

MÅNDAGEN DEN 15 DECEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 4 december 2008.

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Parlamentets sammansättning: se protokollet

4. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

5. Rättelse (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

6. Datum för sammanträdesperioderna: se protokollet

7. Inkomna dokument: se protokollet

8. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

9. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

10. Framställningar: se protokollet

11. Beslut om vissa dokument: se protokollet

12. Arbetsplan: se protokollet

13. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Tack, herr talman, mina damer och herrar! För alla kvinnor i Rumänien vill jag i dag tacka er för den alldeles särskilda ära som vi två gånger har haft att vinna priset från "International Association for the Promotion of Women of Europe". Jag vill särskilt tacka Rodi Kratsa-Tsagaropolou, vice talman för Europaparlamentet.

Den första pristagaren från Rumänien var Maia Morgenstern, en av våra stora skådespelerskor, som vann priset 2004. Årets vinnare är åter en rumänsk kvinna, Monica Macovei, Rumäniens före detta oberoende justitieminister. Monica Macovei förtjänar helt och fullt detta erkännande för sina enastående insatser för att se till att Rumänien närmar sig Europa på ett oåterkalleligt sätt, utan att möta hinder såsom skyddsklausuler.

Den andra frågan gäller Moldavien. En oberoende tv-station har inte fått sitt tillstånd förlängt. Det gäller stationen "PRO TV". Denna åtgärd är en i en lång rad åtgärder för att begränsa yttrandefriheten i landet.

Därför uppmanar jag både Europeiska kommissionen och parlamentet att vara beslutsamma. Vi bör uppmana myndigheterna i Chişinău att brådska och sätta stopp för denna typ av övergrepp. Tack.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Just nu kan vi inte säga något specifikt om klimatpaketets framtid, eftersom beslutet ska fattas om några dagar eller om några veckor. Men jag vill betona en sak. Fjärrvärmens har undantagits från den så kallade klimatskatten. Detta är mycket viktigt. Initiativet kom från ungerska parlamentsledamöter, däribland jag själv. Vi är av uppfattningen att de som bor i lägenheter med fjärrvärme huvudsakligen är låginkomststagare som inte skulle ha råd med de extra avgifterna. För övrigt bör vi vara medvetna om att fjärrvärme är miljövänligt. Eftersom individuell uppvärmning under alla omständigheter är undantagen från alla klimatskatter anser jag att de medel som anslås bör gå till att modernisera fjärrvärmesystemen. Om vi moderniserar fjärrvärmens i central- och östeuropeiska länder med EU-finansiering, kommer liknande undantag naturligtvis inte längre att vara motiverade efter 2020.

Jules Maaten (ALDE). – (NL) Herr talman! För några veckor sedan avslutades de rättsprocesser som inleddes av juntan i Burma för att genom tvivelaktiga rättegångar fånga ett stort antal, åtminstone 100, medlemmar av oppositionen, inklusive komikern Zarganar och munken Ashin Gambira. Mycket hårda straff utdelades, samtidigt som det inte finns några tecken på att människorättssituationen i Burma är under förbättring. År 2010 kommer val att hållas i landet, och oppositionen har ganska stora, och berättigade, farhågor när det gäller detta val, inte minst efter omröstningen om konstitutionen i maj 2008.

Tyvärr har sanktionerna och isoleringen av regimen under de senaste åren egentligen inte alls bidragit till att uppnå en förändring. Det är dags att byta taktik. Regimen har ingen aning om vad andra länder vill eller förväntar sig, och nya generationer ledare och militärer får inte några nya insikter eftersom de inte har kontakt med andra länder.

Jag anser att parlamentet bör överväga att besöka Burma, formellt eller informellt, för att få kontakt med oppositionen där. Troligen bör parlamentet också utöva nya och större påtryckningar på juntan, något som dessvärre inte kommer att ske enbart med hjälp av sanktioner.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Just denna dag i december 1989 inleddes i Temesvár (Timișoara) den rörelse som inom en vecka medförde ett anmärkningsvärt snabbt fall för den ökände nationalisten, kommunisten och ateisten Ceaușescus diktatur. På morgonen den 15 december uppbadade ungerska medlemmar i den reformerta kyrkan ett häpnadsväckande mod i försvaret av sin kyrka och sin pastor. De jagade bort hantlangarna från Securitate och milisen och bildade sedan en mänsklig kedja runt kyrkan. Inom några timmar anslöt sig hundratals rumäner, ungrare, tyskar, serber, katoliker, baptister, lutheraner, ortodoxa kristna och judar till motståndet. På kvällen hade den fredliga rörelsen tagit formen av en demonstration mot kommunismen och mot regimen. År 1989 blev den transsylvanska staden Temesvár (Timișoara) Rumäniens första fria stad. Genom Guds nåd ledde tron på handling fram till frihet. Välsignat vare minnet av dessa hjältar, martyrer och offer! Vi måste fortsätta regimförändringen! Vägen från Rumänien till Europa går genom Temesvár (Timișoara).

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har fått veta att man enbart i Italien varje dag förstör 4 miljoner kilo livsmedel som fortfarande kan konsumeras, till ett värde av minst 4 miljoner euro – omkring hälften av vad Italien spenderar på internationellt bistånd – och att situationen i många andra EU-länder är mycket liknande.

Vi är här bekymrade över livsmedel som inte har passerat sitt bäst-före-datum men som förstörs eller tas bort från marknaden på grund av regler för saluföring, överdrivet sträng EU-lagstiftning och frågor i samband med företagens image. Detta har redan tagits upp av Luca Zaia, minister i den italienska regeringen, vid det senaste mötet i rådet (jordbruk): Bättre fastställande av gemenskapslagstiftningen och tillräckligt stöd för projekt såsom matbanker eller sista minuten-marknaden skulle inte bara kunna hjälpa den del av befolkningen som drabbats av den ekonomiska krisen, som nu uppgår till minst 10 procent, utan det skulle även rätta till vad som i alla händelser är ett hemskt slöseri.

Därför uppmanar jag de behöriga parlamentsutskotten att utan dröjsmål börja undersöka denna fråga, så att vi kan försöka hitta en lösning på problemet.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja tala om det besök som gjordes av en delegation från Europaparlamentet i Prags slott den 5 december. Den brist på ömsesidig förståelse som rådde där vill jag helst hänföra till den nervositet och den otålighet som tydligen fanns på båda sidor om förhandlingsbordet och inte till illvilja – en känsla som inte längre kan berättigas i dagens Europa. Jag skulle dock vilja nämna ett problem. Den tjeckiska allmänheten informerades om samtalen i slottet genom medierna och av olika aktörer på den politiska arenan, vilka lade till kommentarer för sina egna syften. Vissa angrep republikens president eftersom det passade dem att göra detta, och andra uppmanade till en förändring i EU för att öka sin popularitet, oavsett hur. Därför vill jag

vädja om ett gott uppförande och större känslighet mot varandra. Det finns fortfarande många oläkta sår i Central- och Östeuropa som kan utnyttjas i fel syften. Denna händelse kan leda till otrevliga konsekvenser om sex månader när valet till Europaparlamentet hålls.

Talmannen. – För att hindra att situationen trappas upp ska jag undvika att kommentera detta. Jag meddelar bara att talmanskonferensen har tagit itu med frågan.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Världen står inför en ekonomisk nedgång av okänd omfattning, och värdet på det brittiska pundet faller mot dollarn och euron. Men att pundet kan anpassa sig mot andra valutor är en fördel som inte bara medlemmar av EU:s gemensamma valuta gynnas av.

Civil oro och upplopp har brutit ut i Grekland. Den grekiske författaren Mimis Androulakis har sagt följande: "Det finns i dag ett djupt missnöje bland unga över Europas struktur. Vi kan inte sänka priset på euron för att ge oss en exportfördel."

Medlemskap i EU och euron har lett till ökade levnadskostnader i Grekland, och den yngre generationen är orolig för att deras framtid ska präglas av fattigdom. EU är ett ideologiskt projekt som påtvingas EU:s folk, som hellre skulle vilja leva i demokratiska nationalstater. Priset för politiska ideologier är alltid mänsklig olycka.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) I nästan alla EU-länder finns det hårda rättsliga åtgärder mot förnekelse av förintelsen och främjande av fascism.

För att på rätt sätt kunna bekämpa yttringar av nynazism och andra former av extremism i Ungern behöver man inte bara ändra lagarna utan också konstitutionen. Ungern har dock ganska länge saknat den politiska viljan att göra detta. Partiet Ungerska medborgarunionen (Fidesz), som ingår i gruppen Europeiska folkpartiet, har vägrat införa hårdare lagar för att effektivare bekämpa nationalism och radikalism. Fidesz stöder därmed indirekt extremismen i Ungern.

Bara en månad har gått sedan ungerska extremister i fascistuniformer till lokalbefolkningens fasa marscherade över gränsen till en fridfull slovakisk stad. För alla välvilliga EU-medborgares räkning kräver jag att Ungerns politiker snabbt antar effektiva lagar för att bekämpa yttringar av fascism och extremism i Ungern.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE-DE). – (ES) Herr talman! För precis ett år sedan röstade Venezuelas befolkning i en folkomröstning för att Hugo Chávez inte skulle få någon förlängd ämbetsperiod som president, i enlighet med Venezuelas konstitution.

Hugo Chávez har nu förbigått det suveräna folkets demokratiska beslut och har meddelat att han ska ändra lagen så att han kan behålla makten.

Hugo Chávez har på så sätt än en gång visat att han inte är en demokratisk president utan en enväldshärskare, en militär diktator vars mål är att omvandla hela Venezuela till sin privata ranch och på så sätt fortsätta att hota, förolämpa och attackera motståndare och olikstänkande. Han avser också att fortsätta undertrycka yttrandefriheten genom att stänga av medierna, såsom han har gjort med Radio Caracas Televisión.

Europaparlamentet måste bestämt fördöma och avvisa de knep och undanflykter som Hugo Chávez vill använda sig av för att undvika att lämna posten som landets president. Vi uppmanar Venezuelas samhälle att upprätthålla värdena demokrati och frihet, som är raka motsatsen till Hugo Chávez' ord och handlingar.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Herr talman! I slutet av maj röstade den franska nationalförsamlingen för en ändring av Frankrikes konstitution med avseende på respekten för regionala språk. Dessa språk, kan man hävda, utgör Frankrikes nationella kulturarv.

Man kunde ha hoppats på att detta beslut var början på en viktig vändpunkt i den jakobinska franska inställningen till regionala språk och traditionella nationella minoriteter. Tyvärr avvisade den franska vetenskapsakademien denna ansats och utövade påtryckningar på senaten, som i slutändan röstade emot denna positiva ändring av den franska konstitutionen som skulle ha varit viktig inte bara för Frankrike utan för EU som helhet.

Om folk fick undervisning i elsassiska, bretonska eller katalanska, eller om dessa språk användes inom administrationen, tror jag inte att detta på något sätt skulle undergräva den territoriella integriteten eller Frankrikes nationella enhet, snarare tvärtom.

Länge leve den franskspråkiga världen, länge leve regionala språk, länge leve språklig mångfald!

(Applåder)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För några dagar sedan meddelade Marjory Van den Broeke, talesman för Europaparlamentets sekretariat, pressen att Europaparlamentet hade införskaffat åtta kroppsskannrar. Dessa föremål diskuterades i plenum under flera veckor, och det antogs även en resolution i frågan.

Vi har införskaffat dessa maskiner, men under debatten var det ingen – varken sekretariatet eller talmannen – som informerade oss om detta. Samtidigt ifrågasatte vi huruvida denna utrustning skulle tillåtas på flygplatser. Detta var ett ofattbart misstag från talmannens och sekretariatets sida. Den 4 november skickade jag också en skriftlig begäran om information i denna fråga, men ännu har jag inte mottagit något svar. Jag fick ta reda på svaret själv i "EU Observer" den 10 december.

Med tanke på att vi hade införskaffat denna utrustning, hur var det möjligt att vi under debatten, när vi uttryckte vårt missnöje över användningen av dessa maskiner, inte ens informerades om att parlamentet redan hade införskaffat dem? Genom detta har vi löjliggjorts i allmänhetens ögon.

Talmannen. – Jag har ingen information om detta, men vi ska undersöka saken.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ni vet hölls förra veckan ett möte i Europeiska rådet. Inte heller denna gång kunde parlamentsledamöterna komma in, vilket har varit fallet under flera månader. De kunde inte ens komma in i presscentret. Jag anser att denna situation är fullkomligt löjlig. Vi har bett dem ingripa i denna fråga, men vi har inte uppnått något resultat alls.

Jag ser detta som ett verkligt problem, inte bara en fråga om fåfånga för ledamöter som vill gå omkring där och visa upp sig. Jag anser att vi är medlagstiftare i de frågor och ämnen som diskuteras där. Det är mycket viktigt för den allmänna opinionen att ha tillgång till rådet, genom journalisterna naturligtvis, och även genom Europaparlamentets ledamöter. Den nuvarande situationen kan inte fortsätta.

Vi har många gånger bett dem att vidta åtgärder, och vi hoppas att ni också har gjort detta, men kanske det kunde göras på ett lite bättre sätt. Vi hoppas att vi lyckas uppnå ett positivt resultat eftersom den aktuella situationen uppriktigt sagt är stötande.

Talmannen. – Fru Frassoni! Eftersom ni har vänt er till mig personligen och, åtminstone i den tolkade versionen, insinuerade något vill jag försäkra er om att vi har ansträngt oss och att vi gör vårt bästa. Jag är emellertid inte den som kan garantera framgång. Det är rådet som måste fatta beslutet. Ni kan dock vara förvissade om att mina kolleger och jag har gjort vårt bästa.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman! Den 10 december firar vi 60-årsdagen av instiftandet av FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna. I artikel 2 i denna förklaring uppges följande: "Var och en är berättigad till alla de rättigheter och friheter som uttalas i denna förklaring utan åtskillnad av något slag, såsom på grund av ras, hudfärg, kön, språk, religion, politisk eller annan uppfattning ...". Detta dokument har undertecknats av Indien, ett land som har mahatma Gandhi att tacka för så mycket. Ghandi var en ivrig förespråkare för individens rättigheter. Tyvärr får vi dock ständigt högst oroväckande nyheter om förföljelsen av kristna i Indien. I nyheterna rapporteras om grymma mord, övergrepp, våldtäkter och brännande av hem och gudstjänstlokaler. Läget är särskilt allvarligt i delstaten Orissa.

Vi var inte likgiltiga inför de brott som begicks av terrorister i Bombay, och vi får inte heller vara likgiltiga inför den våldsamma förföljelsen av kristna. Vi måste försöka få stopp på dessa uttryck för hat, som är en klar överträdelse av grundläggande mänskliga rättigheter, nämligen rätten till trosfrihet och rätten till liv.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! Under dessa dagar firar vi årets Sacharovpris. Det skulle därför vara på sin plats att fråga hur det går för tidigare mottagare av priset, till exempel den kurdiske/turkiske politikern Leyla Zana, som mottog priset 1996. År 2004 frigavs hon efter tio års fängenskap, men i fredags, den 5 december, dömdes hon igen till tio års fängelse. Skälet till detta är att hon fortsätter att verka för att säkra kurdernas grundläggande rättigheter i Turkiet, såsom rätten att tala sitt eget språk. Detta visar tyvärr att människorättssituationen i Turkiet inte går framåt utan i stället bakåt. Jag vill därför uppmana alla ledamöter att uttrycka sin solidaritet med den tidigare mottagaren av Sacharovpriset, Leyla Zana, och jag vill uppmana talmannen att lägga fram ett förslag om hur Europaparlamentet kan framföra sina protester till de turkiska myndigheterna.

Talmannen. – Herr Søndergaard! Jag skulle vilja påpeka att jag besökte Leyla Zana i fängelset vid ett annat tillfälle. Vi ska fortsätta att agera i denna fråga.

Georgios Georgiou (IND/DEM). - (EL) Herr talman! Jag känner att jag måste be om er och alla ledamöters uppmärksamhet och ert stöd i frågan om Alzheimers sjukdom. Detta är en sjukdom som drabbar äldre och som för närvarande gör livet mycket svårt för sex miljoner EU-medborgare. Sjukdomen försvårar dock inte bara deras egna liv utan gör också livet mycket svårt för sex miljoner familjer. Därmed ökar antalet till 25 miljoner personer, som kämpar för att hantera denna sjukdom utan att känna att de har något stöd från EU, som skulle kunna lätta bördan för dem genom att ta itu med detta gissel, som verkar vara på frammarsch.

Därför önskar jag att vi alla ber kommissionen och medlemsstaternas regeringar att prioritera denna sjukdom i Europas hälso- och sjukvårdsprogram, så att vi kan hjälpa 25 miljoner EU-medborgare att ta sig ur denna tragedi.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Vid tidpunkten för Slovakiens ansökan om EU-medlemskap var landet redan medlem av Europarådet och hade därför redan undertecknat och ratificerat stadgan om de grundläggande rättigheterna och friheterna.

Den standard som Europarådet krävde var både jämlik och bindande för alla stater. Om det fanns osäkerhet eller bristande efterlevnad av denna, skulle en begäran om kontroll kunna lämnas in till den så kallade övervakningskommittén. När det gäller detta agerar Europaparlamentet bara i vissa fall, när parlamentsledamöter väljer att ta upp frågan. Situationen har dock tyvärr inte övervakats samtidigt i flera stater. Dessutom verkar det som att vissa minoriteter i EU, eller snarare i Europa, har större och privilegierade rättigheter.

I Vojvodina finns det en stor slovakisk minoritet som i över 200 år har upprätthållit traditioner som många av oss i Slovakien nu har glömt bort. Jag har fått veta att den ungerska minoriteten i Vojvodina, som är mindre än den slovakiska minoriteten, ska få en särskild ställning genom vilken den får samma rättigheter som en medlemsstat.

Jag ber därför EU att säkra jämlikheten inte bara i skyldigheter utan också i rättigheter, för att medlemmarna av den slovakiska minoriteten i Vojvodina ska kunna få samma rättigheter som medborgarna av ungersk nationalitet.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - (EL) Herr talman! En polis sköt ett skott som dödade en femtonårig pojke. Detta var orsaken till de senaste dagarnas händelser i Aten. Denne pojkes dödsfall var utan tvekan en tragedi för oss alla. Enbart denna händelse kan dock inte förklara de extrema händelser som följde. Jag är rädd att vi står inför något som riskerar att bli omöjligt att bemästra, och inte bara i Grekland. Den unga generationen ser en dystert framtid framför sig, med oövervinnliga hinder. Liknande händelser har också ägt rum i andra europeiska huvudstäder. Ingen underskattar hur allvarliga dessa händelser är. I Greklands fall fanns det dock stora överdrifter, främst från dem som publicerade artiklar och kom med negativa kommentarer om att anordnandet av OS i Aten skulle bli ett misslyckande och som, när det var en framgång, måste be om ursäkt offentligt. Jag är säker på att alla har förstått vad som sker.

Maria Matsouka (PSE). - (EL) Herr talman! Sedan lördagen den 6 december, när vi började sörja en ung students onödiga bortgång, har Europa uppmärksam och följt händelserna i Grekland. Det dödliga skottet utlöste demonstrationer bland ungdomar över hela landet, som saknar tidigare motstycke i Grekland. De unga tappade tålamodet och försökte på sitt eget sätt säga att de inte vill leva i ett korrumpert samhället, att de vägrar acceptera att kunskap är en handelsvara och att osäkerhet, konkurrens och girighet inte har någon plats i deras framtidssyn.

Ärligt talat, vad unga ifrågasätter i dag är den rådande modellen av inhuman utveckling som river ner välfärdsstaten, som får rättsstaten att bli en polisstat och som alienerar, stöter bort och leder till ömsesidig utrotning. Vi får inte vara likgiltiga inför våra ungdomars upprörda skrik, och i synnerhet får vi inte underskatta dessa. Lösningen ligger inte i förtryck. Den ligger i en förändrad attityd och en förändrad politik. Detta är vår skyldighet mot den unga generationen, och det är vår skyldighet mot minnet av Alexander, den pojke som dog i onödan.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Den polske medborgaren Robert Dziekoński's tragiska dödsfall på Vancouvers flygplats förra året påverkade kraftigt den allmänna opinionen i Polen och i Kanada. Av en tillfällighet spelades händelseförloppet in på film. Inspelningen visar att Robert Dziekoński's dödsfall orsakades av den kanadensiska polisens brutala insatser. De använde i onödan en elektrisk chockpistol mot en totalt utmattad individ som behövde hjälp. Vi var förbluffade när vi nyligen fick veta att en kanadensisk domstol hade beslutat att polistjänstemännen inte skulle hållas ansvariga för sitt agerande på något sätt.

I enlighet med många polska och kanadensiska människors önskemål väddar jag och ledamoten Janusz Wojciechowski till Europaparlaments talman att han uppmanar kanadensiska myndigheter att tillhandahålla riktig information om omständigheterna kring den polske medborgarens dödsfall. Denna person var naturligtvis också EU-medborgare.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det ryktas om att Förenta staterna allvarligt överväger att förstatliga de stora bilkoncernerna för att hantera krisen inom denna industri. I USA är det alltid så att man ibland lägger ideologierna åt sidan, inklusive låt-gå-attityden, och vidtar mycket praktiska åtgärder.

EU kan inte bara sitta och se på när fordonsindustrin befinner sig i kris. Naturligtvis är det viktigt att anta den nya förordningen om utsläpp, kommissionen gör rätt i att säga att miljön och innovationen ska vägleda krishanteringsåtgärderna och fordonsindustrin bör inordnas i detta sammanhang, men det räcker inte. Herr talman! Jag vill be er, och även rådet och kommissionen å sin sida, att fundera över om vi i själva verket behöver en verkligt speciell plan för att vidta omedelbara åtgärder innan uppsägningarna och arbetslösheten sprider sig. De är redan omfattande i mitt eget land Italien, och de drabbar stora grupper, från Eaton till själva Fiat.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Det är anmärkningsvärt att deltagarna i Europaparlamentets plenarsammanträde inte har fått veta vad brottmålsdomstolen i Wien beslutade för en tid sedan. Denna domstol begärde utlämning av Hannes Swoboda, ledamot av Europaparlamentet – det vill säga upphävande av hans immunitet. Det har rapporterats om detta fall i medierna, och vi talar om ett straff på upp till ett år. Ändå får vi inte veta något alls om detta här i parlamentet.

I mitt fall var det dock annorlunda. Denna begäran hade knappt gjorts när ni, herr talman, läste upp den här, till många ledamöters glädje. Ni informerade däremot inte parlamentet om att det inte följde några rättsliga förfaranden alls, att domaren lade ärendet på hyllan, att beslutet i instanserna var enhälligt och att ett upphävande av immuniteten inte alls var på sin plats.

Detta är inte vad jag kallar demokrati, herr Pöttering.

Talmannen. – Herr Martin! Eftersom ni ständigt tillrättavisar mig vill jag påpeka följande: Om vi följde d'Hondt-systemet – det vill säga om vi följde helt rättvisa regler – skulle ni inte ens ha fått ordet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Om vi vill visa hur betydelsefullt det nu över femtio år gamla EU är måste vi betona att EU har avskaffat krig och att vi lever i en tid av fred. Vi ser dock att denna fred äventyras av andra fiender. En viktig fiende är våldet. Därför måste vi rikta vår uppmärksamhet mot våldet och bemöta detta med en kultur av kärlek och solidaritet.

Jag tror att vi har glömt att visa vilken kraft som finns i stödet från en människa till en annan och att vägleda människor, särskilt de unga, mot möjligheten till kunskap, innovation och kultur. Om vi låter ungdomarna uttrycka sina åsikter på ett våldsamt sätt måste vi börja oroa oss för Europeiska unionen.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Herr talman! Från denna talarstol vill jag uttrycka min indignation och bedrövelse över att en polis i Aten mördade en femtonårig pojke. Detta gav upphov till de händelser som har skakat Grekland under de senaste dagarna. Grekland befinner sig i en social explosion med allmän oro i flera olika städer. Folket på gatan, mest studerande, skolelever, arbetslösa och underbetalda, ger uttryck för krisen i ett samhälle som upplever att det saknar framtidsutsikter. Ilska, indignation och protester har sammanstrålat med explosiva följder. I denna situation har den svaga avgående Ny demokrati-regeringen låtit situationen bli ohanterlig, vilket har lett till att det under flera dagar inte har funnits någon stat.

Orsakerna till dessa händelser är komplicerade och djupgående. Utbrottet av civil oro är ett resultat av den ständigt ökande ojämlikheten. Det är en följd av en nyliberal politik som skapar mer och mer fattigdom, marginalisering och utestängning, med resultatet att den sociala sammanhållningen äventyras och att vi går mot extrema händelser såsom dem som vi just nu bevittnar. Samtidigt som vi fördömer våldet måste vi lyssna noga till den protest som uttrycks i Grekland och sedan svara på denna på ett specifikt och ärligt sätt.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Den italienska staten utövar än en gång ett hårdhänt förtryck mot sin slovenska minoritet genom att minska minoritetens resurser för utbildning och kultur, vilka är förutsättningar för alla minoriteters överlevnad.

Den incident som inträffade i den slovenska skolan i Barkovlje nära Trieste på torsdagen denna vecka var dessutom ett försök att terrorisera rektorn, lärarna, barnen och deras föräldrar. Italienska karabinjärer infann

sig på skolan, vilket är oacceptabelt. Det är inte en uppgift för dessa polistrupper att söka igenom en skola. Det påminner om fascisttiden. Samtidigt har hundratala inrättningar i Trieste kinesiska skyltar och bokstäver, men det verkar inte bekymra någon. Men slovenska symboler på en slovensk skola bekymrar däremot vissa italienska politiker och italienska myndigheter, som till och med gav order om en genomsökning där karabinjärer deltog.

Detta motsvarar varken europeiska eller slovenska normer. Det innebär påtryckningar, och det är en oacceptabel skam.

László Surján (PPE-DE). – (HU) Det var en underbar känsla för oss alla när EU:s utvidgning för ett år sedan nådde ett nytt skede: borttagandet av Schengengränserna i ett mycket stort område, och nya medlemmar som tillkom i Schengenfamiljen. Ett år har gått sedan dess. Fördelarna av detta kommer nu många till godo. Men nackdelar har också visat sig, nackdelar som antyder att vissa är mer intresserade av isolering. Vägar där bilar skulle kunna passera stängs av på ett konstlat sätt med hjälp av trafikskyltar eller genom utplacering av blomrabatter. Det skulle vara mycket bra om alla EU-medborgare insåg att den fria rörligheten är vår gemensamma tillgång och att den inte får begränsas av några särskilda intressen, såsom till exempel är fallet i närheten av Sátoraljaújhely.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Tack, herr talman! Jag är nöjd över att kommissionsledamot Vladimír Špidla också är här. EU grundas på de fyra grundläggande friheterna som inbegriper rörlighet för varor, tjänster, kapital och personer.

Den 1 januari 2009 kommer det att ha gått två år sedan Rumänien och Bulgarien anslöt sig till EU. Det anslutningsfördrag som undertecknades av båda länderna 2005 ger medlemsstaterna möjlighet att på bilateral basis införa hinder som hindrar den fria rörligheten för rumänska och bulgariska arbetstagare under minst två år och max sju år. Vissa medlemsstater avskaffade dessa hinder redan före 2009, medan andra har uppgett att de skulle behålla dessa hinder av inrikespolitiska skäl.

I denna tid av finansiell och ekonomisk kris har avskaffandet av dessa hinder blivit brådskande och nödvändigt. Avskaffandet av hindren för de rumänska och bulgariska medborgarnas fria rörlighet visar respekt för europeiska principer och värderingar. Det visar också respekt för EU:s grundläggande fördrag. Därför uppmanar jag till att hindren för de rumänska och bulgariska arbetstagarnas fria rörlighet avskaffas. Tack.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). – (CS) Mina damer och herrar! Under de senaste åren har en delegation från Europaparlamentet besökt det kommande ordförandeskapslandet. Det är bra, och jag applåderar det. Vad jag inte tycker om är den bristande finkänsligheten när en delegation infann sig på Prags slott. Vi vet alla att Daniel Cohn-Bendit huvudsakligen använder sig av provokationer och fräckhet för att profilera sig. Det bekymrar mig att Europaparlamentets talman vid detta tillfälle i Prag deltog i detta. Ni har gjort mig besviken, och jag anser att jag måste revidera min goda bild av er. Ni saknar den ödmjukhet och det tålamod som krävs för att lyssna till en åsikt som ni inte delar. Det är ofta som jag inte instämmer i den tjeckiske presidentens åsikter, men jag uttrycker inte mina åsikter på ett sådant fräckt sätt som ni tillät en medlem av er delegation att göra. Därför förväntar jag mig en offentlig ursäkt och inte det vanliga arroganta svaret.

Talmannen. – Herr Kohlíček! Om ni hade varit där skulle ni inte ha talat på det sättet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! En italiensk kollega nämnde det omfattande slöseriet med livsmedel i Italien som ett stort problem, och frågan om livsmedelsslöseri och överskottslivsmedel som kommer tillbaka i livsmedelskedjan är utan tvekan ett problem som drabbade Irland under de senaste sju dagarna. Det visade att vi kan få enorma problem om vi inte har tillräcklig kontroll över alla aspekter av livsmedelskedjan, inte bara från jord till bord utan också från bord och tillbaka till jord.

Kostnaden för den irländska staten är 180 miljoner euro, och vi är tacksamma för EU:s solidaritet i samband med systemet för stöd till privat lagring. Vi behöver dock få veta exakt vad som gick fel i livsmedelskedjan i Irland, vilket möjliggjorde att en ingrediens som innehöll dioxiner användes som djurfoder.

Vi är tacksamma över att problemet har blivit löst, men vi behöver veta hur det skedde så att vi kan förhindra att det sker i framtiden. Om vi inte kan kontrollera vad som kommer in i djurfoderkedjan i termer av livsmedel eller överskottsavfall måste vi sätta stopp. Vi måste kunna kontrollera hemmagjorda blandningar, och vi behöver ursprungslandsmärkning för att kunna garantera det kött som våra konsumenter äter.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Om man i framtiden kommer att minnas vår tid kommer den att ses som en tid av genetiska förändringar i parlamentet och EU, herr talman,

som ni 1985 kände till väl och bidrog till att forma: det europeiska hemlandet kontra den bleknade bilden av det gamla Europa som bestod av flera hemländer.

Vi rör oss varje dag i denna riktning. Så sent som i går och i förrgår ställdes det vid rådets möte krav på ett EU från Atlanten till Ural, den gamla nationalistiska idén, inte ett proeuropeiskt EU, ett Europa i linje med Coudenhove-Kalergi, Winston Churchill och våra förfäder som gav sitt namn åt vårt parlament. De var för ett Europas förenta stater, medan vi i dag bara talar om partnerskap för alla dem som egentligen önskar sig medlemskap, som vill vara en del av Europa. Jag tror att vi överlämnar alla dessa – se på Medelhavet – åt ett öde som utan tvekan är farligt och som säkerligen kommer att vara en motgång för EU-anhängarna och demokraterna i dessa länder.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Jag skulle vilja tala om förordningen om växtskyddsmedel. Jag är säker på att alla kommer att hålla med om att värdslös användning av bekämpningsmedel är farligt både för människan och för miljön. Men jag är också säker på att alla accepterar att användningen av bekämpningsmedel har möjliggjort massproduktion av livsmedel och ett tillräckligt tillhandahållande av livsmedel för folket. Växtskyddsmedel som sådana behövs, men vi måste använda dem på rätt sätt.

Emellertid är jag rädd för att den nya förordningen ger upphov till många frågor och farhågor. EU:s jordbrukare är oroliga för att begränsningar som bara gäller för dem ska konkurrera ut dem från produktionen och att de inte kommer att kunna producera på ett konkurrenskraftigt sätt. Då kommer konsumenterna verkligen att behöva oroa sig, eftersom tredjeländernas produkter är av tvivelaktig kvalitet. I tredjeländer, där produktionsmetoderna är okontrollerade, kommer vi dessutom att ha enorma miljöintrång och en omfattande miljöförstörelse. Med tanke på detta hoppas jag att vi kommer att ägna särskilt uppmärksamhet åt denna fråga, eftersom det finns en risk att vi gör mer skada än nytta. Vi behöver undersöka denna fråga mycket noga, mot bakgrund av hur det egentligen förhåller sig.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Herr talman! Det är allmänt känt att man en gång i tiden kunde arbeta som hovnarr eller clown. Det var en plikt och ett privilegium för dessa personer att underhålla sin herre, även om de förolämpade de andra närvarande på köpet. En hovnarr ombads emellertid att gå ut om hans herre ville diskutera allvarliga frågor.

Jag vill ställa följande fråga till vår talman. Herr Pöttering! Avser ni att återuppliva denna gamla sed, i något förändrad form, i Europaparlamentet? Ska det vara acceptabelt för politiker som brukade ha en röd nyans och som nu skiftar i grönt att förolämpa nationella ledare och hävda att de agerar för Europaparlamentets räkning, och att de gör detta i närvaro av sin talman? Det var vad som faktiskt skedde i Tjeckien i samband med president Václav Klaus. Som ledamöter av Europaparlamentet bör vi visa hur man ska se på demokratin. Vi bör föregå med gott exempel när det gäller att respektera lagen och EU-medlemsstaternas ledare. Ska Europaparlaments ledamöter i stället företrädas av personer som en gång i tiden var eld och lågor för demokratin men nu behandlar den med förakt? Ingen vågar tillrättavisa dem eller tysta dem.

Denna situation kan inte tillåtas fortsätta. En ursäkt bör framföras till president Václav Klaus för vad som hände i Prag under detta besök med en delegation från Europaparlamentet. Jag kräver att en sådan ursäkt framförs.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Det grekiska samhället avskyr våld, och just därför var det så chockat när en femton år gammal pojke mördades av en polis. Det ledde till att unga intog gatorna i fredlig protest. Denna gnista tände en eld som aktualiserade andra missförhållanden: skandaler, ojämlikhet, inflation, arbetslöshet, nepotism, korruption och en bristfällig rättsstat. EG-domstolen har under de senaste åren ofta fördömt de grekiska myndigheterna för att de har använt alltför mycket våld och agerat egenmäktigt, men detta agerande har inte straffats. Jag uppmanar er, herr talman, och alla grupper i parlamentet att göra som det grekiska parlamentet gjorde till minne av denna femton år gamla pojke. Jag uppmanar också Europaparlamentet att som väktare över mänsklig värdighet och mänskliga rättigheter nu hålla en tyst minut till minne av den unga femton år gamla pojke som mördades i Aten för en vecka sedan.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Förra veckan firade vi 60-årsdagen av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, som antogs genom en resolution i FN:s generalförsamling den 10 december 1948.

Oppositionen i Vitryssland har genom en rad protester med anledning av dagen för de mänskliga rättigheterna försökt rikta uppmärksamheten mot kränkningen av de mänskliga rättigheterna i Vitryssland. Aktivister i Minsk marscherade i kläder som liknade fängelsekläder och bar plakat där det stod "Jag är en politisk fånge". På en annan plats delade aktivister ut förklaringens text till de passerande, och i landets västra del, i staden Grodno, hölls en demonstration. Lukasjenkoregimen svarade på oppositionens evenemang genom att arresterar aktivisterna.

Det är paradoxalt att Vitryssland har undertecknat ett åtagande att garantera de mänskliga rättigheterna för sina medborgare. Det är oacceptabelt för världssamfundet att en signatärstat förbjuder spridningen av förklaringens text.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Tanken på att inrätta ett "europeiska historiens hus" lades fram vid ett möte i utskottet för kultur och utbildning för några månader sedan. Inga dokument lades dock fram vid detta tillfälle. Dessutom fanns det inte tillräckligt med tid för diskussion. Inte desto mindre uttryckte ledamöterna betänkligheter inför själva idén.

Nu har jag framför mig de grundläggande förutsättningarna för detta europeiska historiens hus, och jag måste säga att jag är chockad över arbetets kvalitet. Det innehåller historiska fel, till exempel att kristendomens ursprung dateras till 300-talet efter Kristus. Dessutom ges vissa händelser en alltför framträdande plats i texten medan andra förbigås helt och hållet. Detta gäller särskilt perioden under andra världskriget och även de senaste tjugo åren. Det verkar som om man avsiktligt har försökt förvränga Europas historia. Europaparlamentet bör inte ställa sig bakom en sådan tvivelaktig satsning, och det bör heller inte tillhandahålla någon finansiering för detta projekt.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Resultatet från rådets möte i Bryssel förra veckan och slutsatserna från FN:s klimatförändringskonferens i Poznań har mottagits positivt av många av Europaparlamentets ledamöter. Normala medborgare har svårt att förstå vad det innebär att köpa eller sälja utsläppsrätter för koldioxid eller vilka riskerna med koldioxidläckage är. De måste emellertid förstå är att EU har blivit mästare i att hantera klimatförändringar och kommer att fortsätta på det sättet i framtiden.

Rumänien och andra östeuropeiska medlemsstater välkomnar erbjudandet att få mer fria tillstånd för koldioxidutsläpp samt den nya kompromissen om att öka solidaritetsfondens omfattning. På detta sätt kommer industrier såsom cement, kemi och glas inte att behöva flytta sina fabriker, arbetstillfällen och koldioxidutsläpp till andra delar av världen. Jag ser fram emot morgondagens plenarsammanträde om hela paketet och tackar alla föredragande och parlamentsledamöter som har deltagit.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Jag skulle vilja utnyttja detta tillfälle i början av Europaparlaments session för att uttrycka vår fulla solidaritet med de järnvägsarbetare som utsätts för förtryck av styrelsen för den portugisiska järnvägsoperatören Caminhos-de-Ferro Portugueses (CP).

Nio järnvägsarbetare har utsatts för oacceptabla disciplinära åtgärder och har avskedats, på initiativ av CP:s styrelse, för att på lagligt sätt ha uppträtt som strejkvakter. Samma sak har skett med ytterligare tre arbetare vid företaget REFER, som sköter järnvägsinfrastrukturen.

Vi måste uttrycka vår indignation över denna attityd och kräva ett omedelbart stopp på dessa förfaranden samt respekt för demokratisk lagstiftning, arbetstagarnas rättigheter och fackföreningarnas frihet.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar ikraftträdandet den 2 december 2008 av FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Europeiska gemenskapen är medundertecknare av denna konvention. Den skyddar 50 miljoner EU-medborgare med funktionshinder, såsom personer med amputerade kroppsdelar.

Irland är dock en av de EU-medlemsstater där en person som förlorar en kroppsdel måste finansiera införskaffandet av en protes med egna resurser eller genom en försäkring.

Trots konventionens ikraftträdande införde Irlands regering inget utrymme i den nyligen utarbetade budgeten för att hjälpa personer med amputerade kroppsdelar att finansiera proteser. Jag fördömer detta obetänksamma åsidosättande av personer med allvarliga funktionshinder. Jag uppmanar kommissionen att upprätta riktlinjer så att medlemsstaterna blir skyldiga att tillhandahålla tillräcklig finansiering för personer med funktionshinder.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja uppmärksamma en något ovanlig situation som har uppstått i mitt land, Polen.

I samband med Europaparlamentet och särskilt valet till parlamentet anger polsk lagstiftning otvetydigt att alla ändringar av vallagen måste läggas fram sex månader före ett val. Polens regering var dock sen med att lämna in ändringarna av vallagen för Europaparlamentet. En av dessa ändringar gäller det minskade antalet polska parlamentsledamöter.

Därmed skulle den nya vallagen som innebär färre polska parlamentsledamöter kunna ifrågasättas av konstitutionsdomstolen. Faktum är att det i mitt land Polen skulle kunna ifrågasättas om valet till Europaparlamentet är lagligt. Detta är en mycket speciell situation som saknar tidigare motstycke under Europaparlaments historia. Tyvärr bär den polska regeringen ansvaret för denna situation.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Problemet med arbetslöshet, gisslet med otrygga och dåligt betalda arbeten och dramat med sen utbetalning av löner växer i norra Portugal och hotar alltfler arbetstagare.

Jag ska nämna två exempel. Medierna har rapporterat att 51 portugisiska byggarbetare från området Marco de Canavezes i dag har protesterat vid ett företag i Galicien, Spanien, som ännu inte har betalat dem två månadslöner och semesterersättning. Dessa arbetstagare har än så länge inte heller fått någon arbetslöshetsersättning. Vid företaget Quimonda, som tillverkar halvledare, i Vila do Conde, Portugal, finns det samtidigt en tilltagande oro över framtiden för företagets 2 000 arbetstagare, eftersom det tyska moderföretaget har meddelat att det ska göras personalminskningar, även om man inte vet vilka företag som kommer att påverkas. Därför är det mycket viktigt att ta fram ett snabbt svar på dessa problem och att se till att man i de gemenskapsåtgärder som nyligen antagits inte bortser från arbetstagarnas och deras familjers problem.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Jag har förstått att det förra veckan hölls ett möte med ledarna för de politiska grupperna och Václav Klaus, Tjeckiens president. Det har rapporterats flitigt om att flera av våra kolleger vid detta möte, särskilt Daniel Cohn-Bendit, tilltalade Tjeckiens president på ett fräckt, förolämpande och intolerant sätt, som kan medföra att Europaparlamentet får dåligt rykte. Jag beklagar verkligen att vår talman, som var närvarande, inte lyckades tygla dem och återkalla dem till ordningen.

Han sade tidigare i dag att vi skulle ha uppfattat det på ett annat sätt om vi hade varit där. Men om han anser att rapporterna är felaktiga borde han vända sig till parlamentet och meddela oss på vilket sätt de är felaktiga och varför.

Jag skulle vilja uppmana Europaparlaments talman att skriva till president Václav Klaus och be om ursäkt från parlaments sida för detta skamliga uppförande.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som ordförande för Europaparlaments observatörsgrupp för det allmänna valet i Bangladesh i december vill jag tacka ordförandeskapet för att ha gjort det möjligt att genomföra detta uppdrag. Den tidigare ordföranden, som beslutade att inte åka – Robert Evans från den socialdemokratiska gruppen – försökte i sista stund att ställa in resan och hävdade att deltagarförteckningen inte var tillräckligt politiskt eller nationellt balanserad. Det finns fortfarande platser kvar om fler ledamöter vill delta. Jag skulle välkomna detta.

Jag är mycket glad över att ordförandeskapet förnuftigt nog hindrade att detta skedde. Om man hade ställt in uppdraget skulle detta ha skickat ut helt fel budskap till Bangladesh och till de personer från Bangladesh som jag representerar i London, som tappert försöker stärka landets ömtåliga sekulära demokrati efter två år av halvmilitärt styre.

Bangladesh är ett strategiskt mycket viktigt land i en instabil region, som alltmer hotas av islamistisk terrorism, något som ordföranden för parlamentets delegation för förbindelserna med Sydasien, Robert Evans, vet alltför väl. Bangladesh förtjänar vår uppmuntran i sin strävan efter en demokratisk framtid. Om vi utger oss för att själva vara demokrater bör vi göra allt vi kan för att stödja Bangladesh i denna strävan.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Klockan är nu över sex. I enlighet med föredragningslistan ska vi avsluta denna punkt och gå vidare till nästa.

14. Arbetstidens förläggning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för sysselsättning och sociala frågor om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2003/88/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (10597/2/2008 – C6-0324/2008 – 2004/0209(COD)) (Föredragande: Alejandro Cercas) (A6-0440/2008).

Alejandro Cercas, föredragande. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Översynen av arbetstidsdirektivet har med oro uppmärksamats av miljoners européer. Vi menar att rådets förslag är ett enormt politiskt och rättsligt misstag.

Vi frågar oss ofta varför medborgarna är missnöjda med våra institutioner, våra val eller vår politiska dagordning. Nu har vi en tydlig förklaring. Man behöver bara iaktta den enorma klyftan mellan rådets förslag och åsikterna hos 3 miljoner läkare och fackföreningarna i hela Europa, som företräder 150 miljoner arbetstagare.

Jag hoppas att ni inte ser parlamentets motstånd som ett bakslag, utan i stället som en möjlighet att återknyta till medborgarnas angelägenheter, så att människor kan se att vi inte bara yttrar tomma ord eller kommer med falska löften när vi talar om EU:s sociala dimension.

Arbetsveckan på 48 timmar är en mycket gammal ambition. Den utlovades i Versaillesfördraget och var föremål för ILO:s första konvention.

Strävan att arbeta för att leva och inte leva för att arbeta ledde till en "god cirkel" av produktionsförbättringar i Europa, som åtföljdes av mer fritid för arbetstagarna. Detta är ett paradigmskifte som inte kan vändas.

Rädslan för globaliseringen eller försöken att få relativa fördelar verkar göra att institutionerna ändrar sig och glömmer bort att vi bara kan vinna genom utmärkt kvalitet.

Rådets ståndpunkt är raka motsatsen till parlamentets. Vi anser att det finns goda skäl att anamma parlamentets åsikt.

För det första strider undantaget mot principerna och ordalydelsen i fördraget.

För det andra, om man väljer ett undantag från regeln så visar inte detta regelns flexibilitet. Det upphäver lagen helt och hållet, gör internationella konventioner och normer meningslösa och innebär en återgång till 1800-talet i arbetsmarknadsfrågorna.

För det tredje är en personlig, individuell avsägelse av rättigheterna ett ofelbart sätt att utsätta de svagaste samhällsmedlemmarna för den mest inhumana exploatering.

Slutligen, om man tillåter medlemsstaterna att göra nationella undantag från EU:s lagstiftning kommer det att öppna dörren för social dumpning bland medlemsstaterna.

Det finns mycket forskning som visar i vilken omfattning undantaget har lett till enorma försämringar för arbetstagarnas hälsa och säkerhet. Dessa undersökningar visar också hur detta undantag gör det svårt för kvinnor att få jobb och ha en karriär och hur det gör det svårt att förena arbete och familjeliv.

Detta förslag till direktiv är därför ett sämre alternativ än det nu gällande direktivet. I framtiden skulle undantaget inte vara ett tillfälligt enstaka undantag utan en permanent allmän regel. Det skulle också stödjas i frihetens och de sociala framstegens namn.

Den andra stora motsättningen gäller sjuk- och hälsovårdspersonalens rättigheter. Det är verkligen oerhört oräddviskt om de som tar hand om miljoners arbetstagares hälsa och säkerhet ska sluta räkna sin jourtid. Utöver denna orimlighet skulle också rätten till kompensationsledighet efter tjänsteperioder försvagas.

Vi försökte nå en överenskommelse med rådet så att vi skulle kunna komma till detta plenarsammanträde med en kompromisslösning, men det var inte möjligt. Rådet är inte villigt att förhandla. Ni vill att er gemensamma ståndpunkt ska gälla utan att förändras på någon punkt.

Jag hoppas att Europaparlamentet på onsdag kommer att sätta stopp för dessa avsikter från rådets sida. På så sätt kommer parlamentet att visa hela EU att det är levande och engagerar sig för fortsatt integration i EU utan att glömma bort den sociala dimensionen och läkares, arbetstagares, kvinnors och EU-medborgares rättigheter i allmänhet.

Jag hoppas också att vi sedan, med stöd och medling från kommissionen, kan påbörja en försoning och nå en kompromiss som är acceptabel för den lagstiftande myndighetens båda grenar. Vi måste se till att flexicurity och förenandet av arbete och familjeliv tas på allvar av rådet.

Vi har en möjlighet. Låt oss utnyttja denna möjlighet på bästa sätt för att överbrygga den enorma klyftan mellan oss och EU-medborgarna.

(Applåder)

Valérie Létard, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Cercas, mina damer och herrar! Vi har samlats här i kväll för att diskutera ett ämne som har hållit oss sysselsatta under flera år, ett ämne som är viktigt för alla EU:s arbetstagare, nämligen översynen av arbetstidsdirektivet.

Den text som i dag överlämnas till Europaparlamentet är resultatet av en kompromiss som nåddes vid rådets möte den 9 juni, under det slovenska ordförandeskapet. Kompromissen gällde både arbetstidsdirektivet och direktivet om bemanningsföretag. Rådet antog den i förvisningen om att den utgör ett framsteg när det gäller situationen för EU:s arbetstagare, och det gäller båda dess dimensioner.

Genom direktivet om bemanningsföretag blir å ena sidan principen om likabehandling regel i EU från dag ett. Det är ett steg framåt för de miljontals människor som arbetar inom sektorn. Europaparlamentet antog slutligen detta direktiv den 22 oktober. Jag berömmar detta beslut eftersom det kommer att förbättra situationen för tillfälligt anställda i de 17 medlemsstater där principen om likabehandling från dag ett inte finns i landets nationella lagstiftning.

Med kompromissen om arbetstid inför vi å andra sidan garantier som ska utgöra en ram för undantaget från 1993, som genomfördes utan restriktioner och utan tidsgräns. I texten fastställs nu en tidsgräns på 60 eller 65 timmar, beroende på omständigheterna, jämfört med den gräns på 78 timmar per vecka som tidigare gällde.

Det blir också omöjligt att underteckna ett individuellt undantagsavtal under de fyra veckorna efter att en arbetstagare har anställts, samtidigt som det införs förbättrad övervakning av kontrollerna på arbetsplatsen. Jag skulle vilja tillägga att en uttrycklig översynsklausul för undantaget införs genom rådets gemensamma ståndpunkt. Slutligen skulle jag vilja påpeka att den slovenska kompromissen möjliggör att de specifika omständigheterna för jourtiden beaktas. Det kommer att hjälpa många länder, särskilt när det gäller hälso- och sjukvårdssektorn.

Översynen av arbetstidsdirektivet är naturligtvis en kompromiss, och som med alla kompromisser måste vi utelämna några av våra ursprungliga målsättningar. Jag tänker särskilt på avskaffandet av det undantag som Frankrike och andra länder försvarade, men detta var en reservation, och vi hade inte tillräckligt inflytande för att göra den gällande i rådet.

När ni röstar vid andra behandlingen är det viktigt att ni kommer ihåg vad som bör vara vår gemensamma målsättning: att komma fram till en text som är acceptabel för alla och om möjligt undvika ett förlikningsförfarande. Naturligtvis finns det en avsevärd klyfta mellan parlamentets yttrande vid första behandlingen och rådets gemensamma ståndpunkt, men parlamentet måste erkänna att vissa medlemsstater brådskande behöver lösa problemet med jourtid, att den slovenska kompromissen innebär framsteg för arbetstagare och att det inte finns den majoritet som krävs inom rådet för att avskaffa undantaget, då det har funnits utan begränsning sedan 1993.

Med tanke på era kommande debatter vill jag särskilt uppmärksamma er på två punkter.

När det gäller definitionen av jourtid missförstås ofta rådets målsättning. Målet är inte att ifrågasätta arbetstagarnas förvärvade rättigheter utan att göra det möjligt att skydda den befintliga balansen i vissa medlemsstater. Europaparlamentets debatter skulle kunna ge en värdefull inblick i frågorna kring denna nya definition.

Rådets avsikt är inte att folks rättigheter ska urvattnas eller minskas. Tvärtom försöker rådet bevara de befintliga balanserna inom medlemsstaterna, som innebär att man beräknar jourtid på ett visst sätt för att ta hänsyn till den inaktiva jourtiden.

När det gäller översynsklausulen för undantaget måste vi komma fram till en slutsats utan att vara vare sig vinnare eller förlorare, eftersom maktbalansen objektivt sett inte skulle möjliggöra detta. Den slovenska kompromissen innebär att direktivet ses över sex år senare, efter en bedömningsrapport. Alla vägar är alltså öppna, och därför uppmanar jag till att diskussionen om undantaget läggs på hyllan.

I kväll har Europaparlamentet en ansvarsfull ställning. Ert röstresultat kommer att avgöra resultatet i denna fråga, som har legat på bordet sedan 2004. Jag hoppas att man i den debatt som nu inleds kommer att överge alla tankar på konfrontation och kommer att ta hänsyn till rådets höga ambitioner såsom de återges i den gemensamma ståndpunkten.

I denna anda kan ni utan tvekan bana vägen för en snar framväxt av en balanserad lösning.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har full förståelse för de många farhågor som har uttryckts i samband med denna komplexa och viktiga fråga. Den viktigaste frågan är om parlamentet vill hålla fast vid den ståndpunkt som det antog 2005 vid första behandlingen och som har upprepats i föredragandens förslag, eller om parlamentet funderar på att ändra ståndpunkt som en reaktion på den gemensamma ståndpunkt som rådet antog i september förra året.

Jag skulle vilja göra en kort sammanfattning av några punkter som jag ser som relevanta i diskussionen om arbetstid. För det första anser jag bestämt att omarbetningen av detta direktiv är en viktig och brådskande uppgift. Inom hela EU uppmanas vi från den offentliga sektorns sida att förtydliga rättsläget i fråga om jourtid. Detta var en viktig faktor till förmån för en översyn av direktivet. Den fortsatta osäkerheten under de gångna åren har haft en mycket ovälkommen inverkan på organisationen av sjukhus, räddningstjänster och institutionsvård samt stödtjänster för personer med hälsoproblem. Vi har alla ombetts åtgärda detta. Vi har fått liknande förfrågningar från centrala och lokala myndigheter, organisationer, enskilda anställda, enskilda medborgare och Europaparlamentet.

För det andra är detta en mycket viktig fråga som delar rådet och parlamentet, särskilt när det gäller undantagets framtid. Jag är mycket förtrogen med parlamentets ståndpunkt i denna fråga vid första behandlingen. Jag skulle vilja påpeka att kommissionen 2005 gjorde några grundläggande förändringar i sitt lagförslag och föreslog att upphäva undantaget. Detta gjordes som svar på parlamentets ståndpunkt vid första behandlingen, och kommissionen har försökt försvara denna ståndpunkt under fyra års intensiv debatt med rådet.

Jag anser emellertid att vi måste se till de faktiska omständigheterna. År 2003 tillämpades undantaget bara av fyra medlemsstater, men i dag används det av femton medlemsstater. Och många fler medlemsstater vill behålla möjligheten att kunna använda det i framtiden. De faktorer som ledde till rådets beslut är tydliga. Undantaget är nu på plats i det aktuella direktivet, och om parlamentet och rådet inte kan enas om att ta bort detta kommer det fortsätta att gälla i sin nuvarande form utan begränsningar.

Mitt främsta intresse när det gäller omarbetningen av direktivet är därför att se till att det stora antal arbetstagare inom EU som använder sig av undantaget får en tillräcklig anställningstrygghet. Med anledning av detta är det viktigt att fokusera på de faktiska villkor som säkrar valfriheten för de arbetstagare som väljer att använda undantaget, samtidigt som man garanterar säkerheten och hälsoskyddet för arbetstagare som använder undantaget samt en absolut gräns för det genomsnittliga antalet arbetstimmar. Den gemensamma hållningen omfattar också detta.

Den gemensamma strategin omfattar också specifika och välformulerade bestämmelser om den framtida översynen av undantaget. Många av de medlemsstater som nyligen har infört undantaget gjorde detta huvudsakligen av skäl med koppling till jourtid. Dessa medlemsstater kommer kanske att kunna ompröva tillämpningen av undantaget när de väl har förstått effekterna av alla de förändringar som vi gör inom området jourtid.

Avslutningsvis vill jag nämna att jag är medveten om meningsskiljaktigheterna mellan parlamentet och rådet när det gäller arbetstiden. Det kommer inte att vara lätt att nå en överenskommelse mellan parlamentet och rådet, och vi har inte mycket tid kvar under denna ämbetsperiod. Men jag anser ändå att detta är en uppgift av grundläggande betydelse.

Jag tror att EU-medborgarna skulle ha svårt att förstå varför EU:s institutioner, som har lyckats samarbeta för att lösa problemen med finanskrisen, inte kunde fastställa tydliga och balanserade regler om arbetstiden. Vi bör inte glömma att det tog fyra år för rådet att komma fram till en gemensam ståndpunkt. Jag vill också uppmärksamma er på sambandet med direktivet om arbetsvillkor för personal som hyrs ut av bemanningsföretag, som antogs i oktober vid andra behandlingen.

Det är lätt att föreställa sig svårigheterna med att säkra en överenskommelse med rådet om stora förändringar görs i den gemensamma ståndpunkten. Just nu är det viktigt att noga överväga balansen mellan innehållsliga frågor och potentiella taktiska grepp, så att det efter dagens debatt blir möjligt att närma sig en grund för överenskommelsen om arbetstid. Kommissionen är villig att fortsätta agera som medlare i denna fråga i lagstiftningsprocessen. Jag önskar parlamentet lycka till i denna debatt och med dess beslut i denna mycket viktiga fråga.

José Albino Silva Peneda, *för PPE-DE-gruppen*. – (PT) Jag menar att en överenskommelse med rådet om detta direktiv skulle ha kunnat diskuteras före parlamentets andra behandling. Trots det franska ordförandeskapets ansträngningar fick det inget mandat från rådet för att förhandla med parlamentet. Jag vill tydliggöra att jag ställer mig bakom att man reviderar ståndpunkterna från första behandlingen. Men jag

kan bara göra detta på ett ansvarsfullt sätt i samband med en kompromiss, som förutsätter en dialog mellan de båda institutionerna. Min målsättning är fortfarande att nå en överenskommelse med rådet. Det var inte möjligt före den första behandlingen, men jag är säker på att det kan uppnås genom förlikning.

De två frågor som politiskt sett är viktigast i detta direktiv är jourtiden och undantagsklausulen. När det gäller jourtid ser jag ingen anledning att inte följa EG-domstolens beslut. Det finns en lösning på detta problem – som säkert kommer att antas vid förlikningen – som kommer att lösa olika medlemsstaters svårigheter och som accepteras av hela EU:s läkarkår, vilken i dag samfällt företräds i den demonstration som äger rum framför parlamentets byggnad, med deltagande av 400 läkare som företräder över 2 miljoner läkare inom hela EU. Undantagsklausulen är enligt min åsikt en fråga som inte har något att göra med flexibilitet på arbetsmarknaden. Enligt min åsikt täcks flexibiliteten helt och hållet in genom att referensperioden blir ett år. Den grundläggande frågan är att avgöra huruvida vi vill att europeiska arbetstagare ska kunna arbeta mer än 48 timmar per vecka som ett årsgenomsnitt, med andra ord från måndag till lördag, åtta timmar per dag, och huruvida detta passar med de uttalanden som alla gör här i parlamentet om att till exempel förena familjeliv och arbete.

Jag vill påminna er alla om att den rättsliga grunden till detta direktiv är arbetstagarnas hälsa och säkerhet. Jag måste sluta genom att varmt tacka mina många kolleger i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater för allt det stöd som de har gett mig i denna process.

Jan Andersson, för PSE-gruppen. – Jag skulle först vilja tacka Alejandro Cercas för ett mycket bra arbete. Behövs egentligen ett gemensamt arbetstidsdirektiv? Obetingat ja, eftersom vi har en gemensam arbetsmarknad och vi måste ha minimiregler när det gäller hälsa och säkerhet. Detta handlar om hälsa och säkerhet.

Det finns två frågor som framför allt skiljer oss åt från rådet. Den ena är den inaktiva jourtiden. Om den finns en likhet oss emellan. Likheten är att vi båda säger att man kan hitta flexibla lösningar genom att arbetsmarknadens parter kommer överens på nationell eller lokal nivå. Skillnaden är utgångspunkten för dessa förhandlingar där rådet säger att detta inte är arbetstid, utan att det är ledig tid. Men vi säger att utgångspunkten är att det är arbetstid. Självklart är det arbetstid när du lämnar ditt hem och står till arbetsgivarens förfogande. Men vi är inte emot flexibla lösningar.

När det gäller den individuella opt-outen handlar det om huruvida den ska permanentas eller fasas ut. Vi menar att den ska fasas ut. För det första är den inte frivillig. Tänk er dagens arbetsmarknadssituation, där många söker samma jobb hos en enskild löntagare. Vad har de för val gentemot en arbetsgivare när de ska söka jobb?

För det andra undrar jag om det inte är utmanande i dagens läge att en del ska få jobba 60–65 timmar samtidigt som så många är arbetslösa? Det är utmanande.

För det tredje – jämställdheten. Vem är det som jobbar 60–65 timmar? Jo, det är män som har hemarbetande kvinnor som sköter markservicen. Kritiken från kvinnolobbyn mot förslaget från rådet är stark och det med rätta. Det här handlar om hälsa och säkerhet. Vi har försökt få igång förhandlingar. Det är ju rådet som inte har kommit till förhandlingarna. Vi är villiga att diskutera med rådet och vi har försökt och vi har fortsatt också, men vi har våra ståndpunkter som vi startar förhandlingarna med.

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Rådets gemensamma ståndpunkt är naturligtvis inte idealisk, men jag är mycket medveten om att det har tagit medlemsstaterna många års förhandlingar att komma så här långt. De flesta av oss har också arbetat med detta ett antal år.

Jag har alltid stött bibehållandet av undantaget, men jag ville att det stramas upp så att det verkligen skulle vara frivilligt. Jag är positiv till att undantaget, som nu ingår i den gemensamma ståndpunkten, inte kan undertecknas samtidigt som kontraktet och att man kan upphäva undantaget när som helst. Detta är ett mycket mer öppet sätt att skydda arbetstagarnas rättigheter än att använda en definition av "självständiga arbetstagare" som är så vag att den skulle kunna gälla vem som helst, vilket den gör i många medlemsstater, eller användningen av flera avtal, varigenom en arbetsgivare kan anställa samma person med ett, två eller till och med tre avtal, vilket används i vissa andra medlemsstater. Om det förekommer missbruk av undantaget från arbetsgivarens sida kan arbetstagaren dra denne inför en arbetsdomstol. Om vi tar bort undantaget är jag orolig för att vi kommer att tvinga in fler personer i den grå ekonomin, så att de sedan inte omfattas av hälso- och säkerhetslagstiftning, särskilt direktivet om farliga maskiner. Alla lagliga arbetstagare omfattas av dessa direktiv, vare sig de undantas från arbetstidsdirektivet eller ej. I dessa svåra ekonomiska tider är det mycket viktigt att arbetstagare kan få arbeta övertid om de vill och att arbetsgivare också har flexibilitet.

Jag är mer tveksam till att jourtid inte räknas som arbetstid i den gemensamma ståndpunkten. Därför lade jag fram mitt ändringsförslag i utskottet för sysselsättning och sociala frågor för att säga att jourtid bör betraktas som arbetstid. Tyvärr fick jag inte stöd från den socialdemokratiska gruppen eller från PPE-gruppen för mitt ändringsförslag. Enligt Alejandro Cercas betänkande ska jourtid betraktas som arbetstid, medan kollektivavtal eller nationell lagstiftning kan ha andra bestämmelser. Detta är inte någon stor förändring från rådets ståndpunkt som den nu ser ut, bara en någon förskjuten tyngdpunkt. Jag lade inte fram mitt ändringsförslag igen eftersom jag visste att den socialdemokratiska gruppen och PPE-gruppen inte skulle rösta för detta. Jag misstänker dock att vi skulle kunna behöva gå vidare till förlikning, men jag misstänker också att rådet inte kommer att ändra sig. Om det inte blir någon överenskommelse hoppas jag att rådet kommer att tänka om och att hälso- och sjukvårdssektorn kommer att behandlas separat, vilket jag länge har begärt. Jag anser att översynen av detta direktiv egentligen bara krävdes för att hantera EG-domstolens och förstainstansrättens beslut i Simap- och Jaegermålen, och det är allt som vi borde ha ägnat oss åt.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru rådsordförande! Överdrivet lång arbetstid gör arbetstagarna sjuka och leder till bristande koncentration och ett ökat antal misstag. De som arbetar alltför många timmar är en fara inte bara för sig själva utan även för personerna omkring sig. Skulle du till exempel vilja behandlas av en läkare som är utmattad, eller möta honom eller henne i trafiken efter överdrivet lång jourtjänstgöring? Därför ska vi rösta för ett arbetstidsdirektiv som, till skillnad från det som rådet har antagit, inte innehåller lika många kryphål som en schweizerost.

Ett arbetstidsdirektiv vars övre gräns enbart utgörs av riktlinjer, eftersom ett undantag kan beslutas i varje enskilt anställningsavtal, lyckas inte uppfylla målet att skydda hälsan på arbetsplatsen. Det är vår uppgift som medlagstiftare att se till att ett arbetstidsdirektiv innehåller miniminormer som är förenliga med hälsan. Därför kommer Verts/ALE-gruppen att rösta emot ytterligare undantag.

Vi anser att det är rätt att medlemsstaterna har tre år på sig för att anpassa sin nationella lagstiftning. Vi ska dock inte rösta för att göra det brittiska undantaget till ett allmänt undantag i EU. På samma sätt ogillar vi att kommissionen nu räknar arbetstid som utgörs av jourtid som inaktiv tid och anser att det är en viloperiod.

Det är särskilt viktigt för oss att arbetstiden i regel beräknas på grundval av individer och inte på grundval av varje enskilt avtal. Detta ändringsförslag från de gröna är centralt och motsäger vad Elizabeth Lynne här beskrev som en illusion.

Jag förkastar också påståendet att Europaparlamentet inte har föreslagit någon flexibel modell. Tvärtom ger förlängningen till en referensperiod på 12 månader en ganska omfattande flexibilitet, inte bara på bekostnad av de föreskrivna viloperioderna, och detta är viktigt för oss.

Herr kommissionsledamot! Det stämmer inte att arbetstagarna kan bestämma själva. De vet själva att det är omöjligt. Varför skulle man annars meddela att en demonstration med 30 000 personer ska hållas i morgon, medan vissa redan demonstrerar? Därför måste vi befästa vår ståndpunkt från den första behandlingen. Det är det enda sättet att se till att ett arbetstidsdirektiv också för med sig hälsoskydd på arbetet.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja tacka föredraganden för hans arbete. Jag skulle vilja säga till det franska ordförandeskapet, som jag inte desto mindre tackar för deras åtagande, att tillräckliga ansträngningar inte gjordes för att föra effektiva samtal med parlamentet.

Vår debatt i kväll är mycket vanskelig, och våra ord måste grundas på största möjliga ansvar, liksom den politik som vi ska föra. Vi måste vara fullt medvetna om att alla urvattnade kompromisser görs på bekostnad av arbetstagares liv. Därför kan en kompromiss till varje pris leda till kostnader i termer av hälsa, säkerhet och möjlighet att förena arbete och familjeliv.

Vi vet alla mycket väl att arbetslivet har förändrats och att det fortfarande förändras, under de senaste veckorna och under de senaste dagarna, under den ekonomiska krisens chockvåg. Vi är alla övertygade om att det behövs större flexibilitet, men detta måste uppnås på ett balanserat sätt, framför allt utan att man i brådskans namn utövar ett alltför stort tryck på arbetstagarnas rättigheter. Rådets förslag ger upphov till några mycket allvarliga frågor, såsom alla andra föredragande har sagt före mig.

Den första av dessa frågor är undantaget. Å ena sidan finns det en förståelse för att denna lösning är mycket problematisk, och därför tillhandahålls en översynsklausul. Men detta görs på ett relativt ospecificerat sätt utan att man fastställer något bestämt datum. Å andra sidan finns det samtidigt en typ av förtäckt utpressning.

Om texten till rådets gemensamma ståndpunkt inte skulle antas skulle det aktuella direktivet fortsätta att gälla, med ett helt obegränsat undantag.

För det andra är det hela frågan om begreppet jourtid, som i praktiken tenderar att jämföras med en ledighet. I denna fråga – såsom alla de andra ledamöterna har sagt före mig – kan det inte finnas något utrymme för oklarhet, eftersom all oklarhet är helt oacceptabel.

Slutligen gäller det förlikning. Förlikning får inte vara en abstrakt term som används för ospecificerade lösningar eller så kallade "skäliga villkor" som i verkligheten blir ett konstgrepp – kollektivförhandlingar överges, vilket tvingar arbetstagarna, framför allt kvinnliga arbetstagare, att acceptera de villkor som beslutats, helt enkelt för att inte förlora sina jobb.

Därför är det tydligt för mig att en översyn av direktivet är nödvändig och utan tvekan skulle vara värdefull. Men vi får i alla händelser inte ersätta ett rättsligt tomrum med oroväckande oklarheter.

Dimitrios Papadimoulis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, som jag har äran att företräda, motsätter sig bestämt och förkastar rådets gemensamma ståndpunkt, som tyvärr också stöds av kommissionen. Det är ett reaktionärt förslag som gör arbetsgivarernas lobby och extrema nyliberaler förtjusta. Det är ett förslag som vrider historiens klocka tillbaka nittio år till 1919, när en arbetsvecka på maximalt 48 timmar säkrades. Den gemensamma ståndpunkten innebär i stället att man behåller det arbetarfientliga och gräsrötsfientliga undantaget, avskaffar EG-domstolens rättspraxis i fråga om jourtid och stöder en beräkning av den genomsnittliga arbetstiden under en tolv månadersperiod och därmed avskaffar kollektivavtalen som en förutsättning. Gruppen enade vänstern kräver att undantaget avskaffas, att principen att räkna den genomsnittliga arbetstiden under en 12-månadersperiod avskaffas och att jourtid ska räknas som arbetstid.

Mina damer och herrar i rådet och i kommissionen! Om er ståndpunkt var så arbetarvänlig skulle arbetsgivarorganisationerna demonstrera här i morgon i stället för de europeiska fackföreningarna med 50 000 arbetstagare. Sanningen är att arbetsgivarorganisationerna applåderar er och att arbetstagarnas fackföreningar kommer att vara utanför parlamentet i morgon och säga nej till en arbetsvecka på minst 65 timmar.

Ni talar mycket om det sociala Europa, men upprätthållandet av undantaget är ett kryphål som troligen inrättades av Margaret Thatcher för ett antal år sedan för Storbritannien, och nu vill ni göra detta kryphål ännu större och göra det permanent. Detta innebär att man tillbakavisar ett socialt Europa, att man förkastar en gemensam politik för arbetstagarna.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Arbetstidsdirektivet är slöseri med tid. Det har funnits sedan tiden innan jag blev ledamot av Europaparlamentet. Kort därefter ombads jag av en minister från Storbritanniens ministerium för arbete och pensioner att stödja den brittiska regeringens strävan att behålla undantagen. Naturligtvis gjorde jag detta. Jag gör det fortfarande, och jag har gott sällskap av många andra länder.

Så låt mig följa denna brokiga historias utveckling. Den 18 december 2007 meddelade föredraganden att en grupp länder inte ville ha arbetstidsdirektivet eller ett socialt Europa. De ville ha en fri marknad. Han kallade detta djungelns lag. Han sade att de måste ha varit psykfall.

Tack så mycket! På grund av världsomfattande handel och frihet från EU:s begränsningar på hemmaplan är Storbritannien starkt nog att vara EU:s näst största bidragsgivare, med 15 miljarder brittiska pund varje år. Jag antar att han inte vill tacka nej till dessa!

I december 2007 sade det portugisiska ordförandeskapet att de inte kunde riskera en omröstning i rådet, så de lät nästa ordförandeskap, Slovenien, ta hand om frågan. Då hade frågan förberetts genom att den kombinerats med det som avser bemanningsföretag, så att arbetet hade kommit igång. Slovenien föreslog en arbetsvecka på 65 timmar och senare 70 timmar. Emellertid omintetgjordes detta genom rådets hållning i frågan om jourtjänstgöring. Sedan visade EG-domstolen på svagheter i politiken om minimilön.

När Finlands ordförandeskap upphörde sade deras arbetsmarknadsminister till utskottet för sysselsättning och sociala frågor att ministrarna pratade vitt och brett om arbetstidsdirektivet i Bryssel men att det var en annan sak när de kom hem. Det stämmer!

Förra månaden, den 4 november, sade föredraganden åter att arbetstidsdirektivet måste komma först, till och med före ekonomiska aspekter. Men om man bortser från ekonomiska aspekter, hur kan man då höja

skatterna, vilket är en följd av arbetstidsdirektivet? Företag som ökar antalet arbetstagare för att fylla den lucka som lämnats genom korta arbetstider ökar kostnaden per enhet. De lyckas inte konkurrera och arbetstillfällen försvinner, vilket är anledningen till varför Frankrike övergav sin arbetsvecka på 35 timmar.

Så låt oss gå i fransmännens fotspår. Begrav detta ogenomförbara arbetstidsdirektiv en gång för alla.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Låt mig också tacka föredraganden för det framlagda förslaget till direktiv om arbetstidens förläggning, som utgör en bilaga till direktiv nr 88 från 2003. Jag skulle också vilja tacka honom för presentationen i dag och för att han inte glömde att nämna hälso- och sjukvårdsanställda, som skulle kunna vara en av de grupper som påverkas allra mest.

Eftersom Europeiska kommissionen och Europeiska rådet har ägnat stor uppmärksamhet åt att utarbeta detta dokument menar jag att det därmed förtjänar en omfattande diskussion från vår sida. Jag har mottagit många undersökningar från fackliga organisationer där man uttrycker oro över att arbetsgivare kommer att ges alltför många alternativ. Detta gäller främst bedömningar av vilken tid anställda förväntas vara tillgängliga eller ha jourtid.

Jag skulle vilja påminna er om att arbetstagare som har jourtid hindras från att organisera sin tid på ett fritt sätt. Detta gäller hela gruppen hälso- och sjukvårdsanställda, som vi skulle kunna komma att utlämna åt arbetsgivarnas godtycke och utnyttjande. Låt oss komma ihåg att detta inte bara handlar om att försämra läkaryrket och sjuksköterskeyrket. Det inbegriper också att man värdesätter själva jourtiden eftersom begränsningar inom detta område i slutändan skulle kunna hota patienter som behöver hjälp.

Även om vi kan hoppas att genom detta direktiv kunna hjälpa arbetstagare att återfå styrkan och få ett bättre familjeliv tvivlar jag på om arbetsgivare kommer att dela samma målsättning. Alla europeiska organisationer brottas i dag med lågkonjunkturen, finanskrisen, en utveckling mot hög arbetslöshet och de möjliga konsekvenserna av dessa faktorer. Enbart detta faktum kan leda till högre krav och därför till en rädsla hos anställda att deras arbetsgivare kan utnyttja möjligheten till friställning som en av faktorerna. Också av denna anledning kommer det att komma många personer hit och demonstrera i morgon.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Låt mig inleda med att gratulera kommissionen till dess eftertänksamma hantering av detta ärende. Låt mig också gratulera rådets ordförandeskap. Som ordförandeskapets medlemmar mycket väl vet har denna fråga blockerats under de sju tidigare ordförandeskapen, och det har krävts stor skicklighet att komma så långt som de har kommit. Ordförandeskapet har visat att man inte bara har gjort framsteg utan att man också har drivit på diskussionerna. Utmaningen för oss alla, som ledamöter, är nu att se om vi också är beredda att acceptera denna utmaning och gå vidare genom vår omröstning på onsdag.

Låt mig säga till föredraganden att jag helt instämmer i hans inledande kommentarer. Men innan ni blir alltför entusiastisk, låt mig påminna er om att ni i dessa inledande kommentarer uppgav att det fanns miljontals arbetstagare som var oroliga över arbetstidsdirektivet. Jag håller med er. De är oroad. De är oroad över att det finns politiker som ni själv som försöker säga vad som är bra för dem, som försöker hindra dem att välja sina egna arbetstider så att de kan arbeta på ett fritt sätt.

Jag har tappat räkningen över det antal personer som har skrivit till mig – inte organisationer som försöker utnyttja arbetstagare, utan vanliga arbetstagare – som frågar varför vi ens diskuterar detta och säger att vi inte bör hindra dem från att välja vilka tider de vill arbeta.

Särskilt slogs jag av en familj som nämndes i en tidning för bara tre dagar sedan. Mannen hade förlorat sitt jobb inom byggsektorn, och hans fru behövde ta två deltidjobb för att deras familj med tre barn och maken skulle kunna bo kvar i sitt hus. Hon var tvungen att arbeta 12 timmar om dagen, sju dagar i veckan. Hon ville inte det, men hon var tvungen för att hålla familjen samman. Jag vill säga följande till föredraganden: Hon var från ert land; hon var från Spanien. Vilken hjälp erbjuder ni henne? Vilket hopp ger ni henne? Inget alls! Ni skulle säga till henne att hon inte får göra detta och att hon måste avstå från ett av sina jobb, avstå från barnen och avstå från huset.

Jag valdes inte för att stifta sådana lagar. Jag valdes för att ta hand om de personer som jag arbetar för, och jag kommer aldrig att glömma det. Jag kommer att sluta här nästa år, men fram till dess kommer jag att kämpa för de personer som valde mig. Jag kommer att hjälpa dem och inte stå i vägen för dem.

Som kommissionsledamoten har sagt kommer förslaget på bordet att ge bättre skydd i fråga om hälsa och säkerhet för arbetstagarna. Det är det vi kommer att få om vi stöder det. Om vi inte stöder det kommer arbetstagarna inte att få detta, och de kommer att veta vem de ska skylla på.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Herr talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle än en gång vilja vädja särskilt till de medlemmar i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater som fortfarande tvekar att på onsdag behålla ståndpunkten från första behandlingen i linje med omröstningen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor. När allt kommer omkring är det inte trovärdigt att å ena sidan stödja hälsoskydd för arbetstagare och att å andra sidan förespråka ett fortsatt undantag.

Det var inte utan anledning som ILO rekommenderade en 48-timmars vecka så tidigt som 1919. Påfrestningarna för arbetstagarna må vara annorlunda i dag, men inte mindre allvarliga. Som jag ser det är det ren cynism – jag säger detta med rådet i tankarna – att framställa ett fortsatt undantag som en social landvinning eftersom ett tak på 60 timmar samtidigt införs för den genomsnittliga arbetsveckan. Det faktum att en överenskommelse mellan arbetsmarknadens båda parter ska krävas bara där det gäller ännu längre arbetstider är detsamma som att säga att man ska vara beredd att acceptera 60 timmar i veckan som normal arbetstid – och det är definitivt oacceptabelt! Om man följer i rådets spår skulle det innebära att man trampar på arbetstagarnas hälsa och överger föreskriften att förena familj och arbete, och det skulle vara detsamma som att förråda det sociala Europa! Därför, mina damer och herrar, ber jag er att ägna detta lite mer eftertanke.

När det gäller jourtiden vill jag säga till rådet att denna måste erkännas som arbetstid som en allmän regel. Det finns ingen annan utväg. Om man överlåter bedömningen av inaktiv tid till arbetsmarknadens parter skapas tillräcklig flexibilitet för läkare, brandkärer och vaktjänster.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Herr talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag ger mitt fulla stöd till föredraganden som försvarar vår ståndpunkt från första behandlingen, en ståndpunkt som avvisades av medlemsstaternas regeringar.

Det fanns ett brådskande behov att se till att lagstiftningen om jourtid överensstämmer med EG-domstolens rättspraxis, och detta har uppnåtts. Alejandro Cercas betänkande ger balanserade lösningar för arbetstagarna och skyddar dessa. All jourtid räknas som arbetstid. Kompensationsledigheten kommer omedelbart efter tjänsteperioden. Detta är en fråga om sunt förnuft. Det handlar om att garantera rimliga arbetsvillkor, särskilt för hälso- och sjukvårdsyrken.

Men reformen av arbetstidsdirektivet ger oss också en möjlighet att göra framsteg med vår europeiska sociallagstiftning genom avskaffande av det individuella undantaget. I Alejandro Cercas betänkande utnyttjas detta tillfälle, och där föreslås ett gradvist avskaffande av alla möjliga undantag från den maximala rättsliga gränsen för antalet arbetstimmar. Vi måste inse fakta. Det är löjligt att säga att arbetstagarna är jämställda med sina arbetsgivare och att de kan avvisa vad som erbjuds dem.

Vi behöver tydligt visa medlemsstaternas regeringar att den text som de försöker påtvinga oss är oacceptabel. Bland de lovord som säkert kommer att blidka den franska regeringen från i morgon anser jag att vi först och främst måste intressera oss för de arbetstagare som kommer att behöva arbeta ännu mer, utan att ha någon valfrihet, såsom alla i Frankrike som i framtiden kommer att uppmanas att arbeta på söndagar. Jag skulle vilja tillägga att det uppenbarligen är i syfte att presentera detta alternativ som den franska regeringen har ändrat sin åsikt i rådet om det individuella undantaget.

Låt oss lyssna till arbetstagarna, och låt oss försöka besvara deras uppmaning om vi inte vill att nej-rösterna från de franska, nederländska och irländska folkomröstningarna ska åtföljas av många andra sådana omröstningar, där arbetstagarna ifrågasätter ett EU som får dem att känna att deras vardagsproblem inte tas upp.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill gå tillbaka till grunden och betona att detta är ett direktiv om hälsa och säkerhet. Eftersom det grundas på hälsa och säkerhet förväntar vi oss inte undantag om hälsa och säkerhet och inte heller förväntar vi oss konkurrens om arbetsnormer inom EU. Detta skulle handla om gemensamma normer, med tanke på att många av våra arbetstagare står inför samma problem.

Låt oss se på några av de hälsofrågor som många av våra medlemsstater just nu håller på att behandla: hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes, stress. Stress är den näst största orsaken till arbetsfrånvaro i Storbritannien. 13 miljoner arbetsdagar förloras genom stress, depression, ångest, till en kostnad på 13 miljarder brittiska pund årligen – om vi ser till ekonomin, och vissa av oss tycker om att studera ekonomin i sig, herr Clark. Alla dessa problem och även frågor om fetma och överdriven alkoholkonsumtion står i samband med en kultur med långa arbetstider. Det är inte den enda faktorn, men det är definitivt en viktig faktor.

Vi talar inte bara om långa arbetstider någon gång ibland. Det finns en stor flexibilitet i det aktuella direktivet och i de föreslagna ändringarna, som kommer att möjliggöra för företagen att klara sig om mängden arbete ökar plötsligt, förutsatt att de balanserar tiden för sina anställda. Frågan gäller långa arbetstider under en längre tid. Risken för personolyckor på arbetsplatsen ökar om man arbetar 12 timmar eller mer. Trötta arbetstagare är farliga arbetstagare. Vägsäkerhetsexperten tror att utmattade förare står för fler olyckor än berusade förare. Om ni ber personer att arbeta många timmar, var medvetna om att detta är ett problem, var medvetna om att produktiviteten minskar, var medvetna om att kreativiteten minskar, vilket inte är bra för en kunskapsbaserad ekonomi. Det förbättrar definitivt inte balansen mellan arbete och privatliv om folk är för trötta för att läsa för sina barn när de kommer hem. Merparten – 66 procent – av de arbetstagare i Storbritannien som har långa arbetstider får dessutom inte betalt för dessa timmar. Detta ingår i en kultur med långa arbetstider, där man uttrycker sitt engagemang för arbetet genom att vara där, men inte nödvändigtvis genom att vara produktiv.

Till dem som menar att undantaget minskar byråkratin skulle jag vilja säga att antalet arbetade timmar i alla fall måste noteras. Om man granskar de nya förslagen ser man att det definitivt inte görs någon minskning av byråkratin i rådets förslag.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I morgon kommer det att hållas en stor fackföreningsdemonstration i Strasbourg mot den verkliga kupp som rådet har genomfört i och med arbetstidsdirektivet.

En arbetsvecka på över 65 timmar är uppenbart absurd och oacceptabel, liksom överträdelsen av kollektiva regler och fackföreningsavtal. Långt ifrån att övervinna systemet med undantag, med individuella avtal om undantag, är dessa faktiskt ämnade att bli en allmän regel. Arbetstiden beräknas efter ett årsgenomsnitt, och på så sätt skapas en extrem flexibilitet. Ledighetsperioderna blir också ovissa och underordnas företagens avtal, och man kan komma att räkna inaktiv arbetstid som arbete till viss del, som erkänns och betalas till viss del. Det är oacceptabelt.

Denna politik som på ett orimligt sätt utnyttjar arbetstagarna, när det finns så många som saknar arbete, är en symbol för den nedvärdering av själva arbetet som är en så stor del av den aktuella krisen. Parlamentet skulle göra rätt i att lyssna på morgondagens demonstration och reagera på denna kupp från rådets sida, inte minst för att hävda sin egen suveränitet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! De säger att krisperioder för människor närmare varandra. Under lång tid har emellertid medborgare i hela EU fått känslan att EU och näringslivet har gått samman emot folket. Arbetstiderna har framställts som en konkurrensfaktor, arbetstiderna och arbetslivet har expanderat, lönerna har sjunkit och levnadskostnaderna har ökat, samtidigt som vinsterna har rusat i höjden och chefslönerna har ökat till astronomiska nivåer.

Medan parlamentet diskuterar utökade arbetstider, och därmed en minskning av dyrköpta sociala rättigheter, tillkännager företag tillfälligt minskade arbetstider för tusentals anställda, och risken för massarbetslöshet börjar göra sig påmind. Modeller som en gång hyllades såsom de mycket lovordade arbetstidskontona, som utnyttjas inom loppet av några veckor, visar begränsningarna med flexibla arbetstider. Än en gång strävar vi åt två motsatta håll. Å ena sidan hävdar vi att arbete och familj bättre ska kunna förenas för att förbättra födelsetalen, som har fallit i årtal. Å andra sidan låter vi söndagar och allmänna helgdagar alltmer urarta i vanliga arbetsdagar – varmed traditioner och familjelivet oundvikligen slås ut. I den aktuella krisen får vanliga medborgare ta ansvar för finansvärldens misstag. Det är dessa medborgare som får hjälpa bankerna med sina hårt förvärvade besparingar. Deras pensioner hotas, och inom kort kan de också behöva lämna sina jobb medan cheferna stannar kvar.

Ett kriterium för EU-medborgarnas bedömning av EU är i vilken omfattning det kan tillhandahålla social trygghet. EU måste därför bestämma sig för om de ekonomiska intressena eller folket ska komma först.

I detta sammanhang bör man också fundera på om Turkiets anslutning bör stoppas innan denna föranleder ett finansiellt sammanbrott för EU. Om EU ändå fortsätter att välja vägen med riskfylld nyliberalism och otyglad fixering vid utvidgningen bör det inte förvånas över fallande födelsetal eller social oro. Då kommer allmänhetens stöd för EU som en skyddad zon, som nyligen har fått ett kortsiktigt uppsving, snabbt att försvinna. Då kommer vi dessutom att ha mycket värre ekonomiska problem än nu.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag har tjänstgjort under natten på sjukhus två gånger, från kl. 21 till kl. 5. Alla som på nära håll har sett det arbete som sjuksköterskor, yngre läkare och ambulansförare

utför kommer att inse att det är högst realistiskt att jourtid skulle kunna indelas i aktiva och inaktiva delar. Båda dessa är arbetstid, och ersättningen måste spegla detta. EG-domstolen hade också rätt i detta.

Jag anser att rådet har fel i att inaktiv arbetstid är en typ av ledighet. Maraton på upp till 72 timmar i tjänst skulle vara följden. Det kan man inte kräva av anställda och inte heller av patienterna. Hälsan och säkerheten i arbetet får inte inskränkas. I alla händelser är inte all jourtid densamma. Ett exempel är den privata brandkår som jag lärde känna under mitt arbete som en av tio föredragande för Reach. Nyligen bjöd jag in medlemmar från denna typ av brandkårer till Europaparlamentet i Bryssel.

De kom från kemisk industri, stålindustri och flygplatser. De lyckligtvis få gånger de behövs tydliggör att ett undantag från den maximala arbetsveckan krävs i deras fall. För övrigt höll både arbetsgivare och arbetstagare med om detta.

I detta sammanhang gäller det dock att avtal är en fråga för arbetsmarknadens båda parter. Fria kollektivförhandlingar och dialog mellan arbetsmarknadens parter är viktiga delar i ett socialt Europa. Där det inte förs några kollektivförhandlingar måste regler föreskrivas av staten. När allt kommer omkring är ministrarna eniga om en arbetsvecka på maximalt 48 timmar i EU.

Därför stöder jag i princip Alejandro Cercas betänkande, men jag stöder också flexibilitet genom undantag för vissa yrken. Om detta går vidare till förlikning måste förhandlingarna föras på ett lugnt sätt och inte i hast. Ett socialt Europa har inte råd med förhastade reaktioner eller tomma ord.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja berömma min vän Alejandro Cercas anmärkningsvärda arbete. Han är föredragande för denna text, som nu åter ligger på bordet för andra behandlingen, tack vara en förvånande kompromiss vid rådets möte i juni.

Belgare, cyprioter, ungrare och spanjorer förkastade den, och med rätta, eftersom den syftar till större flexibilitet på bekostnad av arbetstagarnas säkerhet, vilket är oacceptabelt. Tror ni på allvar att arbetsgivarna, i en tid av utbredda friställningar och ökade planer på avskedanden i hela Europa, behöver kunna påtvinga de anställda 65 timmar i veckan eller mer?

Lite konsekvens skulle vara en fördel för EU. Vi subventionerar för närvarande hela industrisektorer för att undvika arbetslöshet, och det är i sin ordning. Men vi bör också skydda arbetstagarna i deras arbete, när de fortfarande arbetar inom företag eller företags administration. Vid en tid då medborgarna tvivlar på EU – och detta nämndes precis – skulle rådets kompromiss, om parlamentet skulle acceptera denna, skicka ut det värsta tänkbara budskapet.

Genom detta direktiv måste det föreslås en maximal gräns för arbetstiden per vecka av hälso- och säkerhetsskäl. Direktivet får inte ha en skadlig social och mänsklig inverkan. Detta är föredragandens och även Europeiska fackliga samorganisationens hållning, och det är den ståndpunkt som också jag kommer att omfatta.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman, mina damer och herrar! Under många år har medlemsstaterna och EU-institutionerna diskuterat och letat efter en gemensam ståndpunkt i fråga om arbetstidsdirektivet. Det har gjorts framsteg, men det finns fortfarande brister. Vår omröstning kommer att visa hur nära vi i parlamentet slutligen är att komma fram till gemensamma ståndpunkter.

Om möjligheten att arbeta övertid behålls kommer jag att kunna stödja direktivet. Övertid är inte särskilt vanligt i Estland, men jag skulle önska att folk, anställda, ska kunna bestämma själva om de ska arbeta övertid eller inte, för att tjäna mer pengar, för att utveckla sina karriärmöjligheter eller av andra personliga skäl.

Att förbjuda övertid i direktivet skulle innebära att anställda i vissa fall fortfarande skulle behöva arbeta övertid, men då på ett olagligt sätt, utan att få mer betalt och utan rättsligt skydd. Ingen av oss vill ha det så.

För det andra, för ett litet land såsom Estland är det viktigt att den ledighet som ges som kompensation för övertid beviljas inom rimlig tid efter att den anställda har arbetat de extra timmarna. Kravet att kompensationsledighet ska beviljas omedelbart kan orsaka problem med arbetstidens förläggning, särskilt inom sektorer med arbetskraftsbrist.

För det tredje är jourtid arbetstid. Jag skulle vilja uttrycka min tacksamhet mot Frankrike, som innehar EU-ordförandeskapet, för att de har behandlat direktivet och bidragit till utarbetandet av en gemensam ståndpunkt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Det grundläggande syftet med detta förslag från rådet är att nedvärdera arbetet, öka exploateringen och säkra större inkomster för arbetsgivarna och större förtjänster för ekonomiska

och finansiella koncerner, genom en genomsnittlig arbetsvecka på 60 till 65 timmar, lägre löner och begreppet inaktiv arbetstid.

Detta är ett av de mest uppenbara exemplen på kapitalistiskt utnyttjande, och det hotar allt som har sagts om att förena arbete och familjeliv. Detta förslag innebär att man går nästan 100 år tillbaka när det gäller de mödosamt förvärvade rättigheterna för arbetstagare, som är människor, inte maskiner. Därför stöder vi ett förkastande av denna skamfulla ståndpunkt från rådet och uppmanar ledamöterna att vid omröstningen lyssna på arbetstagarnas protester och förhindra ännu allvarigare sociala spänningar, fler steg bakåt och en återgång till en form av slaveri nu på 2000-talet.

I denna tid av kris och arbetslöshet behöver vi gradvis minska arbetsveckan utan lönesänkningar för att skapa fler arbetstillfällen med rättigheter, och vi måste respektera de arbetandes värdighet.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag motsätter mig bestämt upphävandet av Storbritanniens rätt att tillämpa ett undantag från arbetstidsdirektivet. Faktiskt skulle jag tillbakavisa Europaparlamentets rätt att försöka beröva mitt land denna rättighet. Enligt min åsikt är arbetstiderna helt och hållet en fråga som bör kontrolleras nationellt och inte dikteras från Bryssel.

Om brittiska arbetstagare av sin egen folkvalda regering tillåts arbeta mer än 48 timmar i veckan, varför skulle detta ha någon betydelse för dem som kommer från länder där regeringarna är mer förbjudande? Ärligt talat bör ni inte lägga er i det. Men det är en mycket viktig fråga för brittiska företag, särskilt vid ett tillfälle när den ekonomiska nedgången orsakar enorma påfrestningar, när maximal flexibilitet och mindre reglering och inte mer reglering är avgörande för den ekonomiska återhämtningen. Att maximera Europas produktion, få våra varor sålda på hemmaplan och utomlands och göra det lättare för företag att växa bör vara angelägenheter för alla.

Ändå har vi här ideologier där man försöker pracka på alla sin sociala dagordning, även där denna är oönskad. Det är verkligen dags att parlamentet gör rätt prioriteringar. Att förkasta detta försök att ogiltigförklara det brittiska undantaget skulle vara en bra början.

Csaba Óry (PPE-DE). - (HU) Vi noterade nyligen att den allmänna opinionen följer denna fråga med ovanligt stort intresse och särskilt de aspekter som också vi diskuterar, det vill säga frågorna om undantaget och om jourtiden. När det gäller undantaget hör vi ständigt två olika argument. Det första är den synpunkt som betonar flexibiliteten, och det andra gäller frågan om valfrihet. Vi verkar agera som om arbetsgivare och anställda var verkligt jämlika partner – vilket de inte är – och en av arbetsrättens uppenbara skyldigheter och funktioner är just att rätta till denna ojämlikhet. Som sociala politiker har sagt har tiggaren samma rätt att sova under bron som miljonären. I detta avseende talar vi naturligtvis om avtalsfrihet. Men i verkligheten talar vi om en ojämlik situation som inte så mycket främjar flexibiliteten utan som främst upprätthåller denna ojämlikhet.

Flexibiliteten främjas dessutom i hög grad av den lösning som angavs vid parlamentets första behandling. Under 26 veckor kan en person arbeta så mycket som 72 timmar, och därmed anpassa sig till marknadsbehov, höga orderingångar och tung arbetsbelastning. Naturligtvis behöver man också ha ledigt, och jag anser att detta måste vara ett mål i ett direktiv som gäller arbete och hälsoskydd.

I fråga om jourtiden, om en bokhandel eller klädaffär under en förmiddag inte har några kunder eller besökare, betyder detta då att försäljaren har inaktiv jourtid, som därför skulle beräknas enligt en annan skala? Den korrekta ståndpunkten är att om arbetstagare inte fritt kan använda sin tid som de önskar utan behöver komma till sin arbetsplats måste det betraktas som arbetstid. Ersättning för det arbete som utförs är en helt annan fråga, en som kan vara föremål för förhandling mellan respektive arbetsgivar- och arbetstagarorganisation – det kan göras en anpassning till situationen i varje land och till den nationella kompetensen, men arbetstid är arbetstid och måste betraktas som sådan. Därför håller jag med domstolen. Men jag håller inte med om rådets kompromiss, och jag stöder inte denna.

Maria Matsouka (PSE). - (EL) Herr talman! Jag vill först gratulera Alejandro Cercas eftersom han har lagt fram ett värdigt betänkande med tanke på rådets oacceptabla gemensamma ståndpunkt. Både kommissionens ursprungliga förslag och rådets gemensamma ståndpunkt verkar faktiskt utgöra ett allvarligt hot mot arbetstagarnas hälsa och säkerhet, och, vilket är ännu viktigare, mot den balans mellan arbete och familjeliv som vi försöker uppnå. Samtidigt, och detta är ännu värre, är dessa förslag avsedda att införa medeltida arbetsförhållanden i linje med specifikationerna och påbuden för ekonomisk nyliberalism. Det är just denna nyliberala strategi som stöder och främjar ojämnhet och ensidig utveckling, exploatering av arbetstagarna, återanvändning av arbetslösa och till sist upplösning av fackföreningsrörelsen. Det aktuella ekonomiska

dödläget och den sociala oron beror på den strukturella krisen i den nyliberala modellen. Det är därför som rådets gemensamma ståndpunkt bör dras tillbaka och ett nytt förslag läggas fram, som främjar solidaritet, politisk jämställdhet och social rättvisa.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! I kväll diskuterar vi en mycket viktig rättsakt, och vår diskussion och omröstning här i parlamentet kommer att sända ett mycket tydligt budskap till arbetstagare över hela EU och deras familjer.

På Irland har vi en fråga som vi ställer när vi diskuterar socialpolitik, och den frågan lyder: Är vi nära Boston eller Berlin? Med tanke på sammanhanget för kvällens diskussion måste vi vara närmare Berlin – det vill säga om Berlin, eller Paris, kan ge en verklig förbättring av arbetstagarnas hälsa och säkerhet. Jag har lyssnat på Valérie Létard, och hon har bett oss att uppträda på ett ansvarsfullt sätt, och jag anser att Alejandro Cercas har gjort just det.

På rådets möte förra veckan, i diskussionen om Lissabonfördraget, gjorde rådet ett åtagande att stärka arbetstagarnas rättigheter. Rådet och parlamentet har nu möjlighet att göra just det. Dessutom talar vi ofta i parlamentet om balansen mellan arbete och familjeliv, och alla instämmer i detta. Återigen har vi nu en möjlighet att säkra balansen mellan arbete och familjeliv för EU:s medborgare.

Och kom ihåg att, som José Albino Silva Peneda redan har nämnt, 48 timmar per vecka är åtta timmar per dag, sex dagar i veckan. Philip Bushill-Matthews talade om en kvinna som arbetar 12 timmar per dag, sju dagar i veckan som om detta var acceptabelt. Det är helt oacceptabelt, och vi ska inte vara delaktiga i denna sorts exploatering.

Som jag sade tidigare, kvällens debatt och vår omröstning om betänkandet kommer att sända ett tydligt budskap till EU:s medborgare. Vi måste sända ett tydligt budskap om att det sociala Europa lever och frodas.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Rådets gemensamma ståndpunkt om arbetstidens förläggning är ett arbetarfientligt monster och har med all rätt väckt en orkan av protester från arbetstagare i medlemsstaterna. Betänkandet av Alejandro Cercas går inte in på kärnan i de bakåtsträvande förslagen i rådets gemensamma ståndpunkt. I betänkandet samtycker man till uppdelningen av arbetstid mellan aktiv och inaktiv, under förutsättning att konceptet med obetald, inaktiv arbetstid erkänns. Personal på stormarknader, inom tjänstesektorn, sjukhuspersonal och doktorer har bedrägliga arbetsförhållanden och tvingas stanna kvar på arbetsplatsen i tolv eller fjorton timmar per dag. Tidsperioden för genomsnittlig arbetstid ökas från den grund på fyra månader som gäller nu, till tolv månader, undantagsklausulen behålls, betänkandet angriper den fastställda dagliga arbetstiden, övertidsersättning, tjänstedagar och kollektivavtal i allmänhet och stöder arbetsgivare i deras strävan att göra flexibla anställningsformer ännu mer generella, vilket kommer att få allvarliga och smärtsamma effekter för de sociala trygghetssystemen. I dag, när möjligheterna att öka arbetsproduktiviteten gör det möjligt att minska arbetstiden och öka fritiden, är denna sorts förslag oacceptabelt. Därför är vi helt och hållet mot rådets gemensamma ståndpunkt och Alejandro Cercas förslag.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att citera ord för ord från det dokument där den förnyade sociala agendan presenteras. Där står: "Kommissionen uppmanar också alla medlemsstater att föregå med gott exempel genom att ratificera och genomföra de ILO-konventioner ...".

I dag är vi dock här för att diskutera ett direktiv som är avsett att gå emot dessa kriterier genom att låta medlemsstaterna reglera arbetsveckor på upp till 60 eller 65 timmar i genomsnitt över en tremånadersperiod.

Är detta konsekvent, herr kommissionsledamot? Kan vi lagstifta mot våra egna rekommendationer? Syftet med direktivet är att fastställa minimiregler för att garantera arbetstagares hälsa och säkerhet genom två verktyg – viloperioder och en begränsning av arbetsveckan.

Det innehåller undantag för båda fallen, men vi talar inte om undantag, herr kommissionsledamot, som ni själv sade. Nej, vi talar enbart om avvikelser från ett av de grundläggande elementen i detta direktiv.

Flexibilitet rättfärdigar inte detta. En ökning av arbetstiderna får inte förväxlas med den flexibilitet som företag och arbetstagare behöver. Direktivet har mycket omfattande bestämmelser för säsongsmönster, produktionstoppar och behoven för vissa aktiviteter.

Något som är bra för alla, herr kommissionsledamot, är att målet flexicurity uppnås, med andra ord att privatliv och familjeliv på ett framgångsrikt sätt förenas med arbete. För att detta ska kunna inträffa måste

vi arbeta på att utveckla en samarbetskultur och öppenhet och låta den kollektiva självständigheten spela sin roll i förläggningen av arbetstiden.

När rådet antog sin gemensamma ståndpunkt i september var det en dålig dag för den sociala dialogen. Jag är övertygad om att vi nu skulle ha haft en överenskommelse om det hade lämnats till den kollektiva självständigheten att fastställa och förlägga arbetstiden.

Jag är säker på att dagen för omröstningen, när vi alla axlar vårt ansvar, kommer att bli en bra dag för alla.

Det är bra med reformer, men det är också bra att behålla de element som enar oss mest och orsakar minst söndring, som stärker EU och som kan hjälpa det sociala Europa att gå starkt ur de problem det nu står inför. Vi måste göra både ekonomiska och sociala framsteg; de är beroende av varandra.

Pier Antonio Panzeri (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Samtidigt som jag uppskattar Alejandro Cercas arbete vill jag säga från början att det inte på något sätt var tydligt att det fanns ett sådant behov av att ändra direktivet om arbetstidens förläggning, och jag vill att denna debatt ska bekräfta resultatet av omröstningen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

I dag har vi doktorer med oss, i morgon i Strasbourg kommer det att finnas företrädare för arbetstagare från hela EU, sammankallade av Europeiska fackliga samorganisationen. De är här för att visa sin önskan att förkasta den kompromiss som rådet har nått om direktivet, och för övrigt undrar jag hur det skulle kunna vara på annat sätt?

Vi vill sätta upp två tydliga mål för oss själva. Det första är att behålla den maximala gränsen på 48 timmar för en arbetsvecka inom EU. Härigenom skulle man få bukt med undantagsklausulen, genom vilken denna gräns kan kringgå och arbetsveckan kan uppgå till 60 eller 65 timmar. Det andra målet rör jourtid, som inte kan betraktas som inaktiv arbetstid utan i alla avseenden måste betraktas som arbetstid, på samma sätt som det är lämpligt att skydda rätten till kompensationsledighet för medicinsk personal.

Dessa mål kan och bör delas av alla i parlamentet eftersom de representerar den väg som förhindrar att konkurrensfaktorer i EU går mot social dumpning och större exploatering av arbetstagarna. Jag hoppas verkligen att vi som kommissionsledamöter kan enas om dessa ståndpunkter eftersom de verkligen representerar det nya sociala Europa.

Patrizia Toia (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådets förslag, som sopar bort den balans som funnits tidigare – jag tänker på Luigi Cocilovos utmärkta arbete på detta område – stämmer inte överens med vårt stöd eftersom det innebär ett steg bakåt i många frågor som rör arbete, balansen mellan arbete och familjeliv och anställningstrygghet, och för att det representerar ett val som försvagar arbetstagares rättigheter, som trots allt är rättigheterna för oss alla, för våra barn, för vanliga människor.

För övrigt vill jag inte att detta argument ska misstas för att vara fackligt eller företagsfrämjande eftersom det försvarar hälsovårdspersonalen. Det är inget av dessa saker. Som politiker agerar jag inte på uppdrag av företag eller fackföreningar, jag agerar på uppdrag av medborgarna. När jag tar beslut tänker jag på dem, på deras sociala rättigheter, som är grundläggande inom EU. Därför kan jag inte tolerera ett EU som inte rör sig framåt i takt med resten av världen, ett EU som tvärtom gör stora felbedömningar genom att förväxla ett försvagat skydd med flexibilitet och frihet. Detta blir ännu allvarigare i dessa tider, när EU upplever den värsta krisen någonsin och när det finns små förhoppningar om välbefinnande och tillväxt.

Fru Létard, företrädare för rådet och kommissionen! Om vi inte förstår att miljontals arbetstagare i dag riskerar att förlora sina arbeten och befinner sig i en svag och utsatt position, och givetvis inte har någon frivillig kontraktssenlig rätt – utöver undantagsklausulen – då måste jag säga att vi inte har någon aning om vad som verkligen sker i privatlivet och familjelivet för EU:s medborgare.

Av denna anledning stöder vi Alejandro Cercas förslag, och vi hoppas att alla kommissionsledamöter gör samma sak. Jag måste säga att rådets ovilja att förhandla i detta läge tvingar oss att vinna diskussionen och förhandlingen under förlikningen.

Gabriele Stauner (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jourtid är arbetstid, vilket EG-domstolen med all rätt kom fram till. Medlemsstaterna har verkligen anpassat sig bra till förhållandena nu, och inte ett enda sjukhus eller någon annan institution har gått i konkurs som ett resultat av detta.

Dessutom kräver jourtid, som vi diskuterar här, att arbetstagaren finns på arbetsplatsen. Allt annat är tjänstgöringsberedskap, vilket är en helt annan fråga. Jag anser att denna indelning i aktiv och inaktiv jourtid

– eventuellt ytterligare definierad genom ett mer eller mindre, men ändå godtyckligt, beräknat medelvärde – är absurd. Trots allt – för att tala i rättsliga termer – står arbetstagarna till arbetsgivarnas förfogande, lyder deras anvisningar och får inte själva bestämma över sin egen tid.

Jag är generellt sett mot individuella undantag. Trots allt vet vi alla att anställningsförhållanden inte kännetecknas av en jämställd status utan av en motsättning mellan den å ena sidan ständigt ekonomiskt starkare arbetsgivaren och å andra sidan arbetstagaren som är beroende av sin arbetskapacitet. Den individuella arbetsrätten skapades just för att kompensera för bristen på jämställdhet i detta förhållande. Om det skulle behövas så kommer arbetstagare som är beroende av sina arbeten för att överleva att riskera sin hälsa för att försörja sig själva och sina familjer. I tider av ekonomiska svårigheter, som den vi upplever just nu – som för övrigt beror på allvarligt felaktiga beslut av inkompetenta chefer – står arbetstagarna under ständigt ökande press. Men människor är inte maskiner som kan arbeta utan att ta rast.

Jag anser att rådets ståndpunkt i denna fråga är oacceptabel. Jag stöder i stort vårt utskotts betänkande och den ståndpunkt som min kollega José Albino Silva Peneda intar och hoppas på en hållbar, mänsklig lösning i förlikningsförandet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Den enda tjänst som rådets gemensamma ståndpunkt och det franska ordförandeskapets ansträngningar har gjort oss är att vi återigen diskuterar problemet. Det är vid jultid som vi kommer ihåg "En julsaga" av Charles Dickens, där en arbetsgivare i ett visst land i Europa inte ger sin hårt arbetande anställda ledigt. Vi bör sätta stopp för denna julsaga. Länder som Grekland var i minoritetsställning och gav inte sitt stöd åt kompromissen. Grekland har genomgående stött en 48-timmars vecka och vill inte ha några ändringar av arbetstidens förläggning utan dialog och avtal mellan arbetsgivare och arbetstagare. Vi skulle föredra att inte se demonstrationen i morgon, varken från arbetsgivare eller från arbetstagare, som mina kolleger vidhöll. Vi skulle föredra social dialog och kollektiva förhandlingar.

En av mina kolleger hänvisade till medeltiden. Men på medeltiden respekterade man söndagen som en vilodag. Inte ens slavar arbetade på söndagar, och i dag har vi tagit bort det faktum att söndag måste vara en av arbetstagarnas lediga dagar från direktivet. Det är därför två ändringsförslag har lagts fram, och jag uppmanar kammaren att stödja dessa så att parlamentets förslag inbegriper detta element av europeisk civilisering. Jag hoppas att det kommer att stödjas av alla de ledamöter som jag ser använder sin inaktiva tid och får betalt för normal tid. I morgon borde vi korta av tiden för de ledamöter som inte befinner sig i parlamentet.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Praktiskt taget ända sedan ratificeringen av Maastrichtfördraget, som för många representerade en seger över den nyliberala ekonomiska politiken, har vi sett ett successivt och koncentrerat angrepp på den europeiska sociala modellen. Övergivandet av den keynesianska kollektiva socioekonomiska modellen, där social dialog och ett starkt ingripande av staten betraktas som normalt, har tagit oss dit vi befinner oss i dag, till den nyliberala kapitalismens totala sammanbrott och en statlig hjälp som skulle ha bantats ned så mycket som möjligt och vars påverkan skulle ha minskats till ett minimum.

Jag förstår inte hur någon kunde genomdriva vad rådet har lagt fram, med kommissionens stöd. Är det kanske tänkt att vara ännu ett steg mot socialistisk kapitalism för de rika och cowboykapitalism för de fattiga? En återgång till 1800-talet kommer inte att hjälpa någon. Vi måste därför kategoriskt förkasta förslaget till direktiv så länge som det inte innehåller de ändringsförslag som föredraganden, Alejandro Cercas, lade fram.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) I det här direktivet föreskrivs inte att arbetsveckan på 40 timmar utökas till 60 timmar. Man kräver inte heller att anställda arbetar 60 eller 65 timmar per vecka, inklusive övertid. I stället lägger man fram ramar och villkor för när detta är möjligt. Av denna anledning kan de 60 timmar som vi diskuterar inte jämföras med de nuvarande bestämmelserna i den nationella lagstiftningen, där arbetstiden per vecka begränsas till 40 timmar eller mindre. Sådana ekvationer är olämpliga eftersom de ställer direktivet i missvisande dager.

Men direktivet inför en gräns för den högst tillåtna arbetstiden. Vad ingen har nämnt i dag är att många människor på finansinstitutioner, advokatbyråer, investeringsbolag och så vidare regelbundet arbetar 60, 70 eller fler timmar, utan att någon höjer på ögonbrynen. Det här direktivet anger en övre gräns som inte får överskridas.

Vi måste också sätta oss själva i arbetsgivarnas situation, särskilt när det gäller små och medelstora företag, som utan tvivel finner det svårt att överleva på marknaden om de påförs för många formella hinder. Vi måste förstå deras situation, särskilt när de under vissa perioder måste samla alla sina krafter för att fullgöra sina

avtal, och när man förstås måste arbeta längre. Men detta görs med den anställdes samtycke, och givetvis till extra lön, och inte bara automatiskt varje vecka.

Kort sagt, systemen för jourtider varierar också mycket. Vi har alla nämnt doktorer, men vi glömmer till exempel campingplatser, familjeägda hotell och många tjänster där man arbetar, är i tjänst och ibland måste ha jour. Sammanfattningsvis anser jag att rådet har föreslagit en sorts kompromiss, och vi kommer givetvis att ta det vidare till förlikningsfasen. Jag hoppas att vi hittar en lämplig lösning för denna fas.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Principen att jourtid som helhet ska betraktas som arbetstid måste hållas; jag håller med föredraganden om detta. Jag anser att den gemensamma ståndpunkten måste ändras i detta avseende. I den gemensamma ståndpunkten räknar man också med möjligheten att betrakta den inaktiva tiden för jourtiden som viloperiod. Detta kan leda till maratontjänster på 72 eller fler timmar, vilket inte bör tillåtas i någon medlemsstat. Därför är jag glad att utskottet har antagit mina ändringsförslag i detta avseende.

Jag vill dock be er att tänka på att direktivet om arbetstid inte enbart gäller doktorer utan också många andra yrken, och att jourtjänst håller arbetstagare upptagna i väldigt olika omfattning. Det omfattar exempelvis också brandmän, som kan sova eller till och med utföra fritidsaktiviteter när de har jour. Brandmän argumenterar därför för alternativet att minska den maximala arbetsveckan.

Jag förespråkar därför att man söker skräddarsydda lösningar på plats, genom kollektiva – inte individuella – undantagsklausuler. Praktikorienterade kollektivavtal har tidigare förhandlats fram i denna fråga av de berörda parterna. Jag stöder uttryckligen ett sådant stärkande av fria kollektiva förhandlingar.

Dessutom är den nya, kollektiva undantagsklausulen betydligt mer arbetstagarvänlig än de befintliga systemen. Undantag är endast möjliga med samtycke från den berörda arbetstagaren, och detta samtycke får inte ges i samband med anställningsavtalet. Om vi röstar mot detta alternativ med kollektivavtal löper vi risken att ingen översyn av arbetstidsdirektivet kommer att utföras, och vi riskerar också möjligheterna till arbetstagarvänliga undantagsklausuler.

Därför kommer jag att rösta mot de ändringsförslag som syftar till att ta bort undantagsklausulen, eftersom jag är för sådana fria kollektiva förhandlingar och för skräddarsydda lösningar på plats.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Resultatet av vårt arbete är inte bara framställning av varor och tjänster utan verkställandet av ett livslångt mål, uppfyllandet av den önskan som leder oss att söka efter lycka. Av denna anledning måste vi ha en genomtänkt inställning till arbetsmarknadspolitiska beslut, och vi måste vara modiga.

Jag anser därför att det är klokt att parlamentet stöder förlikningsförfarandet, och å ena sidan föredragandens ståndpunkt, men framför allt José Albino Silva Penedas ändringsförslag. Här måste jag säga att det är uppenbart att jourtid inom hälsovårdsyrken helt bör betraktas som arbetstid – detta måste absolut garanteras.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Herr talman! Många människor verkar felaktigt tro att om vi antar den ståndpunkt som föreslås av Alejandro Cercas kommer de inte att kunna arbeta en extra timmes övertid utöver 48 timmar per vecka. Det är givetvis inte sant.

Vi är generellt sett mot undantagsklausulen eftersom detta gäller lagstiftning om hälsa och säkerhet, men vi har föreslagit en genomsnittsperiod för arbetad tid över 12 månader i stället för nuvarande fyra månader. Detta ger utmärkt flexibilitet för enskilda och företag när de planerar arbetstider. Det ger faktiskt så stor flexibilitet att rådet självt ville ange en fast gräns på 60 eller 65 timmar per vecka, beroende på genomsnittsperiod. Vi gjorde inte det. Den flexibilitet som inbegrips här är mycket bättre än undantagsklausulen. Det är ett mycket bättre alternativ för företag och enskilda. Jag hoppas att detta meddelande går fram på ett mycket tydligt sätt genom denna debatt.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Tanken på att skilja mellan aktiv och inaktiv arbetstid är farlig och oärlig. Om en del av den tid som tillbringas på en arbetsplats och ägnas helt eller delvis åt att utföra tjänster för en arbetsgivare inte används för att göra en specifik uppgift, kan denna period inte betraktas som en viloperiod. Trots allt kan den anställda inte tillbringa denna tid med sin familj eller använda den för att vila som han eller hon vill. Denna tid ska ersättas med samma lön.

En annan fråga rör möjligheten att utöka jourtid utan lämplig ersättning, efter vad som påstås med den anställdas samtycke. Detta påverkar framför allt doktorer. Jag vill gärna veta om någon patient, helst en ledamot av Europeiska rådet, glatt skulle låta sig opereras av en doktor som redan har varit i tjänst i 23 timmar. Detta är inte bara ett brott mot anställningsrättigheterna; det är också ett brott mot patienträttigheterna. Sjukhus i Polen har vägrat att anställa doktorer som inte skriver på undantagsklausulen. Jag vill påminna kammaren om att rätten till åtta timmars arbetsdag infördes före andra världskriget.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Det sociala Europa måste garantera att varje europeisk medborgare kan leva på ett anständigt sätt på sin lön. Ett anständigt arbete måste garantera en anständig levnadsstandard.

Respekt för anställda inbegriper att införa en period för arbete och en period för vila, då de kan slappna av och tillbringa tillräckligt mycket tid med sina familjer. Barn behöver sina föräldrars vägledning och övervakning, men om föräldrarna har lite eller ingen tid att tillbringa med familjen kan detta få negativa effekter på barnens uppfostran. Ingen arbetsgivare ska kunna be en anställd arbeta mer än 48 timmar per vecka.

Jag anser att arbetstidsdirektivet behöver fokusera mer på den specifika situationen för jourtider för medicinsk personal. Jag stöder Alejandro Cercas betänkande som skyddar de anställdas intressen utan att förbise arbetsgivarnas rättmätiga intressen, och ger dem möjlighet att anpassa arbetstiden efter sitt behov. Jag välkomnar också de ändringsförslag som betonar vikten av kollektivavtal.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) I dagens klimat med finanskrisen som direkt påverkar det ekonomiska och sociala livet för EU:s medborgare är arbetstidsdirektivet en viktig del av EU:s socialpolitik.

I Alejandro Cercas betänkande presenteras en logisk och samordnad strategi när det gäller utvärderingen av slutsatserna från tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna. Direktivet är just nu ett flexibelt instrument som definierar en skyddsnivå som inte tillåter åtgärder som är skadliga för arbetstagares hälsa och säkerhet.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Herr talman! Nu när den här diskussionen närmar sig sitt slut vill jag tillägga några ord för att stödja betänkandet av Alejandro Cercas, och den ståndpunkt som utskottet för sysselsättning och sociala frågor antog, som inte har ändrats sedan 2005 och som bekräftades vid omröstningen den 6 november.

Vårt utskott hade tillräckligt med tid för att begrunda sitt yttrande, och jag är säker på att resultatet av vår omröstning i utskottet kommer att återspeglas under omröstningen i plenum i övermorgon. Vi röstade med full hänsyn till EU:s regelverk i sociala frågor, som de äldre medlemsstaterna delar med de nya, och som förser oss med exempel och stöd. Kompromissen som uppnåddes på rådets möte i juni är oacceptabel.

Mina väljare, och särskilt de medicinska kretsarna i Polen, följer parlamentets åtgärder med viss oro. De hävdar med all rätt att all arbetstid ska ersättas, inte bara aktiv jourtid. Det är verkligen så att rådets kompromiss hänvisar till eventuell flexibilitet för arbetsmarknadens parter och för kollektivavtal. Likväl anser polska arbetstagare att de saknar kraften att förhandla med sina arbetsgivare, och de behöver ett starkt stöd från Europaparlamentet.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Under de långa debatterna om betänkandet uttrycktes oro för att den majoritet som uppnåddes vid den första behandlingen kanske inte uppnås vid omröstningen i morgon, eftersom de som har kommit till under mellantiden har ändrat maktbalansen i denna kammare.

Det är sant att de konservativa regeringarna i rådet har antagit samma ståndpunkt, oavsett om de geografiskt sett hör hemma i öst eller väst. Men det finns en annan sak som behöver klargöras. Arbetstagare från Östeuropa stöder med samma övertygelse de ändringsförslag som Europaparlamentet föreslår, samtidigt som rådet avvisar dem. Fackföreningarna i Rumänien, som också kommer att vara representerade här i Strasbourg i morgon, är till exempel medvetna om att de rättigheter de har fått inte är permanenta och hela tiden behöver försvaras. Deras budskap är enkelt – en mycket effektivare lösning på de befintliga problemen än vad obegränsade arbetstider utgör ska stoppa den okontrollerade spridningen av dåligt betalda arbeten, även för arbetstagare i Östeuropa.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag tvivlar inte på att arbetstagarnas välbefinnande och säkerhet på arbetsplatsen är frågor som är viktiga för alla ledamöter som deltar i debatten.

Vi är dock alla medvetna om att det nuvarande arbetstidsdirektivet behöver vissa ändringar. De frågor som väcks rör typen av och syftet med sådana ändringar. Detta är inga lätta frågor att svara på, och de har under många år diskuterats livligt, både i denna kammare och i rådet. Rådet kom till sist fram till en förständig

kompromiss. Just nu är det svårt att förvänta sig att regeringarna i länder, som nästan alla använder undantagsklausulen, plötsligt ska överge denna klausul, särskilt under den nuvarande ekonomiska krisen. Jag vill särskilt rikta uppmärksamheten mot de ledamöter som vill ha ett starkt ställningstagande om undantagsklausulen på denna punkt.

I Polen finns det ett ordspråk som säger att de bästa är fiender till de goda. Jag vill betona att vi har en bra kompromiss och bör acceptera den för de europeiska arbetstagarnas välbefinnande.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag stöder det paket som har lagts fram av Alejandro Cercas. Jag anser att slutsatsen i denna debatt är att människor är sociala varelser; de är inte maskiner och ska inte heller behandlas som sådana på arbetsplatsen. En person som ansöker om arbete hos en arbetsgivare har inte frihet att vägra att skriva under ett formulär där de avsäger sig rätten till arbetstidsdirektivet. Så att hävda att avskaffandet av undantagsklausulen på något sätt är ett angrepp på friheten är inte rätt; det är i själva verket ett angrepp på exploatering av anställda som behöver arbeta för att kunna leva.

Jag anser att den nuvarande undantagsklausulen som används i 14 medlemsstater är ett angrepp på tanken att bygga ett EU som grundas på gemensamma, anständiga arbets- och levnadsvillkor, och vi kan inte låta det hända.

Valérie Létard, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Cercas, mina damer och herrar! Arbetstidsdirektivet innehåller förstås många symboler och tar upp principfrågor, och arbetstagares valfrihet när det gäller skyddet av deras hälsa och säkerhet är en av dessa.

Det är i den här frågan som vi har svårt att nå en överenskommelse. Som jag redan har nämnt har Frankrike sedan länge motsatt sig undantagsklausulen. Vi har dock ändrat oss och instämmer nu med den gemensamma ståndpunkten. Varför? Eftersom direktivet inte syftar till att vattna ur människors rättigheter eller till att orsaka social tillbakagång.

När det gäller jourtid är målet att låta medlemsstaterna hantera detta på ett särskilt sätt, genom att ta hänsyn till de inaktiva perioder som inbegrips. Alla medlemsstater hade ett särskilt sätt att hantera sådan tid, och rådet har inget annat mål än att behålla status quo, de balanser som påverkas av EG-domstolens domar.

Den andra anledningen är att den gemensamma ståndpunkten, när det gäller undantagsklausulen, förbättrar arbetstagarnas rättigheter där undantagsklausulen har använts. Det finns förstås inget krav på att använda denna inskränkning. Undantagsklausulen har funnits utan garantier sedan 1993. Rådets ståndpunkt innebär inte att några garantier införs, som Elizabeth Lynne påpekade. Jag hoppas att pragmatismen har framgång. Den gemensamma ståndpunkten inbegriper inte någon som avsäger sig sina principer eller sin övertygelse.

I dag talar det franska ordförandeskapet, på rådets vägnar, om för er att den gemensamma ståndpunkten utan tvekan är den bästa kompromissen för att uppnå en översyn av direktivet, med tanke på maktbalansen mellan medlemsstaterna och det brådskande behovet av att hitta en lösning för jourtider. Det är vad jag ville tillägga till mina inledande kommentarer.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. - (CS) Jag vill upprepa Valérie Létards ord om debattens djup och intressanta natur. Denna debatt handlar om frågor av yttersta vikt, och jag anser att det nu är upp till parlamentet att fatta ett beslut. De ramar inom vilka fortsatta diskussioner kan föras kommer då att vara tydliga. Jag vill bara konstatera – eftersom några av åsikterna som kom fram i debatten inte återspeglade den faktiska situationen – att det kan vara bra att på ett tydligt och enkelt sätt gå igenom några grundläggande fakta.

Arbetstidsdirektivet tillämpas just nu. Direktivet anger att enskilda medlemsstater kan införa en undantagsklausul. Undantagsklausulen används redan i 15 medlemsstater. Så det här är inte en ny situation, utan snarare ett erkänt faktum. Orsaken till det nya direktivet är den press som är ett resultat av domstolens beslut i målet SIMAP och Jaeger, eftersom detta domslut medförde en mycket svår situation för ett antal system som traditionellt sett är beroende av stora mängder jourtider.

Jag vill också säga att konsekvenserna av jourtid och förläggningen av jourtider påverkar olika system på olika sätt i olika medlemsstater, särskilt de mindre staterna som inte har så stora möjligheter att rekrytera arbetstagare från andra stater och som kan stå inför allvarliga problem. Det är därför debatten är så komplicerad, eftersom den å ena sidan kolliderar med skyddet för arbetstagare genom en viss reglering av arbetstider, och å andra sidan tillämpas på ett antal mycket känsliga system, som hälsovård och exempelvis larm- och räddningstjänster som brandkår och så vidare.

Varje beslut får sina konsekvenser, och jag anser att vi nu har stora möjligheter att uppnå framgång. Denna framgång är resultatet av en debatt i alla institutioner, resultatet av både samarbete och debatt, och ett av de viktigaste stegen på vägen är omröstningen i parlamentet den 17 december i år.

Alejandro Cercas, föredragande. – (ES) Först och främst vill jag tacka alla mina kolleger från alla grupper, eftersom jag tror att det finns en stor majoritet i denna kammare som anser att människor inte är maskiner och att människor och deras rättigheter kommer först. Efter detta kan vi tala om andra saker, men vi måste börja med deras hälsa, säkerhet och familjeliv.

För det andra välkomnar jag rådet och kommissionen till förhandlingen. Det är sent, men bättre sent än aldrig.

Se upp för fällorna. I direktivet som är ett resultat av er gemensamma ståndpunkt är undantagsklausulen inte utformad som den som lades fram 1993, som var tillfällig, villkorad och på många sätt en engångsföreteelse. Kommissionsledamoten nämnde 15 länder. Nej, det fanns ett med en allmän undantagsklausul och flera med mindre undantag. Ni föreslår å andra sidan att den ska vara permanent och gälla för alla, vilket delar in Europa i länder som vill ha långa arbetstider och länder som inte vill ha det.

Vi vill inte att något som var tillfälligt och en engångsföreteelse ska bli något permanent och normalt. Det är inte normalt för människor att arbeta varje vecka på året och varje år av sina liv utan att se sina familjer eller kunna uppfylla sina åtaganden som medborgare.

Jag tror att vissa fakta måste accepteras. Att arbetstagare och doktorer är emot detta direktiv, herr Bushill-Matthews, är ett faktum, inte en åsikt. Jag har inte talat med 160 miljoner arbetstagare eller 4 miljoner doktorer, men jag har talat med deras representativa organisationer. Kanske en eller annan håller med er, men jag försäkrar er om att den stora majoriteten är emot er, eftersom alla deras organisationer är emot vad ni säger.

Till sist, låt mig upprepa vad jag sade i början. Onsdag kommer att vara en mycket viktig dag, då medborgarna kan börja tro på EU igen och inse att dessa institutioner inte består av en massa hjärtlösa politiker som bara tänker på sin ekonomi, eller byråkrater som lever i sin egen värld. Vi är med folket. Vi försvarar deras rättigheter, och den 17 december kommer det sociala Europa att stå starkt. Efter det kommer vi att förhandla. Vi kommer att förhandla på lika villkor.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det här direktivet kommer att vara avgörande för anläggandet av ett ekonomiskt och socialt Europa.

Det är en gemensam övertygelse att vi bör och kan skapa innovation på arbetsmarknaden som förbättrar produktiviteten och kvaliteten för den flexibilitet som krävs, utan att exploatera arbetstagarna. Att uppmuntra rättvisa arbetsvillkor, till vilka alla har en omistlig rätt, garanterar säkerheten och effektiviteten för det arbete de utför. Det är därför vi anser att förslaget som antogs av utskottet för sysselsättning och sociala frågor är balanserat.

Det bör särskilt påpekas att lämpligt skydd vid förläggning av skiftarbete och viloperioder för medicinsk personal är mycket viktigt för att kunna garantera inte bara rättvisa villkor, utan även säkerheten och kvaliteten för patientvården och en minskad klinisk risk.

Ole Christensen (PSE), skriftlig. – (DA) Det gläder mig att vara medlem av en politisk grupp, nämligen socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, som inte kompromissar med arbetstagarnas hälsa och säkerhet.

Att någon kan tro på ökad konkurrens med dåliga arbetsvillkor som grund och en intern konkurrens mellan medlemsstater om de längsta arbetstiderna är helt fel och hör till en annan tid. Jag har inget emot att de två sidorna av industrin kommer överens om längre arbetstider inom en referensperiod på upp till ett år och ett genomsnitt på maximalt 48 timmar per vecka, men jag protesterar mot att arbetsgivare kan anställa arbetstagare på en individuell grund, och därigenom få chansen att använda olika undantag.

Jag undrar vad som kommer att krävas mer för att Storbritannien ska inleda allvarliga förhandlingar och fasa ut sina undantagsklausuler, och i samband med det förbättra villkoren för miljoner arbetstagare i detta land.

Jag hoppas att Europaparlamentet på onsdag kommer att säga att Europa i framtiden ska "arbeta smartare och inte hårdare" för att ta itu med framtidens problem.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) I detta betänkande välkomnar jag bekräftelsen på den europeiska vänsterns sociala vision, med företrädare för socialdemokraterna som med all rätt kritiserar överträdelsen, genom att tillåta undantagsklausuler för arbetstider, av principen att inte ha några avvikelser från lagstiftning som rör hälsa och säkerhet på de anställdas arbetsplatser.

Även om flexibla arbetstider, beroende på arbetets natur och varje persons förmågor, kan ge goda resultat, kan jag inte annat än tänka på de otaliga fall av exploatering som anställda utsätts för. Jag talar om fallet Rumänien, där övertid i många fall varken räknas eller ersätts. Ingen av de aktiviteter som sträcker sig utanför den normala arbetstiden grundas på någon överenskommelse mellan den anställda och arbetsgivaren, utan dikteras av arbetsgivarens vilja och godtycke. Låt oss inte ens nämna faran för hälsa och liv för de som har hamnat i en situation som de bara kan ta sig ur med risk för att förlora sitt arbete.

I många fall är det som presenteras som ökad konkurrens på arbetet endast en täckmantel för exploatering.

Jag anser därför att denna begränsning på 48 timmar är ett alternativ att föredra. När det gäller jourtid anser jag att det är orättvist att den inaktiva perioden under jourtid inte anses som arbetstid och därför inte ersätts.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) EU har redan effektiva förordningar om förläggning av arbetstiden. Enligt dessa är den genomsnittliga arbetstiden 48 timmar per vecka. I praktiken innebär detta att en anställd får arbeta åtta timmar om dagen, sex dagar i veckan i fyra månader. Detta anser jag bör vara tillräckligt, eftersom mer än det i det långa loppet är skadligt för effektiviteten.

Rådets kompromiss, som innehåller mindre fördelaktiga bestämmelser än de nuvarande, saknar stöd från bland annat Belgien, Cypern och Spanien samt mitt hemland Ungern, och är oacceptabel för de europeiska socialdemokraterna.

Det sociala Europa får inte vara en tom slogan, inte ens i tider av ekonomiska svårigheter. Under förlikningsförfarandet visade parlamentets föredragande Alejandro Cercas sig vara passande mottaglig, och gjorde det till exempel möjligt att för flexibilitetens skull beräkna genomsnittsperioden på 48 timmar över en period på 12 månader. Men vi kan inte acceptera en förordning som tillåter 60–65, och i extrema fall till och med 70–72 arbetstimmar per vecka. Vi kan inte heller stödja den ståndpunkt som skulle göra det möjligt att införa en obegränsad undantagsperiod i förordningen. Huvudskälet till detta är att förhållandet mellan anställda och arbetsgivare aldrig kan bli jämsällt.

När det gäller jourtider anser jag att de som tycker att inaktiva perioder under jourtjänst inte räknas som arbetstid är hycklare. Jag föreslår att de vid demonstrationen som ska hållas framför parlamentet på onsdag, samma dag som vi röstar, sätter sig ned och pratar med några av arbetstagarna.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) I mer än tre år nu har rådet och EU varit oense om arbetstidsdirektivet.

Den överenskommelse som slöts av EU:s 27 arbetsmarknadsministrar ger en arbetsvecka på maximalt 48 timmar, men innehåller ett undantag som gör att detta kan ökas till 65 timmar per vecka i vissa fall.

En sådan lösning är oacceptabel, och som socialist är jag förpliktad att se till att den oro som miljoner arbetstagare ger uttryck för blir hörd och att kämpa för att se till denna begränsning på 48 timmar inte lämnar utrymme för några undantag och att jourtider inbegrips vid beräkning av arbetstid.

Jag kommer därför att rösta för Alejandro Cercas betänkande i förhoppning om att vi, om en förlikning äger rum, kommer fram till en text som innehåller en verklig balans mellan arbetarskydd och en optimal arbetsorganisation. Som europeiska socialdemokrater ska vi alltid fortsätta att försvara arbetstagarna eftersom EU, nu mer än någonsin, behöver en social modell som uppfyller behoven för de mest utsatta medborgarna, och särskilt de som berörs mest av den ekonomiska och finansiella krisens effekter.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Det är sällan EU:s lagstiftning berör så många. Miljoner löntagare får en julkapp från parlamentet, antingen i form av en förbättring av deras arbetsvillkor eller i form av det första EU-direktiv som faktiskt försämrar kvaliteten på människors arbetsliv. Utskottet för

sysselsättning och sociala frågor har föregått med gott exempel genom att förbättra kommissionens förslag och tydligt bekänna färg. Fastställandet av arbetstid är faktiskt dess sociala dimension. Allt för många europeiska löntagare arbetar 60 eller 65 timmar per vecka, samtidigt som miljoner förblir arbetslösa.

Långa arbetsveckor är ofta baserade på en skenbar valfrihet. Den anställda är fri att välja mellan en lång arbetsvecka eller inget arbete alls. Även efter förbättringarna skulle direktivet ha ett rimligt antal undantag som ger flexibilitet.

Utskottet antog mitt ändringsförslag om att inbegripa anställda i chefsställning i direktivet. Chefen behöver också lagens skydd – han eller hon kan också bli trött.

Rådet och kommissionen har inte gått med på att ompröva sin ställning i frågan om jourtider. Det är bara sunt förnuft att den tid som tillbringas på arbetet – i beredskap, vaken eller sovande – ändå är arbetstid.

Europaparlamentets uppdrag kommer direkt från EU:s medborgare. Av denna anledning måste parlamentet också ta hänsyn till vad som är bäst för dess medborgare, även i detta avseende.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att rösta för att ta bort undantagsklausulen för 48-timmars veckan. Jag är övertygad om att långa arbetsdagar skadar individers hälsa, ökar risken för fler arbetsplatsolyckor och har en negativ inverkan på familjelivet. I Storbritannien har den frivilliga undantagsklausulen missbrukats på ett omfattande sätt, och många anställda har tvingats skriva på en undantagsklausul på sin första arbetsdag.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Debatten om förläggningen av arbetstid är komplicerad. Men de svåraste frågorna är framtiden för undantagsklausulen och behandlingen av jourtider.

I målen SIMAP och Jaeger har EG-domstolen tolkat definitionen av arbetstid i det ursprungliga arbetstidsdirektivet till att omfatta den inaktiva delen av jourtid när en anställd inte arbetar utan vilar.

I rådets beslut av den 9 och 10 juni 2008 betraktas inte den inaktiva delen av jourtid som arbetstid, om inte nationell lagstiftning/praxis/kollektivavtal eller avtal mellan arbetsmarknadens parter anger annat.

I enlighet med rådets överenskommelse gäller strängare villkor för möjligheten för en anställd att göra undantag från den maximala genomsnittliga veckoarbetstiden på 48 timmar, som anges i det ursprungliga arbetstidsdirektivet, för att skydda arbetstagarens hälsa och säkerhet. Anställda behöver inte arbeta över genomsnittet på 60 timmar per vecka under tre månader, eller 65 timmar per vecka under tre månader, när den inaktiva delen av jourtid betraktas som arbetstid.

Irland har aldrig använt undantagsklausulen, så en hårdare tillämpning av den tillgängliga undantagsklausulen är både välkommen och nödvändig.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Som ni känner till från debatterna under de senaste veckorna handlar den viktiga frågan i direktivet som diskuteras om att betrakta inaktiva perioder under jourtid som arbetstid. Denna ändring kommer att ge många arbetstagare chansen att få ersättning för den period då de inte har kunnat använda sin fritid på ett sätt som motsvarar deras behov. Det är många som stöder förslaget och många som motsätter sig det. Båda sidorna är fast förskansade i sina åsikter och kan inte komma överens. Det är därför jag uppmanar er att rikta er uppmärksamhet mot den positiva effekt som denna ändring kommer att ha på det europeiska samhället.

EU:s befolkning har under de senaste årtiondena blivit allt äldre. Befolkningstillväxten under 2007 nådde ringa 0,12 procent. Om vi inte enbart vill förlita oss på emigration måste vi få upp födelsetalen. Att inkludera inaktiva perioder under jourtid vid beräkning av den totala arbetstiden är en sådan åtgärd. Ändringen kommer att göra det lättare för många kvinnor att kombinera sin yrkeskarriär med sin önskan att ta bättre hand om sina barn. Det ger oss möjlighet att ta ytterligare ett viktigt steg i våra ansträngningar att avvärja den negativa trenden som påverkar vårt samhälles utveckling.

15. Europeiskt företagsråd (omarbetning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Philip Bushill-Matthews, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare (omarbetning) (KOM(2008)0419 – C6-0258/2008 – 2008/0141(COD)) (A6-0454/2008).

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag misstänker att detta ärende kommer att vara något mindre kontroversiellt än det föregående, och talarlistan är definitivt kortare. Men vi får se. Livet är fullt av överraskningar.

Jag vill börja med att tacka kommissionen och rådet för att de har tagit oss dit vi befinner oss i dag. Till skillnad från det föregående ärendet är detta första behandlingen, men vi har en preliminär informell överenskommelse från ett trepartsmöte, vilket innebär att vi har en överenskommelse vid första behandlingen, under förutsättning att kollegerna stöder denna i omröstningen i morgon. Kollegerna kan ha skilda åsikter när det gäller om texten från trepartsmötet är en förbättring av det ursprungliga betänkandet, men det finns åtminstone en överenskommelse vid ett trepartsmöte, och historien är den bästa domaren. Jag ser fram emot att få höra de kommentarer som våra kolleger kan ha och kommer därefter att göra en sammanfattning.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Europeiska företagsråd är pionjerna för det sociala Europa. De stärker den sociala dialogen mellan ledning och arbetstagare i mer än 820 företag. De gör det möjligt för nästan 15 miljoner arbetstagare att få information och samråd, inte bara på lokal nivå, utan även på EU-nivå och global nivå. De gör det möjligt att sammanbinda de ekonomiska och sociala aspekterna för företag vars verksamhet utförs på paneuropeisk nivå. Vi kan vara stolta över det som har uppnåtts sedan direktivet antogs för femton år sedan. Det gamla direktivet fungerar dock inte längre, och vi har nu försvarligt högre krav.

I juli föreslog därför kommissionen en noggrann översyn av regelverket för europeiska företagsråd. Syftet är att öka dess antal och effektivitet, att stärka rättssäkerheten och att förbättra samordningen av samråden på nationell nivå och EU-nivå, särskilt inom omstrukturering. Kommissionen har därför föreslagit tydligare definitioner av koncepten för "arbetstagarnas" information och "arbetstagarnas" samråd och ett förtydligande av hur dessa aktiviteter hör ihop på olika nivåer. Den har också föreslagit att rollen för arbetsmarknadens parter erkänns vid inrättande av nya europeiska företagsråd och när det gäller att göra det möjligt för befintliga företagsråd att anpassa sig och överleva. Kommissionen har föreslagit en tydligare definition av möjligheterna till samordning och samråd mellan råden som med tiden har inrättats. Sist, men inte minst, har den föreslagit en tydligare definition av rollerna för medlemmar av europeiska företagsråd, särskilt när det gäller vidarebefordran av information till arbetstagare och möjligheterna till utbildning.

Den här sommaren kom, på uppmaning av det franska ordförandeskapet, arbetsmarknadens parter, arbetsgivare och fackföreningar överens om en gemensam ståndpunkt i vilken de godtog kommissionens förslag som grunden för diskussion. De lade fram ett antal ändringsförslag till förslaget, vars syfte huvudsakligen är att tydliggöra definitionerna av "informera" och "samråd" och att införa en period på två år under vilken det är möjligt att inrätta nya europeiska företagsråd eller förnya de befintliga utan att nya regler behöver tillämpas.

Kommissionen har alltid stött dialogen mellan arbetsmarknadens parter och har därför välkomnat initiativet. Kommissionen välkomnar parlamentets och rådets konstruktiva tillvägagångssätt, genom vilket de har kommit fram till en tillförlitlig och rättvis lösning baserad på ett antal åtgärder som skapas genom förslaget från kommissionen och den gemensamma ståndpunkten för arbetsmarknadens parter. För att hitta en lösning har kommissionen aktivt samarbetat med båda organisationerna. Den kompromiss som uppnåtts av parlamentet och rådet ger en tydligare definition av den övernationella makt som europeiska företagsråd har och sanktionerna, samtidigt som inget lägsta antal för deltagande arbetstagare införs. Genom denna kompromiss behålls kärnan i kommissionens förslag. Kommissionen kan därför stödja kompromissen.

Valérie Létard, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Bushill-Matthews, mina damer och herrar! Vi träffas nu för att diskutera ett förslag till direktiv som direkt påverkar 880 europeiska företag och 15 miljoner europeiska arbetstagare. Insatserna är därför höga, och vi bör alla vara fullt medvetna om vårt ansvar när vi går in i den här debatten. Som ni vet är det förslag till direktiv som vi diskuterar här i kväll en omarbetning av direktivet om det europeiska företagsrådet från 1994.

Den text som ska läggas fram för Europaparlamentet är ett resultat av en gemensam ansträngning som inbegriper alla berörda parter i Europa. Jag tänker givetvis på kommissionen, som lade fram ett förslag till omarbetning den 2 juli 2008. Jag tänker också på arbetsmarknadens parter i Europa som under sommaren 2008 lade fram åtta gemensamma förslag inom ramen för ett gemensamt yttrande. Och jag tänker förstas på Europaparlamentet och den föredragande som utnämndes till att utarbeta texten, Philip Bushill-Matthews, som jag tackar för arbetets kvalitet. De samarbetade alla med rådets ordförandeskap för att utan förseningar ta fram en text som är godtagbar för alla. Som ett resultat av dessa gemensamma ansträngningar kan vi i kväll anta förslaget till omarbetning av detta direktiv från 1994 vid första behandlingen.

Såvitt jag vet är det länge sedan en sådan situation inträffade på det sociala området. Det bådär gott för framtiden och uppmuntrar oss att fortsätta att arbeta tillsammans med gemensamma krafter. Den text som läggs fram för er i kväll är en balanserad kompromiss som gör det möjligt att förbättra den sociala dialogen inom europeiska företag och att ge nya garantier till arbetstagarna i de 27 medlemsstaterna.

Med den här texten förbättrar vi rättigheterna för europeiska företagsråd genom att anta en efterlängtd ny definition på samråd och information.

Med den här texten stimulerar vi inrättandet av nya europeiska företagsråd eftersom vi, precis som 1994, inför en ny tvåårsperiod under vilken ingångna överenskommelser kan avvika från direktivets nya bestämmelser.

Och till sist ökar vi med denna text rättssäkerheten för arbetstagare och företag genom att avlägsna all osäkerhet som skulle kunna få allvarliga konsekvenser.

Det är också med rättssäkerhet i åtanke som texten som läggs fram för er skyddar de överenskommelser som har ingåtts under den tidigare perioden, som inleddes mellan 1994 och 1996, efter att det nuvarande direktivet trädde i kraft.

I dag läggs den kompromiss som alla berörda parter har arbetat på fram för omröstning i Europaparlamentet, och det är viktigt att den röstas igenom. Det är viktigt eftersom de aktuella krisvillkoren utsätter företag för en ökad risk för omstrukturering, och europeiska arbetstagare förväntar sig under dessa förhållanden att vi ska ge dem ytterligare garantier som tryggar deras framtid.

Det är också viktigt att texten röstas igenom eftersom Europas befolkning behöver ett kraftfullt budskap som visar att det sociala Europa kommer igång igen under 2008 och att det inte handlar om ord, utan att konkreta åtgärder som förbättrar människors vardagsliv kan genomföras.

Slutligen är det också viktigt att den röstas igenom eftersom social dialog måste uppmuntras i Europa, och detta hänger på genomförandet av nya företagsråd och utvecklingen av gemensamma åtgärder som utförs av arbetsmarknadens parter som helhet, vilket har varit fallet i den här frågan.

Jan Cremers, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns ett ordspråk som säger att kompromisser aldrig vinner några skönhetsävlingar. Vid en första anblick skulle samma sak kunna sägas om resultaten av alla förhandlingar om omarbetningen av direktivet om det europeiska företagsrådet. Baserat på Menradbetänkandet, som antogs i denna kammare för sex år sedan, om rättspraxis och om erfarenheterna från arbetsmarknadens parter under de senaste 12 åren har PSE-gruppen alltid efterlyst en noggrann översyn av direktivet.

Alltför många arbetstagarföreträdare åtnjuter fortfarande inte de grundläggande rättigheterna till information och samråd eftersom deras arbetsgivare vägrar att ge dem dessa rättigheter. Enligt vår åsikt är dessa rättigheter en väsentlig del av utformningen av alla industriella relationer. Arbetstagarnas ställning som stabila parter som stannar kvar i företaget – jämfört med den ständiga omsättningen på personer i ledningen och den oengagerade inställningen hos den nya sortens finansiella investerare – måste återspeglas i företagsledningen. Med de råd från arbetsmarknadens parter som inbegrips i direktivet och de andra ändringar som har uppnåtts under våra förhandlingar hoppas PSE kunna ge några byggstenar för en ny dynamik.

Det formella politiska förfarandet är nästan slutfört. Det är nu upp till arbetsmarknadens parter att agera. Överensstämmelsen med direktivet, just nu cirka 40 procent, är fortfarande alltför låg. PSE anser att detta inte är slutet på historien; det är en ny början. Arbetsmarknadens parter i Europa står inför den enorma utmaningen att övertyga de företag som fortfarande vägrar att följa direktivet.

Vi uppmanar kommissionen att bidra till detta. En ny kampanj behövs. Undersökningar som nyligen har genomförts visar att företag med passande information, samråd och medverkan från arbetstagarnas sida fungerar bättre, särskilt i svåra tider. Den ekonomiska krisen och de omstruktureringar som vi kommer att möta den närmaste framtiden gör det mer aktuellt än någonsin att arbetstagarna är inbegripna i beslutsfattandet i våra företag.

Jag vill tacka min motpart, Philip Bushill-Matthews, för att han på ett professionellt sätt har lett förhandlingarna, mina kolleger från de andra grupperna för deras politiska stöd och det franska ordförandeskapet för deras sofistikerade inställning. Låt oss skrida till verket.

Bernard Lehideux, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Den överenskommelse som nåtts med rådet om företagsråd bevisar att det sociala Europa som vi behöver så mycket håller på att byggas, sten för sten. Den bevisar också att den sociala dialogen har hittat sina riktmärken i detta nyblivna sociala Europa.

Alla vet att texten i första hand är resultatet av ett produktivt samarbete mellan fackföreningarna och arbetsgivarorganisationerna. Det nuvarande direktivet hade uppenbart nått sina gränser, 14 år efter att det antogs. Råden hade bara införts i en tredjedel av de berörda företagen, och den rättsliga osäkerheten innebar att EG-domstolen vid flera tillfällen var tvungen att ingripa. Men det är inte domarna som ska bestämma reglerna; det är politikerna som ska ta sitt ansvar. Dessutom är de nuvarande förhållandena en hård påminnelse om det allt viktigare behovet av att samråda med företagsråd, och att göra detta så långt upp det går när det gäller omstrukturering.

Det är därför vi måste gå framåt och stödja överenskommelsen i den första behandlingen, efter att ha tackat föredraganden för kvaliteten på hans arbete och hans förmåga att lyssna.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru rådsordförande! När ledningen för Nokia i Finland bestämde sig för att stänga Nokiafabriken i Bochum och flytta tillverkningen till Rumänien fick de arbetstagare som berördes – 2 000 förlorade sina arbeten – reda på detta i tidningen.

För att förhindra att en sådan situation inträffar igen är det bråttom – och jag vill betona denna brådska – att se till att det ändrade direktivet om europeiska företagsråd, med sin nya definition av gränsöverskridande företag, träder i kraft. Det är mycket ledsamt att kommissionen har tagit så många år på sig att göra detta och att den hittills har bojkottat kompromissen.

Detta visar återigen att det sociala Europa finns längst ned på kommissionens dagordning. Om ändringarna hade funnits tidigare skulle ett fall som det med Nokia inte ha inträffat.

Det finns ett omedelbart behov av dessa ändringar för att gottgöra den tidigare underlåtenheten att agera, och de borde ha kommit för länge sedan med tanke på de nya strukturerna för gränsöverskridande företag och dessa företags verksamhet. Min glädje över kompromissen består. Som en del av parlamentets förhandlingskommitté är jag för denna kompromiss eftersom vi behöver direktivet nu.

Jag väddar ännu en gång till alla er som försöker riva upp denna kompromiss igen. Ni leker med elden. Det skulle innebära att vi för alltid kommer att bli kvar vid förhandlingsbordet, och att fallet med Nokia kan inträffa igen. Det är därför nödvändigt att sätta detta minimala krav på demokrati som vi nu har i direktivet i kraft.

Ur politisk synvinkel finns översynen av direktivet fortfarande kvar på dagordningen. Återigen vill jag säga till kommissionen att det vi har här är en anpassning. Översynen ska fortfarande utföras, och vi anser att vi behöver en riktig översyn, som då kommer att ge företagsrådet de verktyg det faktiskt behöver för sitt långsiktiga arbete. Det vi har nu är bara en anpassning.

Dimitrios Papadimoulis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Vi i gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster vill inte fira eftersom vi mycket väl vet att det sociala Europa varken prioriteras av kommissionen eller rådet. Den gemensamma kompromissen mellan Europe Inc. och fackföreningarna ligger bakom den diskussion vi förde i parlamentet 2001. Omarbetningsförfarandet begränsar också parlamentets roll. Vi ska lägga fram ändringsförslag som stöder och främjar de krav som har framförts av fackorganisationerna under förhandlingarna, nämligen bättre, snabb och konkret information, publicitet och öppenhet i avtal och förstärkt deltagande av experter från fackföreningar. Tyvärr slösar vi bort en möjlighet att göra fler påtagliga förbättringar av direktivet. Med denna ändrade realpolitik godtar vi mycket mindre än vad arbetstagarna behöver.

Jean Louis Cottigny (PSE). – (FR) Herr talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Först vill jag gratulera Philip Bushill-Matthews, som gav oss en utmärkt lektion i demokrati som förmedlare av budskapet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor under trepartsmötet. I dag har trepartsmötet ägt rum. Parterna har försökt komma fram till en överenskommelse.

Jag vill också gratulera er, herr kommissionsledamot, eftersom ni vid ett visst tillfälle såg till att parlamentets roll som medlagstiftare till en del nekades oss, då ni fick oss att inse, genom en överenskommelse mellan arbetsmarknadens parter, att vi endast kunde diskutera de frågor som de tog upp.

Det viktiga just nu är att se till att detta trepartsmöte blir framgångsrikt. Det har ägt rum, och vi kan nu garantera att denna text antas i första behandlingen. Men detta behöver inte innebära att en översyn är utesluten, och det behöver inte heller innebära att vi inte kan fundera över hur vi kan få till stånd en fullständig översyn, med stöd från alla, eller nästan alla, arbetsmarknadens parter.

Jag anser att det är i denna anda vi ska agera. I morgon, vid den första behandlingen, måste vi förstås vinna, men det är uppenbart att vi måste titta på hur allt detta tillämpas och hur vi kan garantera att en översyn utförs.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Herr talman, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Först vill jag tacka föredraganden för hans konstruktiva inställning till översynen av direktivet.

Omformuleringen av direktivet i fråga väckte också vissa rättsliga frågor om våra möjligheter till agerande. Det verkar som om dessa nu har lösts, med föredragandens hjälp.

Likväl har översynen av direktivet om det europeiska företagsrådet länge varit en viktig fråga för både företag och fackföreningar. Det är berömvärt att parterna på arbetsmarknaden har nått en överenskommelse denna sommar. Det kommer också att underlätta för oss i parlamentet att på ett framgångsrikt sätt slutföra behandlingen av denna fråga.

Utan att betvivla behovet av att omformulera direktivet vid denna tidpunkt och i denna situation anser jag ändå att en ändrad och uppdaterad version av direktivet bör överlämnas till lagstiftningsförfarandet i framtiden, med andra ord, under mandatperioden för nästa Europaparlament.

Men i dag, som företrädare för ett litet land, kan jag inte hålla med om kommissionens förslag att medlemskap i en särskild kommitté ska göras beroende av antalet anställda i ett företag. Ett sådant krav kan leda till en situation där vissa medlemsstater lämnas utan någon som kan representera deras intressen i förhandlingarna.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar överenskommelsen i den första behandlingen om omarbetningen av direktivet om det europeiska företagsrådet, till stor del tack vare vår skuggföredragande Jan Cremers. Vi befinner oss i en allt djupare ekonomisk kris, som är en kris för systemet, inte bara i systemet.

Verksamheten pågår inte som vanligt, och både arbetsgivare och regeringar måste acceptera att arbetstagare, i denna kris, måste ha mer att säga till om när det gäller det som händer på deras arbetsplats. Inga andra strategier är acceptabla.

Den blinda tron på fria marknader och fri konkurrens har helt misslyckats, och nu är det dags för EU att visa mod och skapa ett nytt socialt kontrakt mellan arbetstagare och företag, och för medlemsstaterna och EU att bygga en ny social marknadsekonomi i enlighet med Lissabonfördraget.

Harald Ettl (PSE). - (DE) Herr talman! En översyn av direktivet om det europeiska företagsrådet har behövts sedan 1999. Detta har resulterat i ett omarbetningsförfarande – för lite för ett snabbt föränderligt näringsliv. Det kräver naturligtvis en förbättring av information och samråd som verktyg för att skapa en företagskultur med mindre konflikter. Detta är viktigt. Gränsöverskridande beslut ska fattas av den rådgivande kommittén för det europeiska företagsrådet. Genomförandet av detta i sig tandlösa direktiv måste stärkas på rättslig väg, och detta bör vara förbundet med sanktioner för att garantera att direktivet går att genomföra. Detta måste ske så att EG-domstolens domar inte längre ignoreras.

Trots de små framsteg som har gjorts behövs en översyn inom högst tre år. Vi kan, och bör, ha gjort detta nu, för att till någon grad möta den industriella politikens verklighet och dess snabba utveckling. Men – och detta är den viktiga punkten – det händer åtminstone något.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Det europeiska företagsrådet och förfarandet för att informera och samråda med anställda i företag eller företagsgrupper är viktiga instrument för att ge anställda skydd.

Företagsråd måste vara mycket aktiva, särskilt i situationer där företag omstruktureras. För multinationella företag eller koncerner är det viktigt att samråda med företagets anställda i den medlemsstat där uppsägningar görs och att dessa är representerade vid förhandlingsbordet. I en situation där en koncern fattar viktiga beslut om företagets och de anställdas framtid måste företagets anställda i den medlemsstat där omstruktureringen äger rum informeras och få ta del i och kunna påverka de beslut som fattas.

Hittills har EU gett finansiellt stöd endast till företag som omstruktureras. Jag anser att detta stöd också behöver ges till anställda som har sagts upp.

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Herr talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden. Trots att de ändringsförslag som utskottet röstade igenom inte var de han ville ha – han ville faktiskt inte ha några ändringsförslag alls – så försvarade han utskottets ståndpunkt i förhandlingarna som ledde till denna överenskommelse vid första behandlingen.

Jag vill också tacka Jan Cremers, vår skuggföredragande, som var den verkliga upphovsmannen till överenskommelsens innehåll. De tre tillägg till de punkter som arbetsmarknadens parter var överens om i sitt meddelande – sanktioner, gränsöverskridande och avlägsnandet av tröskeln för det särskilda förhandlingsorganet – är i sig viktiga, men många av oss känner sig, som det redan har sagts, lurade av denna omarbetning.

Vi blev lovade en full översyn av direktivet för nästan 10 år sedan. Det finns andra allvarliga brister som måste åtgärdas, och vi uppmanar kommissionen att lägga fram denna fulla översyn under nästa mandatperiod.

Ett annat allvarligt problem med hanteringen av denna omarbetning är samverkan mellan den sociala dialogen och lagstiftningsarbetet. Arbetsmarknadens parter rådfrågades i enlighet med artikel 139 och visade till slut sin oförmåga eller ovillighet att förhandla fram ett ramavtal. Men precis när vi påbörjade vårt rättsliga arbete visade de att de ville inleda förhandlingar. De kom sedan överens om ett meddelande, som inte har någon rättslig grund i fördragen, men som gav vår föredragande Philip Bushill-Matthews möjligheten att låtsas vara försonlig genom att godta innehållet i meddelandet, men inget mer.

I stället för att fungera som en sporre i vårt arbete blev detta meddelande nästan en tvångströja. Förfarandena i artikel 139 och 138 måste hållas tydligt åtskilda. Det vore fel om det ena underminerar eller begränsar det andra, och det är kommissionens arbete att garantera denna åtskillnad. Till och med nu tillåts en liknande samverkan att få den ändring av lagstiftningen som vi har efterlyst för att ta itu med problemen med skador från nålstick att spåra ur.

Jag upprepar, det är farligt och kan bara leda till förbittring och misstro mellan arbetsmarknadens parter och parlamentet. Ändå är detta ett steg framåt när det gäller arbetstagarnas rätt till information och samråd, och jag välkomnar det.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Vid tiden för genomförandet var direktivet om det europeiska företagsrådet ett stort steg framåt när det gällde att upprätta en social dialog inom ekonomisektorn. Det ökade också produktiviteten samtidigt som den sociala harmonin behölls.

Efter flera årtionden med erfarenheter har arbetsmarknadens parter nu identifierat sätt på vilka direktivet kan omarbetas och göras mer specifikt. Den roll som medlemmarna av företagsrådet spelar i att informera och samråda med arbetsstyrkan bör specificeras på ett tydligare sätt. Förståelse mellan arbetsmarknadens parter och förhandlingar baserade på god tro och pålitlig information är mycket önskvärda, särskilt i tider av kris. Värdet av den sociala dialogen, av att nå lösningar genom diskussioner och förhandlingar och av att vara medveten om det som är bra och andra parter intressen pekar alla mot behovet av att respektera resultaten av denna dialog. Godkännande av överenskommelser som nåtts mellan arbetsgivarorganisationer och fackföreningar på europeisk nivå behövs därför.

Jag gratulerar föredraganden och ser fram emot att få se direktivets inverkan i framtiden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Jag tycker det är synd att vi kastar bort denna möjlighet att förbättra direktivet om det europeiska företagsrådet på ett noggrannare och mer meningsfullt sätt. Detta förutsades 2001 när Menradbetänkandet, i vilket jag själv deltog, antogs. Det är därför vi insisterade på att lägga fram och rösta igenom några ändringsförslag som syftar till att förstärka rätten till information och samråd för arbetstagarföreträdare, inklusive vetorätten, särskilt där omstruktureringsprojekt och försök att flytta företag, särskilt gränsöverskridande företag, förekommer och där arbetstagararnas rättigheter inte respekteras.

Det vore bra om dessa ändringsförslag antogs eftersom de skulle stärka direktivet om det europeiska företagsrådet.

Karin Jöns (PSE). - (DE) Herr talman! Min grupp och jag skulle också vilja se mer än det som nu har lagts fram. Men jag tror ändå att vi har uppnått mycket och att vi har tagit överenskommelsen på EU-nivå ett steg framåt. En sak är säker, i framtiden måste det europeiska företagsrådet informeras och konsulteras innan något beslut fattas – och detta är den viktiga punkten – innan något beslut fattas om omstrukturering. Då kommer företagsrådet inte längre att få reda på det genom tidningarna.

Jag vill dock säga till kommissionen att den sorts kaos vi såg när det skulle bestämmas vem som faktiskt förhandlar här aldrig får inträffa igen. Det måste finnas en tydlig skillnad mellan den sociala dialogen och Europaparlamentet. Ibland kändes det som att denna kammars rättigheter upphävdes. Det får inte hända i framtiden.

Valérie Létard, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Omarbetningen av direktivet om det europeiska företagsrådet är goda nyheter.

Det visar att det sociala Europa gör framsteg och att det går att nå framgång när det gäller förbättring av europeiska arbetstagares rättigheter till information och samråd. Det visar också hur viktigt det är att arbetsmarknadens parter deltar. Om de inte gjorde det skulle vi inte ha uppnått ett sådant resultat. Det visar även kvaliteten på arbetet och samarbetet mellan de tre institutionerna – kommissionen, parlamentet och rådet – eftersom vi, om parlamentet beslutar detta i morgon, kommer att ha nått en överenskommelse i den första behandlingen, och vi kan inte annat än vara glada över det.

Om så är fallet är jag skyldig er ett tack, herr talman.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Framgång är svårt, men inte omöjligt. Jag anser att historien för förslaget till direktiv om företagsrådet är bevis på detta. Vägen har inte varit lätt, och jag vill särskilt framhålla den roll som arbetsmarknadens parter och föredraganden, Philip Bushill-Matthews, och hans socialdemokratiska kollega, Jan Cremers, har spelat. Enligt min åsikt har debatten tydligt visat att förslaget är klart för omröstning, och jag tror också att det här är ett mycket bra betänkande för det sociala Europa.

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Som mina kolleger vet tror jag på social dialog och på företagsråd, och jag är glad att vi har nått en överenskommelse i den första behandlingen så att alla arbetsmarknadens parter kan åtnjuta rättssäkerhet.

Jag anser att vi skulle ha nått en överenskommelse i första behandlingen även om vi inte hade gått igenom detta speciella förfarande. Eftersom Stephen Hughes har valt att ge en ganska förvriden version av hur detta uppnåddes vill jag bara få rätsida på det hela så att eftervärlden kan se hur vi kom fram till det vi har. Arbetsmarknadens parter bad verkligen oss alla att inte lägga fram några ändringsförslag, och fackföreningarna bekräftade verkligen för mig att, såvitt de visste, skulle de andra grupperna respektera detta. Vad jag inte förväntade mig, och vad jag inte visste, var att de samtidigt som de bad vår grupp att inte lägga fram några ändringsförslag faktiskt bad socialdemokraterna att lägga fram ändringsförslag. Vi fick därför en mycket förvriden balans i utskottet. Hade vi kommit till parlamentet först, och om alla kolleger hade fått möjlighet att debattera ämnet, tror jag fortfarande att vi hade uppnått en överenskommelse, men den skulle ha sett något annorlunda ut.

Samtidigt vill jag lugna mina kolleger. Jag föreslår inte att vi river upp den överenskommelse vi har. Det är viktigt att det finns en överenskommelse, och jag är övertygad om att den kommer att röstas igenom i morgon. Men det är ironiskt att en av arbetsmarknadens parter, när det gäller ett ämne som handlar om ömsesidigt förtroende mellan arbetstagare och arbetsgivare och harmoni och samarbete mellan båda sidorna av industrin, närmar sig ämnet på ett mycket annorlunda sätt.

Jag hoppas att detta var en enstaka händelse eftersom den sociala dialogen måste gå vidare med förtroende från båda sidor. Men vi tog vid detta tillfälle ett steg bakåt i det här avseendet, och jag hoppas att det aldrig kommer att inträffa igen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

16. Leksaksdirektivet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Marianne Thyssen, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om leksakers säkerhet (KOM(2008)0009 – C6-0039/2008 – 2008/0018(COD)) (A6-0441/2008).

Marianne Thyssen, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Vi har flera gånger visat att vi uttryckligen är för ett högre konsumentskydd på den inre marknaden. Både i det fleråriga programmet för konsumentskydd och i resolutionen och debatten om

tillbakadragande från marknaden av osäkra, huvudsakligen kinesiska leksaker, har vi passionerat bett att skyddet för våra minsta och mest utsatta konsumenter, nämligen barn, ska placeras högt upp på dagordningen.

Som föredragande för den nya lagstiftningen om leksakssäkerhet gläder det mig därför att kunna meddela att vi troligen kommer att kunna driva igenom ett nytt och hårdare direktiv om leksakssäkerhet under de kommande dagarna – om allt går som planerat vill säga.

Jag vill tacka kommissionen för att den svarade på vår uppmaning att lägga fram ett förslag till ett nytt direktiv. Jag vill också tacka föredragandena för yttrandena, skuggföredragandena, ordföranden och ledamöterna av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd för deras utmärkta samarbete som gjorde det möjligt att enhälligt anta mitt betänkande den 6 november. Dessutom vill jag tacka rådet, kommissionen och all dess personal för deras orubbliga engagemang och konstruktiva synpunkter som har gjort det möjligt för oss att slutföra denna viktiga konsumentlagstiftning inom tio månader.

Vi har olika anledningar att vara stolta över vårt arbete. Kraven på leksakers säkerhet har otvivelaktigt förbättrats och skärpts, vilket är vad allmänheten förväntar sig av oss. Det kommer i princip att finnas ett förbud mot användning av cancerframkallande, mutagena och reproduktionstoxiska ämnen i tillåtna leksakskomponenter. Dessutom kommer hårdare regler att införas för oundvikliga spår av tungmetaller. Detta uppnår vi genom att införa maxvärden för fler typer av ämnen och genom att införa mycket strängare gränsvärden för oundvikliga spår av bly, kadmium, kvicksilver, krom 6 och organiskt tenn.

En annan helt ny punkt är de bestämmelser som omfattar allergiframkallande doftämnen, som vi med all säkerhet inte vill att våra barn ska utsättas för. Denna punkt kommer också att bli strängare än kommissionens förslag. Det kommer till sist att finnas ett förbud mot inte mindre än 55 allergiframkallande doftämnen, och 11 andra kommer bara att kunna användas om de åtföljs av varningsetiketter. Beroende på märkning och överensstämmelse med annan relevant lagstiftning har vi haft något större överseende med doft- och smakspel.

Ytterligare en viktig punkt är de förbättrade bestämmelserna för att förhindra kvävning, ett förtydligande av de viktiga säkerhetskraven och de helt nya bestämmelserna för leksaker i godis. Varningssystemet kommer också att utökas och förstärkas, och varningarna ska inte bara visas tydligt på ett språk som konsumenten kan förstå, utan ska också vara synliga på försäljningsstället. Slutligen ger vi också försiktighetsprincipen dess rättmätiga plats i lagen.

Regler är förstås betydelselösa om de inte tillämpas. Detta garanteras genom att den nya politiken integreras i det nya paketförslaget för varor, och genom att införa strängare dokumentationskrav och krav på spårbarhet. Detta bör också följas upp. Det är därför jag på parlamentets vägnar skulle vilja be er, herr kommissionsledamot, att vid övervakningen av direktivet vara mycket uppmärksam på det sätt medlemsstaterna utför sin tillsyn, både inom och utanför landets gränser. För att kunna vara helt lugna vill vi också höra er bekräfta att nya, strängare, harmoniserade normer kommer att tas fram när det gäller bullernormer för leksaker, både för bullertoppar och ihållande buller, och vi efterfrågar samma sak för böcker som endast består av papper eller papp, för vilka det inte finns någon rättssäkerhet just nu.

Slutligen har vi uttryckligen motsatt oss ett system med certifiering av tredje part när det gäller leksaker som uppfyller normerna. Vi har fört långa diskussioner om detta ämne, men en majoritet var emot det. Även här vill vi höra kommissionsledamoten bekräfta att denna punkt särskilt kommer att uppmärksammas vid övervakningen. Vi kan därför förvänta oss att förfaranden för bedömning av överensstämmelse i något skede kommer att hamna på våra skrivbord.

Valérie Létard, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Thyssen, mina damer och herrar! Ordförandeskapet välkomnar att Europaparlamentet lägger stor vikt vid ämnet säkerhet, särskilt under denna festliga tid på året. Vi måste kunna ha förtroende för leksakers säkerhet eftersom dessa produkter är gjorda för barn.

Därför har rådet gett särskild prioritet åt kommissionens förslag, som lades fram i slutet av januari 2008. Målet med förslaget är att förbättra leksakernas säkerhet samtidigt som man upprätthåller deras fria rörlighet på den inre marknaden. Genom sin inneboende kraft och förmåga till innovation och organisation är leksaksmarknaden särskilt känslig och komplex, och medlagstiftarna har varit tvungna att hitta en balanserad strategi som garanterar leksakernas säkerhet utan att öka priset och utan att lägga alltför stora skyldigheter på tillverkare och importörer av bra leksaker.

Bortsett från pris och innovation har nyligen nya faktorer förefallit vara centrala i konsumenternas ögon. Respekten för miljön och undvikandet av ämnen som på något sätt är giftiga eller som utgör en allergirisk

har stått i centrum för den allmänna debatten. Detta har blivit uppenbart sedan vissa företag beslutade att återkalla eller ta bort produkter från marknaden som kanske inte var helt säkra.

I enlighet med detta har EU sedan 1980-talet valt en strategi av teknisk harmonisering som syftar till att skydda den fria rörligheten för varor på den inre marknaden samtidigt som man fastställer höga säkerhetsnivåer för att se till att bara varor som uppfyller kraven kan röra sig på den inre marknaden. Att kraven uppfylls garanteras av CE-märkningen.

Liksom 80 procent av de varor som cirkulerar inom unionen är leksakerna föremål för denna tekniska harmonisering, som organiseras enligt en välkänd struktur: Genom EU-lagstiftningen – i detta fall förslag till nya direktiv – fastställs de nödvändiga säkerhetskraven, som förbättras tekniskt och omsätts i normer. Kommissionen och medlemsstaterna tar också fram dokument som ger vägledning för genomförandet av gemenskapslagstiftningen.

Denna struktur skulle i sin helhet förbättras genom antagandet av förslaget såsom det ändrats av medlagstiftarna. Omvärderingen av leksakernas säkerhet i linje med dessa nya rättsliga normer ger uttryck för medlagstiftarnas åtagande att prioritera detta område, eftersom detta är den första sektorstillämpningen av dessa övergripande bestämmelser.

I den text som institutionerna förhandlat fram – och som stöds av en stor majoritet av medlemsstaterna och som därmed är godtagbar för rådet – förbättras inte bara marknadstillsynen utan också ett antal centrala säkerhetskrav, inklusive förslag om begränsning av potentiella kemiska risker hos leksaker.

Bestämmelserna om cancerframkallande och giftiga ämnen stärktes ytterligare under förhandlingarna mellan medlagstiftarna, för att minimera eller helt undanröja dessa ämnen, särskilt i de leksaksdelar som man kan komma i kontakt med, och även för att förbättra förebyggandet av eventuella följder av att leksaker sätts i munnen, något som konsumenterna av dessa varor oundvikligen gör.

Dessutom, de bestämmelser som syftar till att undanröja risken med leksaker och leksaksdelar som orsakar andningsstillstånd genom strypning eller kvävning har förtydligats och förbättrats.

För att se till att föräldrarna ska kunna göra bra val har varningarna om leksakers potentiella risker och lägsta och högsta åldersgräns för användarna också förbättrats, och de måste finnas tillgängliga innan försäljningen för alla som beslutar om sådana inköp, även vid köp via Internet.

När det gäller varors förmåga att uppfylla de väsentliga säkerhetskraven behålls strukturen i gemenskapens system. Där EU-normer finns kan tillverkarna själva uppge att deras leksaker följer reglerna och märka dem med CE-märkningen. Om detta görs felaktigt har alla ekonomiska aktörer skyldigheter på sin respektive nivå i leverantörskedjan, och de myndigheter som ansvarar för marknadstillsynen i medlemsstaterna kommer att ha till uppgift att säkra efterlevnaden eller bestraffa bristande efterlevnad.

I brist på EU-normer görs certifiering av en tredje part, vilket leder till att en hög säkerhetsnivå kan garanteras. Detta system undgår inte risken för felaktig användning av CE-märkningen, men tack vare marknadstillsynsmyndigheternas vaksamhet och deras ökade samarbete på EU-nivå kommer risken att minskas.

Slutligen behandlas i direktivet också försiktighetsprincipen och förmågan att anpassa sig till nya risker där sådana upptäcks. Inom det franska ordförandeskapet är man därför mycket nöjd med sitt konstruktiva samarbete med Europaparlamentet under förhandlingarna om denna viktiga fråga. På rådets vägnar är man också tacksam gentemot alla män och kvinnor inom de tre institutionerna som har bidragit till detta positiva resultat, vilket bör göra det möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen.

Günter Verheugen, vice ordförande för kommissionen. – (DE) Herr talman, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Under andra halvåret 2007 återkallades produkter från en stor leksakstillverkare som frivilligt drog tillbaka felaktiga produkter från marknaden. Detta skapade hur som helst osäkerhet.

Fastän vi alla vet att ingen helt och hållet kan garantera säkerheten för produkter som vi använder dagligen förväntar sig medborgarna med rätta att deras barn inte bara ska kunna leka i fred, utan också att deras leksaker är säkra.

I sin resolution av den 26 september 2007 om leksakers säkerhet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att omedelbart inleda en översyn av leksaksdirektivet, med ändamålsenliga, effektiva och detaljerade krav på produktsäkerhet.

I januari 2008 lade kommissionen fram sitt förslag, och jag är mycket glad över att vi i dag – bara elva månader senare och faktiskt i god tid före jul – har en ny EU-lag som medför omfattande förbättringar av leksakernas säkerhet. Jag vill uppriktigt tacka föredraganden Marianne Thyssen för hennes framgångsrika arbete. Jag skulle också vilja tacka Arlene McCarthy för hennes stora engagemang vid samråden med ordförandeskapet och kommissionen. Jag tackar det franska ordförandeskapet för att det med stor energi har gjort framsteg med detta ärende i rådet.

EU:s nya leksaksdirektiv leder till säkrare leksaker i EU. Det grundas på tanken att leksakernas säkerhet är ett gemensamt ansvar för alla berörda parter, men med fokusering på olika punkter.

Först och främst är det de ekonomiska aktörerna, det vill säga tillverkare, importörer och handlare, som har skyldigheter. Men samtidigt innehåller förslaget omfattande regler om tillsynsmyndigheterna, både vid EU:s yttre gränser och på medlemsstaternas marknader. Naturligtvis fritar direktivet inte heller barnens vårdnadshavare från deras ansvar. De är också ansvariga för att barnen leker säkert.

De nya reglerna om säkerhetskrav för leksaker är stränga. Det gäller särskilt användningen av kemiska ämnen i leksaker, där helt nya normer fastställs i direktivet. Direktivet är den enda rättsakten i hela världen som innehåller ett uttryckligt förbud mot cancerframkallande ämnen eller ämnen som kan hämma reproduktionen eller orsaka genetiska förändringar. Dessa ämnen får bara användas om det otvetydigt på vetenskaplig väg har visats att de är säkra.

Det nya direktivet har också världens lägsta gränsvärden för giftiga ämnen såsom bly och kvicksilver. Allergiframkallande doftämnen förbjuds också i allt väsentligt. I detta avseende går direktivet ännu längre än reglerna för kosmetika.

Utöver kapitlet om kemikalier innehåller direktivet också ytterligare några strängare säkerhetskrav för utformning och produktion. Det gäller särskilt reglerna för att undvika risken att kvävas av små delar, som är en allvarlig risk för barn och som nu kommer att motverkas mer effektivt. För första gången innehåller också direktivet regler om livsmedel i leksaker.

I framtiden kommer leksakstillverkarna att ha större ansvar i samband med bedömningen av överensstämmelse. De kommer att behöva göra en omfattande bedömning av eventuella risker som en leksak skulle kunna medföra, oavsett var leksaken är producerad. Denna analys måste dokumenteras grundligt och göras tillgänglig för marknadstillsynsmyndigheterna på begäran. Leksaksimportörers skyldigheter har gjorts strängare. Detta är särskilt viktigt eftersom en stor del av alla leksaker importeras till EU. Importörerna måste kontrollera om producenterna har genomfört bedömningen av överensstämmelse på rätt sätt och vid behov själva göra stickprov. Obligatorisk testning av en tredje part föreskrivs i direktivet bara där det saknas harmoniserade EU-normer. Vi har diskuterat tredjepartscertifiering i detalj och vägt fördelarna mot nackdelarna.

Inte alla leksaker som släpps ut på marknaden i Europa kan testas. Stickprov är naturligtvis möjliga men dyra. Kommissionen anser att testning genom ett privat certifieringsorgan skulle leda till kostnader som inte skulle berättigas av den ökade säkerhetsgraden. Det gäller särskilt för små och medelstora företag. Vid översynen av direktivets tillämpning kommer kommissionen att särskilt uppmärksamma reglerna för prövning av överensstämmelsen. I detta avseende kommer kommissionen att beakta medlemsstaternas erfarenheter i samband med marknadstillsynen och lägga fram rapporten för parlamentet. Den kommer också att göra ett motsvarande uttalande till rådet för dess dokumentation.

Utöver ökade skyldigheter för ekonomiska aktörer innehåller direktivet också mycket detaljerade regler om hur medlemsstaterna ska genomföra marknadstillsynen enligt paketet för den inre marknaden från juli i år. Detta gäller både rätt utförda tullkontroller vid de yttre gränserna och inspektioner inom medlemsstaterna. En väl fungerande marknadstillsyn är en mycket viktig del av direktivet. Bara om de hårda kraven för utformning och produktion övervakas tillräckligt av oberoende offentliga organ kan den övergripande idén om europeisk leksakssäkerhet bli verklighet.

Den föreliggande texten är ett exempel på hur EU-institutionerna på kort tid kan komma igång med bra, omfattande och världsunik europeisk lagstiftning. Jag tror att vi med detta direktiv har skapat en bra grund för säkra leksaker i Europa.

Anne Ferreira, föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru minister! Två viktiga faktorer har fått Europaparlamentet att se över sin lagstiftning om leksakers säkerhet: det stora antal leksaker med säkerhetsbrister som återkallades för ett år sedan och de undersökningar som visar vilken inverkan kemiska ämnen har på barns hälsa.

Tyvärr är den lagstiftning som vi ombeds anta i dag inte anpassad till de aktuella problemen, och jag delar inte föregående talares entusiasm.

Faktiskt beklagar jag att vi inte har ställt högre krav på flera punkter, framför allt när det gäller förekomsten av kemiska ämnen och allergiframkallande doftämnen. Jag upprepar: barn är bland de mest sårbara människorna i samhället, och deras organismer utvecklas snabbt och är ömtåliga.

De olika normerna för kemiska ämnen tar inte hänsyn till detta. Varför har cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska ämnen (CMR-ämnen) bara delvis förbjudits? Varför har ämnen som förorsakar endokrina störningar inte förbjudits? Varför har så många undantag accepterats?

Jag beklagar också återinförandet av tungmetaller. Jag förstår inte hur kadmium och bly kan förbjudas i vissa varor men tillåtas i leksaker, när vi vet hur barn använder dessa.

Min andra punkt gäller marknadstillsynen. Försiktighetsprincipen såsom den behandlas i direktivet gäller medlemsstaterna, men vilken omfattning har den egentligen för tillverkarna?

Ett ytterligare problem är att informationen till konsumenterna måste vara på något språk som de lätt kan förstå, men vi vet inte om de kommer att kunna få information på sitt modersmål eller på sitt eget lands språk. Varför är man så vag i fråga om åtgärderna för returnering eller återtagande, med bestämmelser som egentligen inte är anpassade för brådskande situationer? Varför avvisa tanken på en oberoende tredje part som certifierar tillverkare?

Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet röstade för de ändringsförslag som innebar större hänsyn till barns hälsa och säkerhet. Jag beklagar att detta inte har fått större stöd.

David Hammerstein, föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (ES) Det stämmer att vissa steg har tagits mot säkrare leksaker. Inte desto mindre anser vi att dessa steg borde ha varit mycket större. Vi förstår inte hur ämnen som bly, kvicksilver eller kadmium fortfarande kan förekomma i leksaker. Vi har missat ett tillfälle att förbjuda dessa ämnen, som kommer att fortsätta ackumuleras i de europeiska barnens små kroppar och ge upphov till många hälsoproblem.

Vi vill också påpeka ett annat problem med detta direktiv, som inte fastställer några decibelgränser för de ljud som alstras av leksaker. Ljud ger upphov till betydande föroreningar som påverkar både barn och vuxna, och många leksaker avger för höga ljud.

Jag uppmanar kommissionen och rådet att ta ställning i denna fråga och att enas om att ange ljudgränser för parlamentet så snart som möjligt eftersom ljud också påverkar våra barns kroppar.

Andreas Schwab, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru rådsordförande, kommissionsledamot Verheugen, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja framföra ett mycket stort och uppriktigt tack till vår föredragande från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, Marianne Thyssen. Under de senaste månaderna har hon med avsevärd energi ägnat sig åt ett extremt svårt och politiskt omtvistat ärende, och hon har med stor framgång försvarat Europaparlamentets ståndpunkt i förhandlingarna med kommissionen och rådet.

Kommissionsledamot Verheugen! Vad ni just har beskrivit som kärnan i leksaksdirektivet – samt kommentarerna från Marianne Thyssen – kan vi bra hålla med om. Som en följd av det nya leksaksdirektivet kommer leksakerna i EU att bli säkrare. Men inget direktiv kan någonsin vara så säkert att det utesluter alla möjligheter till missbruk. Vi behöver inse att leksaker nuförtiden bara utgör 14 procent av de saker som barn leker med. De återstående 86 procenten består av saker som barn använder på precis samma sätt men som inte omfattas av leksaksdirektivets bestämmelser. Därför måste vi varna för en falsk känsla av säkerhet och mycket noga överväga om till exempel batterier i framtiden inte längre ska finnas i leksaker och om det i slutändan verkligen främjar leksakernas fostrande syfte att bara ha saker som uppfyller särskilda krav. Hys inga tvivel. Leksakernas säkerhet är av största betydelse också för PPE-DE-gruppen.

Eftersom flera punkter redan har tagits upp skulle jag vilja kommentera en särskild punkt. Det finns medlemsstater i EU där böcker ger ett avsevärt bidrag till barnens fostran. Dessa böcker, särskilt böcker för små barn, kommer att få betydande problem om detta direktiv träder i kraft i sin nuvarande form – inte på grund av själva direktivet utan på grund av de tekniska normer som grundas på direktivet. Därför, herr kommissionsledamot, skulle jag vara mycket tacksam om ni kunde be Europeiska standardiseringskommittén (CEN) eller den berörda industrin att så snart som möjligt undersöka sätt att formulera normerna för de olika

testen av barnböcker och motståndet när det gäller kartongen i barnböcker på ett sådant sätt att det befintliga lagret av barnböcker också kan behållas i framtiden.

Jag skulle vilja tacka föredraganden, och jag ser fram emot ytterligare diskussioner.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Anna Hedh, för PSE-gruppen. – Jag vill tacka fru Thyssen, mina kolleger, rådet och kommissionen för ett väldigt gott samarbete. Precis som fru Thyssen och flera här i salen har sagt så har vi förbättrat direktivet på ett antal områden. För oss socialdemokrater har en genomgående hög säkerhetsnivå varit den högst prioriterade målsättningen. Jag anser att vi har uppnått en hög säkerhetsnivå utan att ställa orimliga krav på industrin. På vissa områden hade vi förstås önskat att vi hade kunnat gå längre, men jag anser att kompromissen till största delen är en bra text i dag.

Vår grupp har velat ha en tredjepartscertifiering för vissa leksaker men har inte fått något stöd för detta, varken av de andra partigrupperna i utskottet eller från rådet och kommissionen. Vi är naturligtvis besvikna för detta, men då vi anser att det nya direktivet i övrigt är en förbättring mot det nuvarande kommer vi att stödja det i plenum. Jag är särskilt nöjd med att vi kommer att få striktare regler för hur cancerogena, mutagena och reproduktionstoxiska ämnen får användas, något som socialistgruppen inte hade kunnat kompromissa med.

Vi har jämfört med rådets förslag fått en mycket bättre beräkningsgrund och tagit bort undantag från substitutionsprincipen, vilket kommer att innebära begränsad användning av de här ämnena. För de farligaste tungmetallerna har vi halverat migrationsgränserna och förbjudit användning i de delar barnen kan komma i kontakt med.

Försiktighetsprincipen har också varit en av de viktigaste förbättringarna. Principen står nu i artikeln, och marknadsövervakningen kan därmed hänvisa till denna princip om man har anledning att tro att en leksak är farlig utan att ha vetenskapliga bevis.

Vi har arbetat fram en bättre definition av hur leksaker ska utformas för att inte orsaka kvävning. Kvävning är en av de vanligaste dödoyleckorna med leksaker, och vi ser det som ett stort framsteg att vi har tydliga regler på det här området. Vi välkomnar att det nya direktivet ställer krav på att leksaker inte får skada hörseln. Kommissionen har lovat att utarbeta en ny standard och jag hoppas att man håller detta. Vi har velat se en striktare reglering av allergena doftämnen där samtliga allergener hade förbjudits utom i väldigt specifika fall. Efter parlamentets behandling har dock användningen begränsats jämfört med kommissionens förslag och vi hoppas att listan kommer att hållas uppdaterad om andra allergena doftämnen börjar användas i leksaker.

Vi välkomnar också att reglerna för varningar har blivit tydligare och att fler typer av leksaker ska ha varningstexten på själva leksaken eftersom det annars är lätt att den glöms bort när man tagit bort förpackningarna. Varningar som har betydelse för om man ska köpa leksaken måste också kunna ses av konsumenten, oavsett om man köper leksaken i affären eller om man köper leksaken via nätet.

Jag hoppas att vi efter den här veckans omröstning nu kan knyta ihop säcken och räkna med säkrare leksaker under granen i framtiden, tack.

Karin Riis-Jørgensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! För det första skulle jag vilja framföra mitt uppriktiga tack till leksaksdirektivets föredragande, Marianne Thyssen. Marianne, det resultat du har uppnått är mycket effektivt, professionellt och ändamålsenligt. Jag skulle också vilja tacka rådet och vår flicka från det franska ordförandeskapet. Bra gjort! Mina tack går också till kommissionen för att den på ett flexibelt och mycket snabbt sätt hittade en gemensam grund för den text som vi har framför oss i dag.

Hela processen med utarbetandet av leksaksdirektivet har varit lärorik, både för mig själv och för mina kolleger som är här i kväll. Från att från början ha velat förbjuda alla kemikalier och alla doftämnen har vi säkert alla lärt oss att inget är svart och vitt. Jag har blivit mer medveten om vad som är möjligt och vad som å andra sidan omöjliggör leksaksproduktionen. Därför var min utgångspunkt för arbetet med detta direktiv att vi skulle vara stränga men naturligtvis också rättvisa. Jag anser att det förslag som vi har framför oss är mycket resonligt. Det görs betydande förbättringar av de aktuella reglerna för leksaker, som är från 1988. Jag tror att vi har nått kompromisser med rådet och kommissionen som innebär att vi kan vara nöjda.

Viktigast av allt är att barnen kan fortsätta leka och att tillverkarna kan fortsätta göra leksaker, men säkra leksaker.

Utifrån de betydande förbättringarna i det nya förslaget skulle jag vilja understryka att vi nu har tydliga regler för användningen av kemikalier och doftämnen. Att vi har förtydligat vilka ämnen som får användas är viktigt, eftersom det skulle kunna vara fråga om ämnen som förorsakar endokrina störningar och cancerframkallande eller allergiframkallande ämnen. Vi kan dock inte förbjuda alla ämnen om det inte är nödvändigt från hälsosynpunkt, eftersom vi därigenom till exempel skulle förhindra produktionen av barncyklar. Ja, ni hörde rätt! Om vi skulle förbjuda alla kemikalier skulle vi inte längre kunna sätta däck på barnens cyklar, och det vill vi ju göra, trots allt. Därför upprepar jag att vi måste vara stränga men rättvisa.

Jag skulle också vilja ta upp våra trepartsförhandlingar, där vi inte kunde nå någon överenskommelse om en rättslig grund för buller, böcker och tredjepartscertifiering. Därför förväntar jag mig verkligen, herr kommissionsledamot, att kommissionens mycket tydliga uttalanden om dessa tre frågor kommer att följas upp, och parlamentet kommer att göra en uppföljning av detta. Jag hoppas att vi kommer att få en tydlig majoritet i parlamentet på torsdag, och jag ser fram emot det.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Också jag skulle vilja tacka föredraganden och mina kolleger. Som grupp beklagar vi dock att vi var tvungna att utföra detta arbete under mycket hård tidspress. Särskilt beklagar vi att det inte gjordes någon ordentlig första behandling i parlamentet där de andra utskott som har arbetat med direktivet, såsom utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och utskottet för industrifrågor, forskning och energi, också skulle ha getts möjlighet att tala. Som det nu är har de praktiskt taget utestängts från beslutet. Det innebär ett demokratiskt underskott som parlamentet måste ta itu med. Vi behöver tydligare riktlinjer när det gäller den överenskommelse vid första behandlingen som vi för närvarande har.

När jag ser på de positiva saker som vi har uppnått måste jag säga att vi på det hela taget har åstadkommit en avsevärd förbättring. Vi har förbättrat kommissionens rapport igen, och de resultat som vi eftersträfvade i första behandlingen är i många fall bra. Också därför skulle ett korrekt förfarande ha kunnat genomföras.

Särskilt på tre områden finns det brister, och jag skulle vilja förtydliga dessa. Den första bristen är frågan om certifiering av ett oberoende certifieringsorgan. Vi skulle ha varit helt villiga att kompromissa ännu mer på detta område och till exempel kräva att företag som har rapporterats flera gånger till Rapex ska genomgå särskild certifiering. Vi skulle ha varit beredda att i detta sammanhang göra mer undersökningar och överväganden och att kompromissa, men det fördes ingen diskussion alls med kommissionen och rådet i denna fråga. Det är extremt beklagligt, eftersom jag anser att det skulle ha främjat leksakernas säkerhet om vi hade uppnått denna tredjepartscertifiering, åtminstone för vissa leksaker.

Ett annat problem – som Andreas Schwab redan har tagit upp – är att vi på andra områden däremot är alltför försiktiga. Jag känner inte till något fall där ett barn har kvävt eller fått andra skador på grund av en bilderbok i kartong. Därför kan jag inte förstå varför bilderböcker i kartong behandlas som leksaker och varför det finns särskilda förfaranden för dessa inom Europeiska standardiseringskommittén (CEN). Det är obegripligt. Det skulle ha varit bra om vi hade beslutat att utesluta bilderböcker av kartong från direktivet, vilket också hela utskottet var för. Det skulle ha varit rätt beslut.

Inom området CMR-ämnen, som inkluderar cancerframkallande ämnen, är på grund av tidspressen ordalydelsen på vissa ställen inte tillräckligt tydlig. Även i detta fall kommer vi att lägga fram ett ändringsförslag för att än en gång tydliggöra i vilken riktning vi behöver gå.

För att upprepa: Vi skulle ha kunnat uppnå ett bättre resultat om vi hade haft mer tid och om de andra utskotten hade kunnat involveras.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Julperioden är den mest aktiva perioden för leksakshandeln och leksakstillverkarna. Det är märkligt att det är våra barn, de mest sårbara medlemmarna i vårt samhälle, som ofta utsätts för risker på grund av produkter som inte uppfyller normerna. Dessa produkter kommer från länder långt borta, och ofta vet vi inte hur de har tillverkats eller vad de innehåller.

Fler än 22 miljoner leksaker har returnerats över hela världen under de senaste fem åren. I mitt eget land Irland returnerades 120 000 leksaker under denna period.

Det är en källa till oro att leksaker som säljs i Irland kommer från platser långt borta och att deras kvalitet inte är säker. Detta måste få ett stopp. Det här direktivet är en förbättring, men det är bara en början. Vi måste fortsätta och se till att de här produkterna är säkra.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Gång efter annan hör vi om produkter som återkallas för att de är farliga för våra barn. För att undersöka hur det är på den svenska leksaksmarknaden köpte jag och min kollega från vänsterpartiet 17 olika slumpvis utvalda leksaker i Stockholm och lät sedan ett laboratorium testa de 17 leksakerna. En innehöll olagliga halter av bly, fem andra leksaker innehöll bromerade flamskyddsmedel. Det här är naturligtvis fullständigt oacceptabelt. Det visar att det är nödvändigt med en förbättrad lagstiftning men också med en förbättrad kontroll. Nya leksaker borde underställas obligatoriska oberoende tester.

Barn vet vi alla är uppfinningsrika och påhittiga, och de använder inte leksakerna enbart på det sätt som tillverkaren kanske tänkt sig. Det är svårt, för att inte säga omöjligt, att förutse hur barn använder en viss leksak. Därför måste lagstiftningen också gälla för leksaker som gått sönder, eftersom vissa farliga ämnen då frigörs. Barns säkerhet och trygghet är inte förhandlingsbara. Det är inte möjligt att kompromissa. Jag välkomnar direktivet, men förenade vänstern hade velat gå längre. Ett totalt förbud mot allergiframkallande ämnen, cancerogena, mutagena och reproduktionsstörande ämnen. Barns säkerhet är viktigare än kortsiktiga ekonomiska vinster, tack!

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – För mig och många andra här i kväll är det självklart att leksaker ska vara säkra, eftersom småbarn inte själva kan läsa varningstexter eller bedöma risker som kan uppstå. Produkterna ska inte heller få innehålla kemikalier som kan vara skadliga för hälsan. Junilistan anser därför att en uppdatering av gällande lagstiftning på området är välkommen, men jag vill samtidigt varna för illa dold protektionism. Leksaker som uppfyller kraven för säkerhet ska kunna importeras till och säljas i EU oberoende av om de har tillverkats i EU eller i Asien, tack.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Den här debatten äger rum under perioden före jul, när leksakerna har den viktigaste platsen av alla julklappar.

Föräldrar och uppfostrare måste kunna vara säkra på att de leksaker som säljs på EU:s marknad uppfyller stränga säkerhetskrav. Barnen, de mest försvarslösa konsumenterna, måste vara de som skyddas bäst. Problemen hos den största leksakstillverkaren, Mattel, har uppmärksammat allmänheten på vilken viktig dagordning utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har. Över ett år har gått sedan Europaparlamentet antog en förklaring om produktsäkerhet, särskilt leksaker, som var det inledande steget till det produktsäkerhetspaket som antogs i mars 2008.

Jag är tacksam över att föredraganden har respekterat den kompromiss som nåddes om produktsäkerhetspaketet för utsläppande av produkter på marknaden, där jag var med och samarbetade som en av föredragandena för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Direktivet speglar de senaste 20 årens vetenskapliga framsteg och förbjuder användningen av farliga material i leksaker. Tillverkarna kommer också att tydligt behöva ange allergiframkallande ämnen som skulle kunna vara skadliga för barn under tre år. De kommer att behöva märka leksaker med varningar på ett synligt och lämpligt sätt och på ett språk som konsumenten förstår. Direktivet innehåller regler om användningen av CE-märkningen, som utgör ett synligt resultat av hela processen med införlivande av bedömningar av överensstämmelse i begreppets vidare bemärkelse.

Genom att sätta ett CE-märke på en leksak uppger tillverkaren att det är en produkt som uppfyller alla gällande krav och att han har fullt ansvar för den. Samma ansvar gäller också inom hela leveranskedjan, där marknadstillsynsmyndigheterna kommer att genomföra kvalitetskontroller och se till att produkter som säljs följer de höga säkerhetskraven.

Jag skulle vilja framhäva det arbete som Marianne Thyssen har gjort, som har lyckats nå en överenskommelse vid första behandlingen. Jag tror fullt och fast att den kompromiss som vi har nått kommer att ge en högre grad av säkerhet för leksaker och att den samtidigt inte kommer att begränsa verksamheten för de huvudsakligen små och medelstora leksakstillverkarna.

Evelyn Gebhardt (PSE). – (DE) Herr talman! Cancerframkallande kemikalier i barns skullror? Bly i leksaksbilar? Mjuka leksaker som orsakar allergier? Föräldrar har flera anledningar till oro när det gäller säkerheten hos deras barns leksaker.

Det var därför mycket viktigt att ersätta det tidigare direktivet som var över 20 år gammalt med en moderniserad lag som speglar de färskaste rönen. Det var nödvändigt för våra barns hälsa och säkerhet. Vi har uppnått vissa resultat. Jag är mycket glad över detta eftersom vi har uppnått ett bättre skydd. Det finns nu strängare regler för ämnen som skulle kunna vara cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska. Tydligt synliga och klart formulerade varningar upplyser föräldrarna om de

omständigheter då en leksak skulle kunna utgöra en fara. Dessutom har vi lyckats förbjuda användningen av många doftämnen i leksaker, vilka bär ansvar för spridningen av allergier. Dessa är alla framgångar som vi i Europaparlamentet har uppnått tillsammans med de andra institutionerna – rådet och kommissionen.

Men det finns fortfarande ett problem: Vi ville att leksaker certifieras av oberoende testinstitut, så att vi kan vara helt säkra. Det räcker inte att leksaken är i butiken och att stickprov genomförs där. Nej, man behöver agera på ett mycket mer konsekvent sätt i denna fråga. Faktiskt skulle vi behöva göra vad vi gör med bilar. Vi intygar inte själva att vår bil är körduglig. Vi behöver en "bilprovning" för leksaker, och denna måste vara lika självklar som den bilprovning vi har för bilar.

Europeiska kommissionen ville inte det; ministerrådet ville inte det; de flesta konservativa och liberaler ville inte det. Det är extremt beklagansvärt att vi hittills inte har lyckats genomföra detta, men det finns ett ändringsförslag som vi kommer att rösta om på torsdag. Kanske vi ändå kommer att lyckas uppnå något här.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) I september förra året varnade jag på YouTube och på andra platser mot den ökande förekomsten av farliga leksaker. Jag lovade att vi skulle vidta åtgärder här för att se till att marknaden skulle vara säkrare till jul. Många journalister gjorde sig lustiga över detta, men andra förstod frågan. En så pass omfattande våg av kontroller inleddes att miljontals farliga leksaker hade tagits bort från marknaden till jul, till och med före jul. Jag uppskattar att kommissionen svarade snabbt på vår begäran och lade fram ett nytt och hårdare direktiv. Jag uppskattar också verkligen Marianne Thyssens effektiva arbete. Och jag ska naturligtvis inte glömma att nämna det franska ordförandeskapets flexibilitet.

Direktivet svarar på den nya utvecklingen inom konstgjorda material och även på rön om fysiska skador på barn etc. Det är därför strängare för producenterna samtidigt som det också ger tillsynsorganen ett större inflytande. Det är mycket viktigt att direktivet också ökar det rättsliga ansvaret eller snarare överför detta till importörerna. När allt kommer omkring handlar det huvudsakliga problemet inte om EU:s producenter utan om importen. 80 procent av fallen gäller leksaker från Kina. Jag tror också fullt och fast på att importörerna nästa år, redan innan direktivet träder i kraft, kommer att börja välja de fabriker mycket noga – kinesiska eller andra – från vilka de importerar leksaker till Europa. De kommer bara att välja de producenter som uppfyller europeiska normer. Om ändå samma sak kunde uppnås också med andra produkter.

Denna eftermiddag hade jag ytterligare ett möte med leksakstillverkare från Tjeckien. De har varmt välkomnat detta direktiv och harmoniseringen av normerna. Självklart skulle de vilja att vi ökar det rättsliga ansvaret för de auktoriserade testorganen. Anledningen till detta är att inspektörer ibland, även om de har betalt för test, förr eller senare upptäcker vissa brister. För små tillverkare kan dessa inte oansenliga kostnader vara ett totalt slöseri med pengar.

Jag vill också fästa er uppmärksamhet på hur direktivet kringgås, inte bara det befintliga utan troligen också det nya som vi godkänner denna vecka. Trots att det egentligen inte kommer att vara möjligt att uppge "detta är inte en leksak" om produkter som ser ut som leksaker kommer producenter tyvärr att märka sina leksaker som "prydnadssaker". Det här direktivet är därför bara ett första steg, och det finns fortfarande mycket arbete att göra.

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Herr talman! Efter förra årets larm om leksakers säkerhet och återkallandena strax före jul är det tydligt att vår nuvarande lag om leksakers säkerhet, som kom 1988, inte kan hantera de nya riskerna och hoten mot barns säkerhet. Tjugo år senare importeras 80 procent av leksakerna i EU och 95 procent i mitt eget land från tredjeländer, särskilt Kina. Tjugo år senare är vi bättre informerade om riskerna och farorna med vissa kemikalier och ämnen. Tjugo år senare har leksakernas utformning ändrats, och det finns leksaker som innehåller kraftiga magneter och fler elektroniska delar och som använder laser och avger mer ljud. Därför var larmen om leksakers säkerhet och återkallandena en signal för Europa att radikalt se över, uppdatera och stärka normerna i vår lagstiftning om leksakers säkerhet.

Vår nya lag kommer att göra mer för att försäkra föräldrar om att leksakerna på våra hyllor är säkrare. Inte säkra, men säkrare. Importörer, inte bara tillverkare, kommer att ha ansvar för att se till att de leksaker som de tar in i EU motsvarar våra hårda nya normer. Tillverkarna är förbjudna att använda skadliga ämnen i leksaker, såsom bly, CMR-ämnen och doftämnen som kan framkalla eller utlösa allergier hos barn.

Vi har strängare regler om risker för strypning och kvävning. Vi har infört tydliga och effektivare varningar på leksaker. Lagen kommer dock bara att fungera om den genomdrivs, och därför är det bra att vi i denna lag ger större inflytande åt de 27 medlemsstaternas tillsynsmyndigheter, som kan kräva all information de behöver om alla operatörer i leverantörskedjan och vid behov genomföra räder mot anläggningar. Dessutom

är alla EU:s tillsynsorgan rättsligt skyldiga att samarbeta och dela information för att hantera risken med osäkra leksaker.

Därför vill jag gratulera Marianne Thyssen. Tack vare det goda samarbetet med kommissionen och det franska ordförandeskapet har vi lyckats göra tre saker. Vi har hållit tidsgränsen i Europaparlamentets resolution förra året när det gäller att rösta fram en ny lag om leksakers säkerhet före julen 2008. Jag tror inte att lagstiftningen skulle bli bättre om vi väntade längre. Vi kan ge föräldrarna förtroende för att de leksaker som säljs i EU kommer att vara säkrare i framtiden. Vi skickar i dag också ut ett starkt budskap till tillverkare, varumärkesinnehavare och importörer om att de måste uppfylla våra höga säkerhetsnormer om det ska finnas plats för deras produkter på våra hyllor.

Genom att rösta för denna lag säger vi tydligt att vi inte vill tolerera giftiga eller farliga leksaker i EU.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle först av allt vilja gratulera föredraganden till hennes enastående arbete med en så pass svår och känslig fråga som leksakers säkerhet. Marianne Thyssen arbetade mycket metodiskt i diskussionerna med rådet och det franska ordförandeskapet och i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Hon gick med på många kompromisser för att komma fram till en slutlig text som främjar leksakernas säkerhet, samtidigt som man lyckades hitta en balans mellan konsumentskydd och vad som fungerar för leksakstillverkare. Direktivet från 1988 uppfyllde nog förväntningarna och garanterade en hög grad av säkerhet för leksakerna under tjugo år, men det behöver brådska ses över och uppdateras med tanke på att det nu finns nya typer av leksaker och nya material på marknaden och fabriker som ligger i länder utanför EU.

Det grundläggande syftet var att ge det bästa möjliga skyddet för barn, bättre garantier för föräldrarna om att de leksaker som de köper till sina barn uppfyller höga säkerhetsnormer samt strängare straff för tillverkare som inte följer kraven. Jag menar att vi har gjort framsteg i flera frågor, såsom förbudet mot cancerframkallande kemikalier i leksaker som ger stor anledning till oro i fråga om barns hälsa, en gradvis minskning av de tungmetaller som används vid tillverkningen av leksaker, såsom kadmium och bly, en minskning i listan över aromatiska och allergiframkallande ämnen, separat märkning för leksaker i livsmedel och hårdare säkerhetsspecifikationer för alla leksakstillverkare.

Avslutningsvis vill jag påpeka att ansvarsskyldigheten har många former på leksakssäkerhetsområdet, och därför bör importörer och distributörer se till att specifikationerna följs. Jag tror att alla berörda parter, särskilt konsumentorganisationerna, kommer att använda de kontrollmekanismer som finns tillgängliga för att noga övervaka tillämpningen av det nya direktivet. Vi tar ett stort steg framåt i dag, och jag är säker på att andra kommer att följa i framtiden.

Christel Schaldemose (PSE). - (DA) Herr talman! Som det nu är innebär förslaget om leksaker att EU:s barn om två till fyra år kommer att kunna leka med mycket säkrare leksaker än i dag. Det är bra och även nödvändigt, och därför stöder jag förslaget helt och hållet. Det är nödvändigt, och det är bra att vi har förbättrat säkerheten jämfört med de aktuella nivåerna. Samtidigt tror jag också att vi missar en möjlighet att inte bara göra saker bra utan att göra det mycket bra för våra barn. Många har berört problemen med förslaget, så jag ska hålla mig till bara en sak, och det är doftämnen.

Parfyer eller doftämnen i leksaker utgör ett problem. Jag är mycket medveten om att det arbete som gjorts har lett till att vi utökar förteckningen över förbjudna doftämnen, men jag tror inte att det räcker att bara utöka förteckningen. Jag tror att vi bör ha ett totalförbud. Om man är allergisk mot nötter kan man undvika att äta nötter. Om man är allergisk mot nickel kan man undvika att använda produkter som innehåller nickel. Men om man blir allergisk mot parfym eller doftämnen blir det svårt att gå till offentliga platser eftersom man inte kan hindra andra från att använda dessa. Därför anser jag helt enkelt att vi borde ha varit strängare här och infört ett totalförbud för parfyer av hänsyn till våra barn. Parfymerna har inget värde för barnen och tillför inget till leksaken. Om man ska lära sig hur blommor eller frukt luktar är det bättre att köpa den naturliga produkten.

Samtidigt utgör förslaget naturligtvis en tydlig förbättring jämfört med den aktuella situationen, och det är mycket bra att vi också har stramat upp reglerna om marknadstillsyn och medlemsstaternas ansvar. Därför anser jag att vi bör sända ut en mycket tydlig signal till medlemsstaterna i dag. Det kan inte nog betonas att det är medlemsstaterna som är ansvariga och att de måste övervaka marknaden bättre än de för närvarande gör. Vi måste insistera på att de använder mer pengar och mer resurser för att se till att marknaden övervakas, vilket också kommer att möjliggöra att de nya strängare reglerna fungerar till fullo.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar resultatet i trepartsförhandlingarna, och jag anser att den text som vi kommer att rösta om är ett balanserat och positivt resultat för alla.

Leksakernas säkerhet är ytterst viktig just nu och under hela året. Det är våra barns hälsa och säkerhet som står på spel. Jag applåderar de stringenta nya åtgärderna i det aktuella förslaget, såsom förbudet mot CMR-ämnen och allergiframkallande doftämnen.

Jag välkomnar också förslagets balanserade karaktär. Det finns över 2 000 leksakstillverkare i EU. Det stora flertalet är extremt noga med att de produkter som de marknadsför är säkra. De ska inte behöva lida på grund av en liten minoritets låga standarder eller den låga standard som tillämpas av vissa importörer och distributörer.

Den senaste tidens avskräckande historier har lärt oss att inte överreagera och förbjuda vissa leksaker helt och hållet, utan att i stället se till att vi ökar tillsynen av de regler som redan finns. Jag menar att denna text innebär en sådan balans, och därför vill jag berömma min kollega Marianne Thyssen och alla som har bidragit till att göra detta till ett framgångsrikt direktiv.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! Giftiga leksaker hör inte hemma i barns händer, och ingen av oss vill lägga giftiga leksaker under julgranen. Kommissionen har dock bara gjort en halvhjärtad ansats i samband med EU:s leksaksdirektiv, och tyvärr har det inte blivit bättre genom denna kompromiss.

Avsikten är att vi inte vilseleds när det gäller farliga kemikaliers säkerhet. Det finns fortfarande stora kryphål i denna kompromiss eftersom det för det första inte finns något entydigt förbud mot giftiga tungmetaller. Det är oförklarligt varför kadmium och bly fortfarande tillåts i barnleksaker. Samma sak gäller krom, kvicksilver och organiskt zink. De hör inte hemma i barns händer, inte ens i mycket små mängder. Herr Verheugen! Det var alltså tomma ord när ni vid tiden för den senaste återtagandeåtgärden sade att bly är förbjudet i barnleksaker.

Kompromissen tillåter ytterligare gränsvärden för mycket riskabla ämnen, även om de bara är hälften så höga som dem som kommissionen avsåg. Bara ett entydigt förbud kan skapa säkerhet. Tyvärr har EU försummat sitt ansvar för att otvetydigt skydda barnen.

Samma sak gäller allergiframkallande doftämnen. I detta fall har vi inte lyckats förbjuda alla allergiframkallande doftämnen, såsom vi föreslog i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Gränsvärdena för ljud är också en besvikelse, eftersom man inte har kommit överens om något klart mål för detta.

Jacques Toubon (PPE-DE). - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara framhålla här vilken förmåga gemenskapsinstitutionerna har att reagera för att effektivt lösa EU-medborgarnas problem.

Under sommaren 2007 inträffade ett antal skandaler. Parlamentet krävde att åtgärder skulle vidtas. Kommissionen gjorde en insats, och vi har nu möjlighet att anta detta direktiv om leksakers säkerhet, som utgör ett avsevärt steg framåt.

Naturligtvis bör vi först och främst vara tacksamma – och det bör betonas – mot vår föredragande och för det arbete som har gjorts för att förlika vad som från början var motstridiga ståndpunkter. I dag har vi en effektiv och balanserad text som till exempel kommer att göra det möjligt – kommissionen har just åtagit sig detta – att se över normerna för barnböcker och de normer som på ett mycket balanserat sätt behandlar de doftämnen som finns i vissa leksaker.

Det här är ett perfekt exempel på lagstiftning från européer för européer, och parlamentet har utan tvekan haft en avgörande roll i detta.

Günter Verheugen, vice ordförande för kommissionen. - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja gå igenom några av de problem som har varit relevanta i denna debatt.

När det för det första gäller kemikalier kan de regler som fastslagits här inte bli strängare än de redan är. Det är inte möjligt att förbjuda kemikalier helt och hållet, eftersom de finns i spårmängder i naturen. Fru Breyer, jag kan inte hindra er från att bortse från naturens lagar, men ni har ägnat er åt oansvarig panikspridning. Jag måste säga detta tydligt. Ni ger intrycket att EU:s lagstiftare ger barnen giftiga leksaker, när det är precis tvärtom. Jag tillbakavisar bestämt den grundläggande insinuationen i ert inlägg.

Vad vi har gjort här har aldrig gjorts tidigare. Den gängse regeln, här i parlamentet och på andra håll, är att ett ämne förbjuds om det har visats vara skadligt. I detta fall är det tvärtom. Ämnen är förbjudna, och de tillåts bara om de otvetydigt kan visas vara säkra. Vad mer kan vi förväntas göra? Vi kan inte göra mer än

vad som har gjorts, och alla som ger intrycket att det vi har gjort inte ger ett tillräckligt skydd för barn vilseleder avsektligt den europeiska allmänheten, måste jag tyvärr säga. Jag kan inte föreställa mig varför ni skulle vilja göra det.

Era kommentarer om ljud – att leksaker naturligtvis inte får orsaka hörselskador – stämmer. Därför innehåller direktivet regler om detta. Gränsvärdena, eller med andra ord decibelnivåerna, är fastställda såsom är brukligt i EU-lagstiftningen. Leksaksdirektivet är inget speciellt i detta avseende. Tekniska föreskrifter fastställs som en del av standardiseringsprocessen, och samma sak gäller här. Decibelnivåerna kommer därför att fastställas under standardiseringsprocessen, och direktivet ger den rättsliga grunden för detta.

Jag blev mycket förvånad när frågan om böcker togs upp under de senaste dagarna. Ordet "böcker" förekommer inte en enda gång i den text vi har framför oss. Inget förändras när det gäller den aktuella ståndpunkten. Det förefaller som om en tysk tillverkare har inlett en presskampanj om detta och har bedrivit mycket aktiv lobbyverksamhet i Europaparlamentet. Inte ett ord av detta är sant. Inget alls förändras jämfört med den aktuella ståndpunkten. Kommissionen är dock mycket villig att se till – eftersom det är det rätta, i enlighet med parlamentets önskemål – att de tillämpliga normerna förbättras och moderniseras. Kommissionen kommer att utfärda föreskrifter om detta.

När det gäller tredjepartscertifiering – och jag säger detta till "bilprovningsgruppen" i parlamentet – är det tyvärr ett grundlöst antagande att en leksak, eller vilken produkt som helst i EU, blir säkrare om den har certifierats av en tredje part. Kommissionen har under många år mottagit resultat om produktsäkerhet. Inget – absolut inget – tyder på att tredjepartscertifiering leder till säkrare produkter. Vi kräver tredjepartscertifiering i fall där produkten i fråga är extremt komplex, och detta är en princip i EU-lagstiftningen som parlamentet har uppmärksammat under många år.

Kära fru Gebhardt, jag upprepar detta: Det finns en viss skillnad i komplexitet mellan en högteknologisk produkt som en modern bil och en teddybjörn. Jag finner det lite långsökt att försöka göra sådana jämförelser.

Detta direktiv kräver också, som vanligt, tredjepartscertifiering i fall där det saknas normer. Jag uppmanar er bestämt att inte tro att allt man behöver göra för att ha en säker leksak är att överlåta certifieringen åt en tredje part. De risker som uppkommer i praktiken kan inte alls motverkas genom certifiering. Se bara på de fall som har nämnts här. Problemen fanns inte hos den prototyp som lämnades till den tredje parten, utan i leverantörskedjan – tillverkarna var opålitliga. Bara tillverkaren av produkten kan garantera fullständig tillförlitlighet och säkerhet i sin leverantörskedja. Jag uppmanar er bestämt att bortse från denna princip och att ge tillverkarna hela ansvaret för att se till att produkterna är säkra. Det är inte sant att tillverkarna bara behöver uppge "min produkt är säker" eller "min leksak är säker". På begäran av marknadstillsynsmyndigheterna måste de när som helst kunna dokumentera detta, fullständigt och utan undantag. Detta kontrolleras, och måste kontrolleras, och samma sak gäller importörer.

Dessa regler kan enligt min åsikt inte bli strängare, eftersom de redan garanterar högsta möjliga effektivitet. Jag håller dock med alla dem som sade att det i stor utsträckning förutsätter att medlemsstaterna tar dessa kontroller på mycket stort allvar och utökar möjligheterna för marknadstillsyn.

När det gäller doftämnen kan jag inte heller här följa argumentets logik helt och hållet. Jag undrar verkligen vad det skulle vara för poäng med att förbjuda användning av doftämnen i leksaker, när samma ämnen är tillåtna i kosmetika för barn, som appliceras direkt på barnens hud. Det är inte rimligt att tillåta doftämnen i dessa produkter och förbjuda dem i leksaker, bara för att de inte ska lukta så förskräckligt. Inte desto mindre går detta direktiv faktiskt längre än kosmetikadirektivet i och med att det förbjuder doftämnen som bara är föremål för märkningskrav i kosmetikadirektivet. Inte heller här ser jag vad mer vi skulle kunna göra.

Låt mig avslutningsvis säga detta: Ändringsförslag har föreslagits här, och det står naturligtvis Europaparlamentet fritt att anta dessa, men jag måste påpeka att detta dokument utgör en övergripande kompromiss med rådet, parlamentet och kommissionen och att, till exempel, det ändringsförslag som föreslås av Evelyne Gebhardt om tredjepartscertifiering kommer att förhindra denna kompromiss. Med andra ord, om Europaparlamentet antar detta ändringsförslag kommer direktivet inte att gå igenom, och vi kommer inte att ha direktivet.

Man kan inte alltid få allt man vill ha. Jag upprepar att det är en övergripande kompromiss. Det är en balanserad kompromiss som skapar en säkerhetsnivå för leksaker som kan uppnås och som är nödvändig. Jag uppmanar er verkligen att gå med på denna övergripande kompromiss.

Europeiska kommissionens förklaring om tillsyn av säkerhetsaspekter (artikel 47)

(EN) Efter ikraftträdandet av det reviderade direktivet om leksakers säkerhet kommer kommissionen att noga övervaka all utveckling som gäller dess genomförande för att bedöma om det ger en tillräcklig säkerhetsnivå för leksaker, särskilt när det gäller tillämpningen av de förfaranden för överensstämmelsebedömning som anges i kapitel IV.

Det reviderade direktivet om leksakers säkerhet ger medlemsstaterna skyldighet att rapportera om situationen angående leksakers säkerhet, direktivets effektivitet och medlemsstaternas marknadstillsyn.

Kommissionens utvärdering kommer bland annat att grundas på de rapporter från medlemsstaterna som ska lämnas in tre år efter datumet för direktivets ikraftträdande med särskild inriktning på marknadstillsynen inom EU och vid dess yttre gränser.

Kommissionen kommer att rapportera tillbaka till Europaparlamentet senast ett år efter inlämnandet av medlemsstaternas rapporter.

Europeiska kommissionens förklaring om kraven för leksaker som är utformade för att avge ljud (bilaga II.1.10)

Baserat på det nya viktiga säkerhetskravet för leksaker som är utformade för att avge ljud enligt direktivet om leksakers säkerhet kommer kommissionen att uppdraga åt Europeiska standardiseringskommittén (CEN) att ta fram en reviderad standard som begränsar maximivärden både för impulsljud och långvariga ljud som avges av leksaker för att i tillräcklig grad skydda barnen mot riskerna med hörselnedsättning.

Europeiska kommissionens förklaring om klassificeringen av böcker (bilaga I.1.7)

Mot bakgrund av svårigheterna i samband med de relevanta test som krävs i den harmoniserade leksaksstandarden EN 71:1 för böcker tillverkade av kartong och papper, kommer kommissionen att ge i uppdrag åt CEN att inrätta en reviderad standard som omfattar tillräcklig testning av barnböcker.

Marianne Thyssen, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsordförande, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Jag vill tacka alla för deras bidrag, och jag vill uttrycka min tillfredsställelse över hur de andra politiska institutionerna har agerat i denna fråga.

Jag vill dock påpeka att detta inte bara handlar om en kompromiss där Europaparlamentet fick ge med sig i stor utsträckning. Tvärtom, faktiskt. Vi gjorde praktiskt taget rent hus i fråga om alla centrala delar. Vi lyckades komma fram till bra överenskommelser med kommissionen och rådet. På många områden lyckades vi övertyga de andra institutionerna att acceptera våra mycket stränga förslag och att gå ett steg längre än vad som från början angavs i kommissionens förslag. Därför är jag en mycket glad föredragande eftersom vi har nått denna överenskommelse.

Jag har också lyssnat till vad ni har sagt, herr kommissionsledamot. Jag hörde er säga att ni lägger stor vikt vid marknadstillsynen, och jag antar att kommissionen under tillsynsprocessen kommer att rikta extra uppmärksamhet mot hur medlemsstaterna fullgör sin uppgift angående marknadstillsynen. Jag har också lyssnat än en gång till er ståndpunkt om förfaranden för bedömning av överensstämmelse. Självklart kan vi inkludera det som behöver inkluderas i tillsynsprocessen. Det är ändå fallet att tredjepartscertifiering inte alls ger så stor säkerhet och att problemen inte finns hos den ursprungliga modell på vilken den vidare produktionskedjan grundas, utan på annat håll.

Jag har också hört er säga, herr kommissionsledamot, att ni vill ha ytterligare reglering av normer för ljud och förbättra dessa med hjälp av standardisering – samma sak gäller böcker, som också regleras genom standarder – och att vi bör undersöka hur större rättssäkerhet kan uppnås på detta område. Jag anser att vi från parlamentets sida kan skatta oss lyckliga över att vi har haft så goda kontakter med de andra institutionerna. Det kommer troligen att leda till en underbar julgåva till de europeiska familjerna, nämligen säkra, eller jag kanske borde säga ännu säkrare, leksaker från och med nu.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 18 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Vi vill alla se till att de leksaker som finns på marknaden inte hotar våra barns säkerhet. Jag håller helt med om att föräldrar behöver kunna vara säkra på att de leksaker som de köper inte kommer att innebära någon risk för deras barns hälsa. Inte desto mindre anser jag att införandet av ytterligare certifieringskrav genom en tredje part som är helt oberoende av producenten inte

på något avgörande sätt skulle förbättra säkerhetsgarantierna för de leksaker som tillverkas. Däremot kommer det utan tvekan att öka deras produktionskostnad, och detta kommer att inverka negativt på sektorn för leksakstillverkning i många medlemsstater.

I Polen finns det till exempel många företag som tillverkar mycket bra leksaker av trä eller syntetiska ämnen. Det stora flertalet av dessa företag är små och medelstora företag som har färre än tio anställda. Strängare regler skulle leda till en stor ökning av priset på de leksaker som omfattas av denna typ av certifiering. Det skulle leda till nedläggning av många små och medelstora företag och förlust av tusentals arbetstillfällen.

Kravet på en oberoende bedömning av produkterna skulle inte garantera att alla våra barn får leka med säkrare produkter eftersom konsumenterna i alla fall skulle välja de billigaste varorna. Därför anser jag att den kompromiss som har nåtts med rådet är en bra kompromiss som förtjänar vårt stöd såsom den presenterats av föredraganden.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Detta direktiv ändrar inte grunden i det aktuella regelsystemet, men det förbättras och görs strängare. Jag håller helt med föredraganden om att man vid diskussionen av denna rättsakt lade störst uppmärksamhet vid frågan om användning av cancerframkallande ämnen, kemikalier och doftämnen i leksaker, förfaranden för att utvärdera leksakers säkerhet och krav på särskilda varningar samt direktivets tillämpningsområde, dess flexibilitet och dess förhållande till andra gemenskapsakter.

Ett totalt förbud mot cancerframkallande, mutagena, giftiga, allergiframkallande ämnen och doftämnen bör utvärderas utifrån direktivets praktiska genomförande. Det kan vara svårt eller mycket dyrt att ta bort de naturliga resterna av vissa skadliga ämnen som finns i andra material, och därför är det svårt att genomföra. Å andra sidan kommer någon form av kategorisk regel som förbjuder alla ämnen som är cancerframkallande, allergiframkallande etc. att vara svår att genomföra helt enkelt eftersom det inte finns och inte kan finnas någon ändlig förteckning över dessa ämnen. Det är svårt att dra en klar gräns mellan skadliga och oskadliga ämnen.

Ett totalt förbud mot alla doftämnen skulle vara en oproportionerlig åtgärd som skulle ha en negativ inverkan på vissa leksakstillverkare.

Jag är mycket glad över att utskottet för industri, forskning och energi vid omröstningen visade förståelse och inte tog i för mycket när man gjorde kraven i direktivet strängare, eftersom varken företagen eller konsumenterna själva skulle ha gynnats av detta. När orimligt stränga krav fastställs ökar frestelsen att inte följa dem, och om de följs finns det andra negativa effekter. Låt oss inte glömma att det vanligtvis är konsumenten som betalar för allt i slutändan.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Dagens debatt är särskilt relevant eftersom det snart är jul. I julhandelns brådska stannar vi inte alltid upp för att fundera över säkerhetsnormerna för de leksaker som köps till våra yngsta vänner och släktingar. Leksaker som inte är helt säkra för barn finns tyvärr fortfarande på den europeiska marknaden.

De ändringar som föreslagits i direktivet syftar till att förbättra situationen. De är avsedda att öka säkerheten för leksakerna på marknaden och framför allt att undanröja den onödiga risk som leksaker kan utgöra för de barn som leker med dem. Jag är särskilt glad över de bestämmelser som förhandlats fram när det gäller kemiska ämnen och övergångsperioden.

Genom direktivet införs avsevärt högre normer än de nu gällande, särskilt i fråga om leksakers kemiska innehåll, inklusive CMR-ämnen, doftämnen och allergiframkallande ämnen. Jag tror att den överenskommelse som föredraganden har nått i denna fråga är den bästa möjliga. Den kommer att garantera att de leksaker som barnen slutligen kommer att leka med är helt säkra.

Dessutom införs inte några orimliga hinder och kostnader genom direktivet, särskilt när det gäller små och medelstora företag. Små och medelstora företag utgör en stor majoritet av leksakssektorn. Under deras diskussioner med oss har de upprepade gånger betonat de svårigheter som deras företag skulle kunna ställas inför. Den korta period som planerats för anpassning till de nya kraven var ett problem som nämndes. Denna period har nu förlängts så att företagen får möjlighet att genomföra de nödvändiga förändringarna.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Jag är verkligen mycket nöjd över att vi har lyckats få igenom direktivet om leksakers säkerhet. Det finns ett brådskande behov av att modernisera de befintliga säkerhetsreglerna. Det gamla direktivet har verkligen inte hängt med de förändrade förutsättningarna, och det ger inte ett tillräckligt skydd. Jag skulle vilja tacka föredraganden och hans kolleger från den socialdemokratiska gruppen för deras hårda arbete med att garantera en säker miljö för våra barn.

Det är av yttersta vikt att livsmedel och leksaker hålls tillräckligt åtskilda för att undvika risken att barn av misstag sätter något i munnen och riskerar att kvävas. Vi måste göra allt som går för att förhindra de olyckor som kan förhindras, vilka vi trots det hör om då och då.

Det är naturligtvis mycket viktigt att leksaker inte innehåller cancerframkallande ämnen. Det är en självklarhet. Och jag upplever att vi har arbetat effektivt för att undanröja detta hot.

Eftersom produkter inte alltid utformas på ett ansvarigt sätt och leksaker kan bli farliga genom felaktiga tillverkningsprocesser är det viktigt att tillsynen genomförs i fabriken, genom inspektionsoperationer på marknader och även vid tullkontor där leksaker ankommer från EU:s handelspartner. Personligen hoppas jag att inspektionerna intensifieras just nu – före jul.

Eftersom de flesta leksaker på EU:s marknader kommer från Kina har samarbetet med tredjeländer, särskilt Kina, avgörande betydelse. Jag välkomnar den senaste tidens insatser på detta område och meddelandet om ömsesidig förståelse mellan Europeiska kommissionen och kinesiska tjänstemän. Genom att förbättra informationsutbytet och samarbetet kan vi göra de leksaker som säljs i våra butiker säkrare.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) De globala marknadernas alltmer sammanhängande karaktär har lett till snabba innovationer och förändringar i produkterna. Barnens leksaker är inget undantag från detta. Det europeiska direktivet om leksakers säkerhet (88/378/EEG) är dock från 1988, och därför är det inte längre anpassat till dagens utmaningar. Översynen av dessa bestämmelser är därför ett mycket välkommet framsteg. Särskilt behöver beståndsdelarna i barnens leksaker utvärderas enligt den senaste kunskapen och omfattas av EU:s nuvarande kemikalielagstiftning. Detta innebär också naturligtvis att CMR-ämnen (kategori 1 och 2) måste förbjudas i barns leksaker. Den text som vi har framför oss tar också vederbörligen hänsyn till de ökande problemen med allergier hos barn genom att strama upp bestämmelserna om vilka doftämnen som får användas i leksaker. En mycket viktig aspekt för tillsynen kommer att vara tydliga varningar och märkningar. Det är särskilt viktigt att tydlig information ges för leksaker som levereras med livsmedel. Lättlästa och lättbegripliga varningar är därmed att föredra framför ett överflöd av mindre väsentlig information.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den lagstiftning som vi har framför oss nu har varit i kraft sedan 1988 och är inte längre helt tidsenlig eftersom leksaker nu inkluderar elektroniska komponenter och avger ljud. Våra barns säkerhet har högsta möjliga prioritet. Detta nya direktiv kommer att ge stöd åt denna uppfattning eftersom det är en avsevärd förbättring jämfört med det föregående direktivet. Vi behöver förbjuda farliga ämnen för att inte utsätta våra barn för onödiga risker. De kan inte läsa etiketterna, och de är inte medvetna om vilka risker de utsätts för.

Jag menar att de förbättringar som har gjorts i direktivet efter förhandlingarna inte heller innebär alltför höga krav på industrin. Importörerna behöver se till att de leksaker som importeras från tredjeländer är säkra och inte utgör någon risk för våra barn. De ska bara välja leksaker som uppfyller europeiska normer. Myndigheterna måste genomföra stränga kontroller på marknaden. Vi behöver en modern lagstiftning för att skydda våra barns välbefinnande.

17. Överföring av försvarsprodukter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Heide Rühle, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen (KOM(2007)0765 – C6-0468/2007 – 2007/0279(COD)) (A6-0410/2008).

Heide Rühle, föredragande. – (DE) Herr talman! Tyvärr är detta ännu en överenskommelse vid första behandlingen – men jag förväntar mig att Barbara Weiler kommer att tala om detta senare.

Vi måste passa på att nå en kompromiss under det franska ordförandeskapet. För närvarande omfattas försvarsutrustning inte av reglerna för den inre marknaden, vilket innebär att alla sådana produkter måste få individuella tillstånd, från enkla produkter såsom skruvar eller delar av uniformer till mycket komplexa vapen; allt behöver individuella tillstånd. Dessa individuella tillstånd utfärdas inom 27 olika nationella system, och vi försöker nu förenkla och harmonisera frågan för att uppnå större klarhet och så att det verkliga arbetet – nämligen inspektionerna – kan inriktas på de komplexa systemen. Med andra ord handlar det om att vi i stället för att behöva övervaka allt lika mycket genom individuella tillstånd verkligen kan koncentrera oss på det väsentliga.

Samtidigt får eventuella förenklingar definitivt inte minska medlemsstaternas ansvar för vapenexporten och för övervakning av denna, absolut inte. Detta ansvar gäller främst tillståndsförfarandet. Genom tillstånden fastställs restriktioner för användningen, som är en del av produkten och dess leverans och som mottagaren är skyldig att följa. En EU-förordning måste stärka detta ansvar från medlemsstaternas sida samt innehålla krav på att de alla använder samma förfarande.

Förenklingen inom ett område som är så känsligt som detta måste absolut ta hänsyn till att det finns upprepade överträdelser inom EU av begränsningarna av export till tredjeländer. Vapen från EU används i länder som är ökända för sina kränkningar av de mänskliga rättigheterna, såsom 82 militära pansarfordon som i september 2006 exporterades via Frankrike och Belgien till Tchad, i strid med EU-lagstiftningen. Även om medlemsstaterna på papper tidigare kunde kräva att mottagaren följde klausulerna om användning kunde de inte tillgripa några praktiska åtgärder mot mottagaren i en annan medlemsstat som återexporterade varorna i strid med restriktionen.

Den icke-statliga organisationen Saferworld har till exempel noterat och beklagat att Rumänien inte har några effektiva sanktioner mot överträdelser av det nationella systemet för vapenöverföringar. Med det här direktivet vill vi förändra detta. Genom det här direktivet har vi stärkt medlemsstaternas ansvar. Inte desto mindre måste det noteras att direktivet grundas på lagstiftningen om den inre marknaden, på artikel 95 i EG-fördraget – med andra ord på fördragets första pelare, vilket tyvärr har gjort det omöjligt att direkt inkludera utrikespolitiska överenskommelser inom den andra pelaren, såsom den europeiska uppförandekoden om vapenexport. Trots detta har vi ett klart formulerat skäl som tydliggör att det är medlemsstaterna som bär ansvaret inom detta område.

Min främsta ambition som Europaparlaments föredragande var att öka öppenheten och den demokratiska kontrollen för att förhindra överträdelser eller bestraffa dessa om de sker. Förutsättningarna för ett underlättande av vapenöverföringar är stärkt ansvar från alla sidor och större ömsesidig tillit.

Särskilt har vi stärkt två tillståndsförfaranden – först det globala tillståndet och för det andra det allmänna tillståndet – och i och med detta har vi fastställt tydliga skyldigheter för företag som söker ett allmänt tillstånd. I framtiden kommer dessa företag att behöva vara certifierade, vilket kommer att vara det enda sättet att få allmänna tillstånd. Certifieringen kommer att kräva en ansvarsskyldighet från företaget över hela linjen upp till högsta ledningen i fråga om efterlevnaden av de gällande exportrestriktionerna. Medlemsstaterna behöver inte bara dra in certifieringen från företag som inte rättar sig efter dessa restriktioner, utan också straffa dem. I framtiden kommer en förteckning över företag med allmänna tillstånd att offentliggöras i allmänt tillgängliga register, vilket kommer att ge allmänheten större öppenhet och tillsynsmöjligheter. Allmänna tillstånd kommer också att behöva offentliggöras, med alla de skyldigheter som de inkluderar.

Alla medlemsstater måste tillämpa samma kriterier för certifieringen av företag. Det är en särskilt viktig punkt. Direktivet kommer därmed att öka pressen på de medlemsstater som hittills har gett tillstånd och förvaltat vapenexporten utan någon insyn. Detta innebär att ett område som enligt organisationen "Transparency International" har en särskild tendens till korruption för första gången kommer att ha den öppenhet som det bör ha.

Günter Verheugen, vice ordförande för kommissionen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I dag tar vi ett stort steg mot en inre marknad för försvarsmateriel. Samtidigt tar vi inte ifrån medlemsstaterna rättigheten att fatta egna beslut om sin exportpolitik inom denna känsliga sektor. Detta är den enda möjliga lösningen på en mycket svår fråga, och jag skulle särskilt vilja tacka föredraganden, Heide Rühle, för hennes hårda och effektiva arbete. Jag är också tacksam gentemot skuggföredragandena som kan ta åt sig en stor del av äran för dagens framgång.

Jag skulle också vilja tacka det franska och det slovenska ordförandeskapet, som såg till att det gjordes så snabba framsteg i förhandlingarna i rådet. Det är verkligen anmärkningsvärt att vi har lyckats anta ett så pass svårt förslag på mindre än ett år – redan nu.

Vem skulle ha trott för tio år sedan, när kommissionen först tog upp idén med en inre marknad för försvarsmateriel, att de faktiskt skulle lyckas med detta? Jag tror inte att många trodde det, men vår ihärdighet har lönat sig. Vi är nära ett genombrott. Medlemsstaterna kommer inte längre att se andra medlemsstater som tredjeländer i vapenexportsyfte, utan som partner. Detta kommer att vara en tydlig och politiskt viktig förklaring om den europeiska integrationen.

Den ekonomiska betydelsen av detta ska inte heller underskattas. Skattebetalarnas pengar kommer i framtiden att användas mer effektivt eftersom specialisering kommer att ersätta det nuvarande dubbelarbetet som är

dyrare. Vår industri kommer att bli mer konkurrenskraftig på internationell nivå. Det gäller särskilt små och medelstora företag, som kommer att ha lättare att få tillgång till denna marknad tack vare tydligare och mer förutsägbara regler.

Slutligen kommer medlemsstaternas väpnade styrkor också att ha större leveranssäkerhet och större valfrihet när det gäller vapenkvalitet – utan tvivel, om de kan köpa inom EU, vilket bör vara ett incitament att köpa europeiska varor snarare än att leta utanför Europa.

Slutligen förväntar jag mig också att vi alla kommer att vinna i termer av säkerhet. Vi gör verkliga besparingar när det gäller kontrollerna inom gemenskapen, vilka kommer att ge medlemsstaterna ytterligare resurser för att öka kontrollen av exporten till tredjeländer. Jag vill upprepa vad Heide Rühle just sade om de aktuella rutinerna, och jag håller helt med henne om att fler kontroller krävs i detta sammanhang. Många har arbetat mycket hårt för att uppnå detta resultat, och i dag har vi tillsammans uppnått det. Jag är mycket tacksam mot er alla för detta.

Hannes Swoboda, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Rühle! Låt mig framföra mitt uppriktiga tack till Heide Rühle. Liksom kommissionsledamoten anser också jag – för utskottet för industrifrågor, forskning och energi – att vi behöver bättre utgångsvillkor för vapenindustrin. Med tanke på konkurrensnivån, särskilt från Förenta staterna, behöver vi likvärdiga konkurrensvillkor.

Det innebär inte – såsom redan har sagts – att de olika medlemsstaterna inte behöver ha sina egna principer för vapenexport, men vi måste ha förenklade förfaranden där detta krävs och är möjligt, inte minst för att minska byråkratin.

Det bör upprepas att vi behöver öppenhet. Det kommer att öka graden av säkerhet, förenkla förfarandet och även göra det lättare att upptäcka eventuella oegentligheter än under nuvarande omständigheter.

Det måste naturligtvis göras regelbundna kontroller för att se till att de regler och principer som vi har enats om följs, vilket naturligtvis behöver noteras i de olika handelsdokumenten.

Slutligen vill jag bara betona att vi inte kan klara oss utan sanktioner, inte för att vi nödvändigtvis vill tillämpa sanktioner, utan för att vi vill göra det helt klart att om vi ska ha förenklade regler som passar industrin behöver det också i gengäld finnas mer press för att se till att dessa regler följs. I denna bemärkelse är detta ett mycket bra betänkande, och vi tar verkligen ett viktigt steg mot en inre marknad för försvarsmateriel.

Jacques Toubon, *för PPE-DE-gruppen*. – (FR) Herr talman! Jag är verkligen glad över antagandet av detta förslag till direktiv. För första gången kommer ett gemenskapsinstrument att förenkla överföringarna mellan medlemsstaterna inom ett extremt känsligt område, området försvarsmateriel.

Detta är ett verkligt framsteg för den inre marknaden för försvarsutrustning. Det har gjorts både tack vare parlamentets arbete och särskilt vår föredragandes arbete, Heide Rühle, och rådets och kommissionens insatser efter våra diskussioner för en månad sedan, och efter att vi röstade i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.

Denna text har en dubbel målsättning: ett industripolitiskt mål – och detta är utmärkt för EU:s vapenindustrier – och ett mål i samband med den inre marknaden, nämligen att underlätta rörligheten för dessa produkter samtidigt som man tar hänsyn till deras särskilda egenskaper.

Vi har verkligen hittat en balans som gör det möjligt för oss att garantera att medlemsstaternas säkerhetsintressen skyddas, eftersom det hänvisas till artiklarna 30 och 296 i fördraget, och att medlemsstaterna kommer att kunna delta i det mellanstatliga samarbete, präglad av viljeförklaringar, som är på gång. Denna text bidrar starkt till att öka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna när det gäller överföringar, tack vare certifiering och tack vare utvecklingen av allmänna och globala tillstånd. Exporten till tredjeländer utesluts mycket tydligt från denna text, och en klar åtskillnad görs mellan den första pelaren, som gäller den inre marknaden, och den andra pelaren.

Jag tror faktiskt att detta direktiv kommer att vara extra välkommet eftersom rådet samtidigt, det vill säga i förra veckan, den 8 december, antog en gemensam ståndpunkt om uppförandekoden, och det gjorde denna uppförandekod bindande efter att den hade varit i ett dödsläge under tre år. Det var en begäran från parlaments sida som nu har hör sammats.

På samma sätt är denna text en del av ett återupplivande av den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, som Europeiska rådet just beslutade om i fredags. Bland annat ska vi lyckas uppnå det berömda målet 60 000 man inom 60 dagar. Det är tydligt att vi både gör bra besparingar och bra utrikespolitik.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Manuel Medina Ortega, för PSE-gruppen. – (ES) Föredraganden och de tidigare talarna har betonat de viktigaste egenskaperna hos detta förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv.

Det handlar om erkännandet att vapen och ammunition också faller inom den inre marknaden, trots att de naturligtvis är föremål för ett antal restriktioner. Det handlar inte om normala varor – det är inte godis eller fritidsprodukter – utan om föremål som behöver kontrolleras nog.

Det finns självklart restriktioner i själva fördraget, i artiklarna 30 och 296, som ger medlemsstaterna ett betydande ansvar inom detta område. Det faktum att vi har en gemensam marknad hindrar inte att medlemsstaterna måste följa säkerhetsnormerna och att de har rätt att genomdriva dessa när deras egen säkerhet hotas.

Arbetet i utskottet för rättsliga frågor och i de utskott som samarbetade med detta och avgav yttranden, med rådets samtycke, under det sakkunniga överinseendet av föredraganden, Heide Rühle, var mycket positivt.

Jag anser att det är en välbalanserad text som vi presenterar i dag. Trots att ett stort antal ändringsförslag förekommer på papper begränsar vi oss i dag väsentligen till ett – ändringsförslag 63 – som är det som summerar kompromissens anda. Innehållet och ordalydelsen i detta ändringsförslag är konsekvent och kommer att möjliggöra att hela denna marknad kan fungera effektivt.

Jacques Toubon har påpekat sambandet med andra internationella texter. Dessa inkluderar antagandet, eller snarare undertecknandet denna månad, av Oslokonventionen som förbjuder klusterammunition, samt konventionen om begränsning av de antipersonella minorerna och en hel rad internationella överenskommelser och även EU-lagstiftning som utformats för att begränsa användningen av vapen. Jag menar att vår modell inte är en modell med fri rörlighet för vapen när som helst, utan en reglerad marknad som kontrolleras av medlemsstaterna och från och med nu också av själva EU-institutionerna.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Betänkandet om Europaparlamentets och rådets direktiv om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen är utan tvekan ett nödvändigt dokument. Jag vill tacka Heide Rühle för hennes hårda arbete med att utarbeta detta.

Direktivet förenklar den gemensamma marknadens funktionssätt. Det förbättrar också denna marknads konkurrenskraft samtidigt som det inte begränsar de villkor som beror på vissa länders särskilda förutsättningar. Det skyddar EU:s och medlemsstaternas internationella åtaganden i fråga om handeln med försvarsmateriel. De bestämmelser som antas kan hindra små och medelstora företags verksamhet på grund av de formella krav som ställs. Detta bör därför uppmärksammas när man ser över direktivets genomförande. Med tanke på de stora tekniska framsteg som har gjorts och nya åtaganden, till exempel när det gäller antipersonella minor och klustervapen, bör Europeiska unionens gemensamma militära förteckning ständigt uppdateras.

De ändringsförslag som har lagts fram är bra. Upprepning bör undvikas. Vi stöder det här direktivet.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Det huvudsakliga syftet med det här förslaget till direktiv från kommissionen är "en väl fungerande inre marknad". Dess mål är att underlätta vapenexporten inom Europa, som också naturligtvis påverkar vapenexporten utanför Europa. Huvudsakligen innebär detta att vapenexporten kommer att öka, och Heide Rühles betänkande bidrar inte alls till att ändra direktivets grundläggande inriktning. Det finns några positiva ändringsförslag, såsom uteslutandet av antipersonella minor och klustervapen. Detta handlar uppenbart om att stärka den europeiska vapenindustrin mot yttre konkurrens, och det anges också i Europaparlamentets pressmeddelande. Det stärker utvecklingen mot oligopoliseringen av EU:s vapenindustri, eftersom bara sex EU-stater har en omfattande försvarsindustri: Tyskland, Frankrike, Storbritannien, Sverige, Italien och Spanien. Framför allt handlar detta om att ge dessa länder exportbidrag. Vapenexporten inom gemenskapen innebär också vapenexport till stater i krig, såsom Storbritannien i Irak och Tyskland i Afghanistan.

Om man ser till skäl 24 i direktivet, lämnas också uppförandekoden, som nu lyckligtvis har blivit rättsligt bindande, åt medlemsstaternas omdöme. Där uppges följande: "Eftersom beslutet att tillåta eller vägra export är och bör förbli en nationell angelägenhet, bör ett sådant samarbete enbart bygga på frivillig samordning av medlemsstaternas exportpolitik." Vi behöver inte stöd till marknaden för vapen och militär utrustning. Vi behöver ett direktiv om nedrustning och omläggning av vapenindustrin.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Ja, herr ordförande, jag är en varm anhängare av EU:s inre marknad, men försvarsmateriel är inte som andra varor och tjänster. När ett land exporterar försvarsmateriel tar det samtidigt ställning i utrikes- och säkerhetspolitiska frågor och måste kunna ta ansvar för detta. Kommissionens förslag till nytt system för överföring av försvarsmateriel motiveras med effektivitet och leveranssäkerhet och föredraganden, fru Rühle, stöder i huvudsak kommissionen. Detta är vilseledande argumentation. Om Lissabonfördraget drivs igenom av den europeiska makteliten mot demokratins regler, vilket ter sig sannolikt, blir det förslag vi här diskuterar ett stort steg mot en militär union. Säg nej till detta! Mellanstatliga lösningar på detta område är den väg som är förenlig med en självständig nationell utrikes- och säkerhetspolitik. Sådana fungerar. De nordiska länderna inleder just nu förhandlingar i dessa frågor. Tack för ordet!

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som samordnare för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd välkomnar jag verkligen detta förslag och tackar Jacques Toubon och Heide Rühle. Dessa två personer har, särskilt under Heide Rühles ledning, företrätt vår grupps intressen på ett mycket bra sätt.

Som många av er vet har jag en stor passion för den inre marknaden. Men jag är också mycket passionerad för att medlemsstaterna ska ha total kontroll över försvaret och inköp av försvarsutrustning, i sitt eget nationella intresse. Fördelen med detta förslag är att vi på ett skickligt sätt har kombinerat dessa båda saker. Jag tackar föredraganden, och definitivt också rådet, för att de har godkänt ändringsförslag som verkar för att medlemsstaterna fortsatt kommer att ha fullständig kontroll över villkor för exporttillstånd, produkten i fråga, hur denna produkt används och var den hamnar.

Å andra sidan, som entusiast för den inre marknaden, och särskilt som företrädare för ett område med många små tillverkningsföretag som är mycket aktiva inom försvarssektorn – och Storbritannien har EU:s största sektor för tillverkning av försvarsmateriel – måste jag säga att detta förslag kommer att vara till stor hjälp för företag som arbetar inom ramen för omfattande och komplexa försvarskontrakt. Det kommer inte att behövas den typ av byråkrati som kommissionen med rätta har uppmärksammat. Enligt dess statistik, som ni hörde om tidigare, utfärdas omkring 11 000 tillstånd årligen, och inte ett enda har avslagits sedan 2003. Vad vi gör är att förenkla processen så att vi faktiskt kan göra ordentliga kontroller i stället för att utfärda papper som i praktiken inte gör den minsta skillnad för de berörda små och medelstora företagen. När vi nu också har godkänt småföretagsakten försöker vi göra framsteg med den inre marknaden och förbättra den industriella basen.

Detta är ett mycket värdefullt förslag, och jag är säker på att parlamentet kommer att stödja det i morgon.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Också jag vill framföra mitt tack till föredraganden, Heide Rühle. För socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet var det mycket viktigt i förhandlingarna att direktivet inte bara skulle skapa mer likvärdiga förutsättningar för industrin, utan att det också skulle säkra ökad insyn, kontroll och korrekt efterlevnad.

Det är också av central betydelse för min grupp att vi när vi förenklar villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen tar tillräcklig hänsyn till de effekter som detta kan ha för tredjeländer, i detta fall med avseende på den eventuella överföringen av vapen till utvecklingsländer.

Därför förespråkade vi under förhandlingarna om de nya tillståndssystemen för försvarsprodukter bättre kontroll vid EU:s yttre gränser och ett system som under inga omständigheter kan hindra medlemsstaternas samarbete inom ramen för uppförandekoden för vapenexport.

Under förhandlingarna delade rådet Europaparlamentets önskemål om att det skulle bli tydligare vem som köper och säljer försvarsprodukter och vilka regler och villkor som de bör följa samt att tydliga sanktioner ska införas när företag inte följer överenskommelserna, inklusive avstängning av företagen från marknaden.

Vid det tidigare plenarsammanträdet i Bryssel förespråkade jag att den frivilliga uppförandekoden skulle omformas till ett rättsligt bindande instrument. Det glädde mig att i förra veckan höra att rådet fattade ett positivt beslut om detta, i kombination med strängare regler för export av vapendelar. I denna takt kommer

EU snart att kunna föregå med gott exempel när det gäller överföring av försvarsprodukter, vilket är mycket angeläget.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). - Genom den förbättring av marknaden som det här kommer att resultera i främjar vi försvarsindustrins möjligheter på den europeiska marknaden. Tidigare licenssystem har, som vi hört, varit komplicerade och administrativt betungande och dessutom gjort det svårt att göra skillnad på trogna samarbetspartner i grannländer och nya aktörer från tredjeland. Det här förändras nu genom att hindren mot överföring reduceras och reglerna harmoniseras och förenklas, något som naturligtvis kommer att gynna marknadsdrivande länder.

Mitt land har en stark konkurrenskraftig försvarsindustri och vi har god trovärdighet i internationella sammanhang vad gäller fredsbevarande och demokratibefrämjande insatser. Av den anledningen har det också varit oerhört viktigt för oss, för mig, liksom för min regering att behålla 100 % svensk kontroll över exporten till tredjeland. Vi kan inte under några omständigheter över huvud taget acceptera att länder med mer accepterande attityd gentemot odemokratiska och krigförande stater köper vapen från Sverige för att sen vidarebefordra, vidareexportera dem utanför svensk kontroll.

Vi vill ha en garanti för att den försvarsmateriel vi säljer inte hamnar i fel händer, och det har vi fått i och med introduktionen av så kallade slutanvändarintyg. Det gör att jag med stor tillförsikt ställer mig bakom den kompromiss som lagts fram i plenum och ger ett tack till alla inblandade parter för ett gott arbete.

Barbara Weiler (PSE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag uppskattar verkligen Heide Rühles insats, och jag kommer troligen att rösta ja i morgon, men jag har fortfarande vissa betänkligheter när det gäller innehållet och förfarandet.

Den gemensamma marknaden för försvarsmateriel och främjandet av konkurrenskraften är inte i min mening ett självändamål. Vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill inte ha någon återmilitarisering av EU. Vi försöker att uppnå något annat genom denna lag. Vi vill ha större insyn, och det är det vi uppnår. Vi vill ha ett effektivare samarbete mellan medlemsstaterna, som också kommer att leda till minskade kostnader i de nationella försvarsbudgetarna. Och det bör inte underskattas – jag vänder mig särskilt till en sida av parlamentet – att dessa bindande regler framför allt kommer att bidra till att förebygga korruption. Vi vet alla hur korruptionsbenägen denna sektor kan vara.

Ett annat positivt resultat i förhandlingarna var att vissa länders hårda exportrestriktioner, till exempel Sverige och Tyskland, inte har urholkats.

Det finns dock fortfarande två problem: Mitt förslag om att den demokratiska kontrollen för första gången skulle ske genom parlamentarisk tillsyn förkastades tyvärr i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, och den andra problematiska punkten är att vi inte kunde lägga fram detta förslag på nytt eftersom vi inte hade haft någon riktig parlamentsdebatt. Vi talar inte om tenniskor utan om farliga, riskfyllda varor. Därför upplever jag att informella trepartsmöten – som de så oskyldigt kallas, vare sig de gäller klimatförändringspaketet, leksaker eller andra lagar – inte hör hemma i ett modernt parlament.

Marian Złotea (PPE-DE). - (RO) Jag skulle vilja inleda med att gratulera föredraganden, Heide Rühle, och skuggföredraganden från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, Jacques Toubon, för det utmärkta jobb som de har gjort med tanke på detta betänkandes tekniska karaktär.

För tillfället har vi 27 nationella marknader för försvarsmateriel. Med andra ord har vi en ineffektiv resursanvändning. En positiv omröstning om detta förslag till direktiv kan vara ett viktigt steg för medlemsstaterna i försvarsrelaterade frågor. Det skulle medföra en ny strategi med standardiserade tillstånd för försvarsmateriel.

Medlemsstaterna måste besluta sig för att fastställa villkoren för alla typer av tillstånd, inklusive vilka typer av produkter som regleras av varje tillstånd, baserat på de företag som använder sig av tillstånden. Om ett företag vill köpa en produkt baserat på ett tillstånd som har utfärdats i en annan medlemsstat behöver denna certifieras av företagets egen medlemsstat. Inrättandet av olika typer av tillstånd för överföring av försvarsmateriel och försvarstjänster inom EU skulle minska de nuvarande hindren för den fria rörligheten och utbytet av försvarsmateriel på den inre marknaden, samtidigt som det också skulle göra konkurrensen mindre snedvriden.

Att genomföra dessa åtgärder är bara en del av ett mycket omfattande initiativ som har till syfte att öka genomförandefrekvensen för säkerhets- och försvarsrelaterade projekt med offentlig upphandling och underlätta dessa, naturligtvis i enlighet med internationella konventioner.

Avslutningsvis vill jag uttrycka min tilltro till att de kompromissändringsförslag som har nåtts efter förhandlingarna kommer att ge en bra medelväg som gynnar alla. Tack.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Samtidigt som många delar av en effektiv inre marknad kan vara välkomna är försvaret och därmed också i förlängningen försvarsindustrin ett mycket särskilt fall. De har en unik nationell strategisk betydelse.

Som andra har nämnt står 6 av 27 EU-länder för över 80 procent av försvarsutgifterna och för 98 procent av den forskning och utveckling som bedrivs. Dessa sex länder utvecklar redan gemensamma tillståndsförfaranden inom en frivillig ram. Så jag måste fråga varför kommissionen ser det som så viktigt att ha ett direktiv av denna typ.

Uppriktigt sagt verkar det kraftlöst. Såvitt jag kan se inrättas inga gemenskapsbefogenheter i försvarshandeln. De intressenter inom försvarsindustrin som jag har rådfrågat verkar avspända när det gäller detta, men Heide Rühle tror att det bara handlar om sanktioner och exportkontroll, och kommissionsledamot Günter Verheugen har ställt sig bakom denna åsikt. Jacques Toubon betonar att exporten faller utanför ramen för texten.

Jag noterar att kommissionen kommer att ha till uppgift att se över direktivets genomförande och utvärdera dess effekter på utvecklingen av en europeisk marknad för försvarsmateriel och en industriell och teknisk bas för det europeiska försvaret. Det skulle vara anmärkningsvärt om kommissionen ägnade så mycket tid åt ett sådant projekt om det bara var avsett att förenkla regler och förfaranden.

Samtidigt som Storbritannien har den största försvarsindustrin av alla EU-länder finns det märkligt nog mycket lite i detta direktiv som är till någon nytta för Storbritannien. Faktiskt blir det mer byråkrati och en ny princip om certifierade företag kommer att behöva införas. Jag är inte säker på att det är ett tillräckligt skäl för ett direktiv att det bara kan ses som ganska harmlöst.

Det är utan tvekan ett steg i riktning mot ett större deltagande från EU:s sida i försvaret. Vi bör få en försäkran att handelns och industrins vinster är av sådan betydelse att de berättigar denna rättsakt och att det, när hindren för handeln inom gemenskapen sänks, inte finns andra dolda hinder för försvarshandeln med länder som ligger utanför EU. Jag skulle vilja ha garantier från rådet och kommissionen på denna punkt.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar direktivet under diskussion. Det är ett viktigt steg mot en förenklad byråkrati i de nationella systemen för försvarsrelaterade överföringar inom gemenskapen.

Jag bedömer att direktivet kommer att fylla sitt syfte, att minska osäkerheten när det gäller rörligheten för denna typ av produkt inom hela gemenskapen samtidigt som man bevarar det nationella beslutfattandet i frågan.

Det kommer också att bidra till att medföra, även om det blir indirekt, förenhetligande och standardisering på en mycket mångfasetterad marknad, och på så sätt i slutändan bidra till integrationen i fråga om försvaret, säkerheten och utrikespolitiken i EU. Problemet kommer att ligga i den praktiska tillämpningen, vilket innebär att de normer som nu införs inte bör upphävas genom undantag, vilket å sin sida inte kan undvikas helt och hållet med tanke på frågans känslighet.

Avslutningsvis hävdar jag att direktivet under diskussion, eller snarare dess framtida förbättring, också kommer att vara användbart för att ange vilka gränser för ytterligare integration på försvars- och säkerhetsområdet som är godtagbara för medlemsstaterna vid en viss tidpunkt.

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Herr talman! Jag ställer mig inte bakom den strategi som föreslagits av Geoffrey Van Orden, och jag skulle vilja förklara varför. Vi överväger reglering av en särskild sektor av ekonomin, harmonisering, förenklade förfaranden, sammanhängande regler för företag och även regler för hur man ska gå tillväga på yttre marknader. Detta är därför också ett viktigt område sett utifrån de enskilda medlemsstaternas ekonomier. Om länderna ges större frihet ger det dem tillfälle att utnyttja dessa potentiella möjligheter. Allt detta är också viktigt i termer av vår position på de internationella marknaderna. Jag skulle vilja betona att vare sig Europaparlamentet, där vi är ledamöter, eller själva EU är okänsligt för den allmänna situationen i världen och i dess enskilda regioner. Vi är inte heller okänsliga för frågorna i samband med fred och konflikter.

Günter Verheugen, vice ordförande för kommissionen. - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja komma med två korta kommentarer.

Frågor som gäller kontrollen av vapenexporten i länder utanför EU, nedrustning och vapenkontroll i allmänhet kan inte behandlas i ett direktiv om den inre marknaden. De skulle bara kunna behandlas om vi hade inte bara en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik utan en gemenskapens utrikes- och säkerhetspolitik inom EU – och det har vi inte. Därför behöver vi hålla oss till vad vi kan göra, vilket är min andra kommentar.

Så länge som vi i EU:s medlemsstater anser att väpnade styrkor är nödvändiga och så länge som vi anser att vi bara kan garantera vår säkerhet genom att behålla – eller kanske vi skulle säga genom att också behålla – väpnade styrkor, kommer EU:s skattebetalare ha rätt att förvänta sig en så effektiv service som möjligt för sina pengar. Den europeiska marknaden för försvarsmateriel är helt enkelt ineffektiv. Den innebär att man slösar en ofattbar mängd pengar som bättre skulle ha kunnat användas för att införskaffa modernare, mer högteknologiska vapen som skulle vara bättre för de väpnade styrkorna och som skulle kunna användas för att förbättra EU:s säkerhet. Om ni frågar er själva hur det kan komma sig att kostnaden för EU:s försvar sammanlagt uppgår till nästan 40 procent av USA:s försvarsbudget, och att effektiviteten och prestationen hos EU:s väpnade styrkor ändå är mindre än 10 procent av vad som gäller för USA:s styrkor, kommer ni att se var problemet ligger. Det ligger bland annat i att vi har detta onödigt komplexa och dyra system med tillstånd för vapenmarknaden inom gemenskapen.

Genom att helt enkelt göra oss av med de tillstånd som vi fortfarande har kommer vi att kunna spara 450 miljoner euro per år, bara genom denna enda åtgärd. För den medlemsstat som Geoffrey Van Orden hänvisade till, som i framtiden skulle kunna spendera en stor andel av besparingarna på sin egen försvarsbudget, var detta i alla händelser skäl nog att stödja kommissionens förslag. Vi måste uppmärksamma förbättringarna av den europeiska marknaden för försvarsmateriel, med andra ord vår ökade effektivitet i samband med försvar och säkerhet – eftersom detta är vad det i praktiken handlar om – och minskningen av vårt beroende av vapen från länder utanför EU. Det finns ett parallellt direktiv till detta, nämligen direktivet om försvarsupphandling, som ännu inte har debatterats i parlamentet. Kommissionen lade avsiktligt fram dessa två direktiv som ett paket, eftersom dessa båda åtgärder bara kan vara helt effektiva om den andra delen antas. Jag skulle därför avslutningsvis vilja be er att inte bara anta det aktuella förslaget utan också det kommande förslaget om europeisk försvarsupphandling.

Heide Rühle, föredragande. – (DE) Herr talman! Också jag skulle vilja upprepa att detta är ett direktiv om den inre marknaden och inte ett utrikespolitiskt direktiv. Det är en mycket viktig poäng. På det utrikespolitiska området skulle vi helt enkelt inte ha möjlighet att anta något direktiv. I sådana frågor rådfrågas bara parlamentet, och det kan inte delta i medbeslutandet. När det gäller direktiv som grundas på den inre marknaden har vi fullt medbeslutandeinflytande och har därför kunnat öka insynen inom en sektor som tidigare har verkat alltför mycket i skymundan.

Jag skulle bara vilja svara Tobias Pflüger, som tog upp hotet med oligopolisering. Vad är det vi har just nu? Vi har ILO, där de större staterna redan samarbetar och där de har gjort transporter mellan sina länder enklare. Vad vi nu gör är att öppna hela den inre marknaden enligt öppna och överskådliga regler, med skyldigheter för medlemsstater och företag, och därigenom motverkar vi faktiskt denna oligopolisering, så ert argument är inte hållbart.

För att besvara de andra frågorna också, om vad vi gör för att se till att detta direktiv genomförs, med andra ord verkställa det, och om vad vi ska göra när det gäller undantag. När det gäller genomförandet ska kommissionen regelbundet rapportera till parlamentet, eftersom det är tydligt för oss alla att det finns en osäkerhet här. Detta steg måste också stödjas genom regelbundna kontroller och genom ökad tillit mellan medlemsstaterna.

Allt detta anges i direktivet. När det gäller ändringsförslagen insisterade vi från utskottets sida – och jag ser detta som mycket viktigt – på att ändringar bara skulle kunna göras med samtycke från kommissionen och parlamentet, så det kommer bara att finnas undantag om parlamentet samtycker till dessa. Detta ger oss ett föreskrivande förfarande med kontroll, och jag tror att också detta är ett viktigt framsteg, eftersom det är precis vad vi vill uppnå: standardisering av denna sektor, tydliga, överskådliga regler, begriplighet och bättre kontroller.

Som jag ser det kan vi uppnå allt detta baserat på den inre marknaden, och vi skulle inte ha kunnat uppnå det med någon annan grund. Därför kan jag inte alls förstå Tobias Pflügers grundläggande kritik.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jag skulle vilja uttrycka mitt stöd för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen (KOM(2007)0765).

Det bör noteras att EU:s medlemsstater konsekvent har uteslutit överföring av försvarsmateriel från den europeiska integrationen på grund av de skilda nationella bestämmelserna. Därför öppnades inte försvarsmarknaderna, vilket har haft en negativ inverkan på alla EU-medlemsstater. Den intensifierade integrationen och reformprocesserna inom vapensektorn ökar dock också effektiviteten hos den europeiska säkerhets- och försvarspolitik.

Direktivets bestämmelser om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel kommer att ha positiva effekter när det gäller att öka insynen i förfarandena genom införande av enhetliga och mindre komplicerade principer för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen. Det kommer att innebära förbättrad säkerhet och mer tillförlitliga leveranser, ökad konkurrenskraft för den europeiska försvarsindustrin och större tillit mellan EU:s medlemsstater.

En övertygande politik behöver ha tillräckliga resurser. Från finansiell och operativ synpunkt är det önskvärt med konsolidering av principerna för överföring av försvarsmateriel som en del av processen med att förenkla villkoren och förfarandena för att bevilja auktorisationer. Jag stöder förslaget till direktiv om harmonisering av nationella bestämmelser på detta område. Det är ett steg i rätt riktning. Det kommer att bidra till att öppna medlemsstaternas marknader, stärka handelsförbindelserna mellan EU och tredjeländer och även möjliggöra för små och medelstora företag att samarbeta på gemenskapens inre marknad.

Daniel Strož (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Ett av de huvudsakliga skälen till varför det stora flertalet EU-medborgare motsätter sig det så kallade Lissabonfördraget är att det förankrar och stärker EU:s militarisering i stället för att möjliggöra att EU utvecklas som ett enbart fredligt projekt. Det är huvudsakligen den europeiska vänstern som bestämt har invänt mot militariseringen av EU. Betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen (A6-0410/2008) är ett typiskt exempel på EU:s militarisering. Under en täckmantel av intetsägande och missledande uppfattningar såsom "försvarsutrustning" eller "den europeiska försvarsindustrin" har det till syfte att radikalt förenkla och stärka vapenhandeln och vapentillverkningen inom ramen för EU, samtidigt som man presenterar det hela som en ekonomisk fördel för små och medelstora företag. Denna typ av argument är oacceptabla på ett sådant allvarligt och känsligt område. EU:s militarisering, inklusive vapentillverkningen, är en väg som EU definitivt bör undvika.

18. Typgodkännande av motorfordon och motorer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Matthias Groote, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlaments och rådets förordning om typgodkännande av motorfordon och motorer med avseende på utsläpp från tunga fordon (Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (KOM(2007)0851 – C6-0007/2008 – 2007/0295(COD)) (A6-0329/2008).

Matthias Groote, föredragande. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Verheugen, mina damer och herrar! Jag skulle först av allt vilja tacka skuggföredragandena för deras utmärkta och konstruktiva samarbete under hela lagstiftningsprocessen. Jag vill också tacka det franska ordförandeskapet för att vi nu har kunnat avsluta denna lagstiftningsprocess med en kompromiss, som detta ordförandeskap bidrog till på ett viktigt sätt.

I morgon kommer Europaparlamentet att rösta om kompromisspaketet om utsläppsnormer för tunga fordon (Euro 6). De nya utsläppsnormerna för tunga fordon gäller en minskning av förorenande ämnen, inte av växthusgaser. Ibland blandar man ihop dessa.

Euro 6 är ett viktigt instrument för att förbättra luftkvaliteten i Europa. Euro 6 leder särskilt till minskning av mikropartiklar och kväveoxid. Enbart mikropartiklar är orsaken till över 348 000 för tidiga dödsfall i Europa, och därför hade jag kanske hoppats på en mer ambitiös gräns här. Tekniska undersökningar har också gett stöd för detta. Inte desto mindre är morgondagens omröstning och hela paketet, som jag redan har sagt, en bra kompromiss. I jämförelse med den nuvarande utsläppsstandarden 6, som har varit tillämplig sedan den 1 oktober 2008, kommer vi att uppnå minskningar med 66 procent av mikropartiklarna och

med över 80 procent av kväveoxider. Kväveoxider är särskilt farligt för spädbarn, barn och äldre, eftersom de leder till ozonbildning nära marken.

Jag skulle också vilja passa på att nämna datumet för införande. Vi har lyckats flytta fram datumet för införande så att Euro 6 kommer tidigare, vilket kommer att förbättra luftkvaliteten. På det hela taget har vi nått en tillfredsställande kompromiss. Instrumentet kommer otvivelaktigt att förbättra både luftkvaliteten och livskvaliteten.

För nästan exakt två år sedan debatterade vi och antog normerna Euro 5 och Euro 6 för utsläpp från personbilar här i parlamentet. I processen med utarbetandet av genomförandeåtgärder har det visat sig att det har skett förseningar i samband med detta. Jag måste än en gång tydligt vädja om att samma sak inte får hända i denna lagstiftningsprocess. Tillverkarna måste ha all nödvändig information tillgänglig i god tid. Därför är jag mycket glad över att kommissionen nu otvivelaktigt ska till att göra ett uttalande och uppge att vi kan räkna med att ha genomförandeåtgärderna senast i slutet av mars 2010, det vill säga den 1 april 2010.

Vid det senaste plenarsammanträdet diskuterade vi krisen inom fordonsindustrin med Günter Verheugen. Vi noterade då att det hade skett en drastisk minskning av antalet sålda enheter inom nyttofordonssektorn. Därför är jag nöjd över att vi, med den lagstiftning som vi nu har framför oss, har lyckats skapa ett instrument som kommer att möjliggöra för medlemsstaterna att ge skatteincitament för ett tidigt införande av utsläppsnormerna Euro 6. Detta kommer otvivelaktigt att stärka ekonomin och bidra till att förbättra luftkvaliteten, livskvaliteten och folkhälsan.

Jag tackar än en gång alla inblandade, och jag ser fram emot en debatt som säkert kommer att bli intressant.

Günter Verheugen, *vice ordförande för kommissionen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig först av allt uppriktigt tacka föredraganden, Matthias Groote, för hans hängivna samarbete i samband med detta förslag.

Vi har att göra med en viktig förordning som är ett viktigt steg mot införandet av globalt harmoniserade bestämmelser om förorenande utsläpp från tunga fordon och bussar. Jag skulle vilja tala om något som Matthias Groote hänvisade till, nämligen att vi gör detta mot bakgrund av en mycket kraftig nedgång på EU:s marknad för nyttofordon. Marknaden för nyttofordon har drabbats mycket hårdare än marknaden för passagerarfordon. Detta faktum märks mindre av allmänheten eftersom de flesta inte köper tunga fordon. Inte desto mindre har det enorma ekonomiska konsekvenser, och kommissionen är mycket bekymrad över situationen. Också mot denna bakgrund är det viktigt att ge tillverkarna rättssäkerhet och ett tydligt regelverk så att de vet vad som förväntas av dem. Därför beslutar man redan nu om Euro 6-normen, vid en tidpunkt när Euro 5-normen helt nyligen har börjat gälla.

Detta förslag om Euro 6 utarbetades tillsammans med "Ren luft i Europa", eller "CAFE-programmet", och den tematiska strategin om luftförorening. I samband med denna strategi krävs ytterligare minskning av förorenande utsläpp på vägtrafikområdet i allmänhet och på andra områden, för att EU ska kunna uppnå sina mål för förbättrad luftkvalitet. Vi vill minimera de skadliga effekterna på människors hälsa och skydda miljön bättre i allmänhet.

Gränsvärdena enligt Euro 6-normen, som utgör en del av denna övergripande strategi, minskar kraftigt utsläppen av sotpartiklar och kväveoxider än en gång jämfört med Euro 5-fasen, som trädde i kraft den 1 oktober i år. En verklig innovation är införandet av ett gränsvärde för mängden utsläppta partiklar. På så sätt kontrollerar man den andel ultrafina partiklar som släpps ut från motorn. Dessutom införs ytterligare bestämmelser om övervakningen av utsläppen från tunga nyttofordon under verkliga körförhållanden och om tillgång till information om reparationer och underhåll. Detta motsvarar de bestämmelser som vi redan har infört i reglerna om lätta nyttofordon.

Antagandet av detta förslag är också viktigt eftersom det kommer att förverkliga flera viktiga rekommendationer från CARS 21-processen. För det första gäller det "bättre lagstiftning": Förslaget tar hänsyn till synpunkterna från berörda parter, som inhämtats genom ett offentligt samråd på Internet. Dessutom grundas de tekniska bestämmelserna på en kostnads-nyttoanalys på grundval av en regelrätt konsekvensbedömning. Sedan förenklas den tillämpliga lagstiftningen betydligt. När väl förslaget gäller alla nya fordon kommer sex tidigare rättsakter att återkallas. För det tredje sker det en global harmonisering. En ny metod för testning och mätning, som har utvecklats av Inece i Gèneve, ska införas samtidigt som gränsvärdena för partiklar och kväveoxider nu kommer att vara desamma som motsvarande gränsvärden i Förenta staterna.

Det nära samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen var en kritisk faktor för den framgångsrika förhandlingsprocessen och fungerade påfallande väl. Jag är särskilt tacksam gentemot föredraganden i detta avseende. Kommissionen stöder gärna alla de kompromissändringsförslag som lagts fram av föredraganden. Jag kommer också med nöje att avge den förklaring som föredraganden efterfrågade, och faktum är att jag kommer att göra den lite bättre än vad han hade bett om.

(EN) "Kommissionen förklarar att de tekniska åtgärderna för genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning om typgodkännande av motorfordon och motorer med avseende på utsläpp från tunga fordon (Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon kommer att överlämnas till Europaparlamentet och rådet enligt det föreskrivande förfarandet med kontroll före den 31 december 2009."

Anja Weisgerber, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först av allt framföra mitt uppriktiga tack till föredraganden, Matthias Groote, och till skuggföredragandena för deras konstruktiva samarbete. Deras bidrag gjorde det möjligt att nå en överenskommelse om ett mycket tekniskt ärende så tidigt som vid första behandlingen.

Som skuggföredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater kommer jag fortfarande mycket väl ihåg vår omröstning om översynen av direktivet om mikropartiklar. Även vid detta tillfälle var jag skuggföredragande. Vi lyckades i det sammanhanget få kommissionen att underteckna en förklaring där den åtog sig att lägga fram åtgärder för att bekämpa mikropartiklar just där dessa uppkommer. Den nya Euro 6-förordningen för tunga fordon och bussar är en av de åtgärder som vi har efterfrågat. Genom denna förordning bekämpas mikropartiklar redan vid utsläppet – med andra ord vid den källa där partiklarna faktiskt produceras. Den nya Euro 6-normen kommer på så sätt att minska utsläppen av mikropartiklar från tunga dieselfordon och bussar med 66 procent jämfört med Euro 5-normen, samtidigt som utsläppen av kväve (NO_x) i bensindrivna fordon kommer att minskas med ytterligare 80 procent.

För att det ska vara möjligt att faktiskt uppnå dessa nya ambitiösa utsläppsnormer måste genomförandeåtgärderna, som i detalj föreskriver exakta tekniska specifikationer, offentliggöras på ett tidigt stadium. Därför är jag naturligtvis också mycket glad över den förklaring som kommissionsledamot Günter Verheugen just gjorde, där kommissionen åtar sig att mycket snabbt lägga fram genomförandeåtgärderna för parlamentet och rådet – snabbare än vad som ursprungligen planerades.

Poängen om tillgång till information om reparation och underhåll för oberoende marknadsaktörer är också något som jag ser som viktigt. Oberoende marknadsaktörer innebär oberoende verkstäder, motororganisationer och vägassistanstjänster. Om vi vill säkra en fungerande konkurrens på reparationsområdet måste vi garantera denna tillgång, och i denna förordning har vi lyckats uppnå det. Det är bra för konkurrensen, för priset på reparationsarbeten, för vägsäkerheten och för konsumenterna.

Johannes Blokland, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism*. – (NL) Herr talman! Tidigare i år skrev jag ett yttrande om Euro 6 för utskottet för transport och turism. Varutransporter med hjälp av tunga godsfordon är en sektor som har tvingats minska sina utsläpp av skadliga ämnen, inklusive kväveoxid och mikropartiklar, flera gånger under de senaste åren. Genom Euro 6-standardiseringen införs med rätta ytterligare krav på motorerna.

Som sådan ger denna förordning ett viktigt bidrag till bättre luftkvalitet och därmed till bättre folkhälsa. Det är av enorm betydelse för dessa nya utsläppskrav att de träder i kraft mycket snart. Självfallet kommer industrin att behöva tid för att anpassa sig. Den bör få den tid den behöver.

Under parlamentets diskussioner om det här ärendet upplevde jag något unikt. Utskottet för transport och turism röstade på ett mer miljöorienterat sätt än utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, till exempel när det gällde insamling av uppgifter. Lyckligtvis ledde förhandlingarna i slutändan till att lagstiftningen kunde träda i kraft tidigt.

Jag vill tacka Matthias Groote för hans insatser för att uppnå detta resultat och kommissionsledamoten för hans uttalande.

Richard Seeber, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Också jag vill gratulera min kollega Matthias Groote till detta betänkande. Hans förhållningssätt till dess utarbetande präglades starkt av samarbete. På det hela taget får miljöskyddet inte offras på den ekonomiska krisens altare, och det är bra att vi har ett

betänkande framför oss som i stor utsträckning pekar mot framtiden och innehåller mycket ambitiösa mål – såsom en 66-procentig minskning av PM₁₀ och en 80-procentig minskning av kväveoxid.

Samtidigt skulle jag vilja påminna parlamentet om att vägtrafiken i allmänhet blir ett allt större problem i Europa. Det är den sektor som ständigt växer och som växer snabbast. Tänka bara på problemen med koldioxid. I morgon har vi ett tillfälle att debattera detta ämne mer utförligt. Vi vet att volymen ökar för alla typer av trafik, och jag tror att det nu verkligen är dags för kommissionen att inte bara fastställa verkligt ambitiösa mål i enskilda ärenden på detta område utan att ta itu med den allmänna frågan om trafik i vår moderna värld.

Även om vi nu kommer att få rena tunga fordon som utan tvekan kan släppa ut mindre än tidigare finns det fortfarande helt enkelt inneboende gränser i infrastrukturen. Se på våra motorvägar! I många medlemsstater är de så överbelastade att till och med de renaste tunga fordonen enligt Euro 6 inte kommer att kunna ta sig fram i framtiden, även om man inte beaktar det stora antalet personbilar där medborgarna sitter fast i trafikstockningar.

Därför behöver vi ett helhetstänkande, och jag tror också att transporterna i allmänhet behöver en grundläggande översyn. Det jag ser som positivt med betänkandet är för det första dess ambitiösa målsättningar och för det andra att kommissionen också ska införa realistiska mätmetoder. Vi i Tyrolen har upptäckt att de befintliga mätmetoderna faktiskt är ett misslyckande och att skillnaden mellan tunga fordon enligt Euro 0, Euro 3 eller Euro 4 i praktiken var mycket liten.

Jag ser det också som positivt att tillgången till information om reparationer också allmänt garanteras. Särskilt för medborgarna tror jag att detta är ett viktigt argument för att stödja detta ärende eftersom det innebär att alla medborgare kommer att kunna välja sina verkstäder fritt.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Jag vill gratulera föredraganden, Matthias Groote. Kommissionen har föreslagit en 60-procentig minskning av partikelutsläppen och en 80-procentig minskning av kväveoxiderna för motorer med kompressionständning. För att uppnå detta behöver vi införa dieselfilter eller återvinna avgaser och införa teknik för selektiv katalytisk reduktion.

Kommissionens förslag gäller också motorer med styrd tändning, och man inför också krav på införande av en gemensam metod för testning och mätning av utsläpp samt omborddiagnosystem som är harmoniserade på global nivå. Dessa system är viktiga för att kontrollera utsläppen när fordon används. Om man kan fastställa gränsvärden för kväveoxidutsläpp på ett tidigt stadium ger detta biltillverkarna en försäkran om långsiktig planering på EU-nivå.

Jag välkomnar medlemsstaternas möjlighet att bevilja finansiella incitament för nya fordon som lanseras på marknaden, som överensstämmer med bestämmelserna i denna förordning. Mot bakgrund av klimatförändringarna och den ekonomiska krisen kommer beviljandet av dessa incitament att främja produktionen av mer energieffektiva och mer miljövänliga bilar. Tack.

Holger Krahmer, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Om vi antar Euro 6 för tunga fordon i morgon kommer vi att fortsätta en mycket god tradition. Det är inte länge sedan som vi, också under denna mandatperiod, röstade igenom Euro 5 och Euro 6 för personbilar och därmed fortsatte framgången med utsläppsnormer för fordon – i dagens fall tunga fordon – i Europa. Jag vill nu framföra mitt särskilda tack till föredraganden, Matthias Groote, som vi också denna gång hade ett framgångsrikt samarbete med. Än en gång lyckas vi tillsammans lägga fram lagstiftning för första behandlingen och garanterar därmed planeringssäkerhet för industrin och, självfallet, bra miljöskydd.

Genom överenskommelsen med rådet och kommissionen har vi åstadkommit en genomförbar rättsakt. När det gäller värdena för förorenande ämnen i tunga fordons avgaser görs ambitiösa framsteg, och förteckningen stramas upp. De nya gränsvärdena kommer att träda i kraft tidigare än vad kommissionen från början föreslog. I denna process ger vi ett positivt bidrag till miljöskyddet och skyddet av EU-medborgarnas hälsa, utan att det i onödan slår mot tillverkarna. Denna förordnings ikraftträdande har flyttats fram nästan ett år jämfört med kommissionens förslag, och ändå har hänsyn tagits till tillverkarnas produktcykler och planeringstidsramar.

Jag välkomnar det faktum att kommissionen har lärt sig av tidigare misstag och har accepterat en tidsfrist för kommittéförfarandet och för framläggandet av genomförandeåtgärderna. På detta sätt kommer vi förhoppningsvis att undvika en försening såsom den som skedde vid införandet av Euro 5 för personbilar.

Förslagets siffror för minskade utsläpp är imponerande: 66 procent mindre sot, 80 procent mindre kväveoxider. När det gäller minskningen av förorenande utsläpp är tillverkarna verksamma på gränsen till vad som är tekniskt möjligt. Samtidigt som maximala förbättringar av genomförbarheten alltid kan göras – och jag har stor tilltro till de europeiska tillverkarnas kreativitet och påhittighet i detta avseende – är det sant att tekniken blir dyrare i takt med att man närmar sig en nollnivå. Mot bakgrund av detta är förnyelsen av bilparken på vägarna allt viktigare. Gamla rishögar som förorenar i stor omfattning och som inte har uppnått de tillämpliga normerna under många år måste bort från vägarna. Det skulle förbättra utsläppsbalansen snabbare och lättare än dyrbara motorjusteringar.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Matthias Grootes betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om typgodkännande av motorfordon och motorer med avseende på utsläpp från tunga fordon är mycket viktigt både för miljöskyddet och för folkhälsan.

Det innehåller ett åtagande om att minska utsläppen till en nivå som ligger nära Euro 6 för fordon och motorer som redan används. Detta innebär att serviceverkstäder behöver tillgång till teknisk information och bestämmelser om utrustning av motorer. Verkstäderna behöver ha den utrustning som krävs för att bedöma en motors funktion när den är igång. Direktivets genomförande kräver ett system av oberoende kontroll för att se till att fordon är anpassade till att uppfylla de krav som antagits. Att inrätta ett sådant system tar tid och kräver resurser som kommer att vara svåra att erhålla under den aktuella krisen.

Jag är positiv till de ändringar av kommissionens yttrande som har lagts fram. Jag skulle vilja tacka föredraganden för allt det arbete som han har lagt ned på detta dokument. Vi stöder betänkandet.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! Förslaget till förordning om typgodkännande av motorfordon och motorer med avseende på utsläpp från tunga fordon syftar till att inrätta en enhetlig uppsättning principer för konstruktion av motorer och därmed säkra en hög grad av skydd för naturmiljön. Faktum är att de föreslagna EU-normerna också kommer att tvinga bort små och medelstora företag som tillverkar motorer från den europeiska marknaden. De nya motorerna ska dessutom drivas med alternativa bränslen, och tillverkarna kommer att vara skyldiga att i enlighet med detta anpassa alla fordon som säljs, registreras eller förs ut på marknaden. All utrustning som används för att mäta utsläpp av förorenande ämnen kommer också att behöva anpassas. Bara stora transportörer och företag kommer att kunna klara forsknings- och organisationskrav av denna omfattning.

När det gäller nya fordon som inte lyckas uppfylla kraven i denna förordning kommer nationella organ från den 1 oktober 2014 inte längre att acceptera intyg om överensstämmelse. När det gäller Polen är det mycket sannolikt att många transportföretag och motortillverkare såsom *Andoria* helt enkelt kommer att sluta existera. Uppfattningen om gemenskapslagstiftning som har samma effekt i alla medlemsstater och som tjänar alla medlemsstaters intressen visar sig vara en myt. Undanröjandet av svagare och fattigare företag kommer uppenbarligen att gynna stora företag, och dessa är huvudsakligen tyska.

Det är redan tydligt att de flesta av dokumenten i paketet om energi och klimatförändringar verkligen skulle kunna säkra sammanhållningen och den ekonomiska utvecklingen enligt principerna om hållbar utveckling för stora och rika länder och företag. Polska forskare bedömer dock att paketet kommer att kosta minst 500 miljarder polska zloty. Detta kommer att leda till ekonomisk kollaps och till en enorm ökning av kostnaderna och livsmedelspriserna på grund av behovet att ersätta transportfordon. Befolkningen kommer att bli fattigare till följd av detta.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Under denna mandatperiod utfärdar vi ytterligare en förordning som i huvudsak kompletterar cykeln med förordningar i fråga om transporter och transportmedel när det gäller deras miljöpåverkan och skyddet av luftkvaliteten. Det har varit ett enormt arbete, som avslutas i och med detta dokument.

Låt oss säga som det är. EU tar skyddet av naturen och miljön på allvar, men EU måste betala ett pris för detta. Det medför naturligtvis en stor ekonomisk ansträngning, om än kanske inte så stor som föregående talare angav. Ägare till fordon behöver utan tvekan göra en stor ekonomisk ansträngning just nu, när transportsektorn genomgår en sådan dramatisk finansiell kris. Att köpa färre fordon skulle vara en lösning, men detta skulle kunna innebära att tillverkarna drabbas på grund av minskad efterfrågan. Finansiella incitament krävs om vår förordning ska uppnå sitt mål och tjäna ett syfte, närmare bestämt att det ska vara möjligt att köpa och sälja nya generationens fordon. Jag anser att denna fråga är en mycket viktig del av det dokument vi har framför oss.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Det är klart att inte bara passagerarfordon utan också tunga godsfordon måste ha moderna system som säkrar en 80-procentig minskning i utsläppen av kolmonoxid och kväveoxid samt en minskning av partikelutsläppen med upp till 60 procent. När det gäller det faktum att utbytestakten för sådana fordon är omkring 10 år i EU vill jag uppmana kommissionen att föreslå förordningar som också skulle göra det möjligt att utrusta äldre fordon med mer moderna system för utsläppskontroll. Om detta inte görs kommer Euro 6 inte att ge något betydande bidrag till förbättringen av luftkvaliteten.

Jag stöder helt och fullt kravet att kommissionen ska främja utvecklingen av internationell – det vill säga inte bara europeisk – harmonisering av lagar om motorfordon, och inte bara godsfordon. Det är en fråga som inte bara inbegriper luftkvaliteten på vår planet utan också naturligtvis europeisk konkurrenskraft. Och av detta skäl skulle jag också vilja framhålla behovet av att inte ändra utsläppsnormerna under åtminstone de kommande fem åren.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Matthias Groote, och mer specifikt min kollega Anja Weisgerber, som agerade som föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.

En sak som jag inte har hört nämnas i kväll, och jag vill bestämt föra upp denna fråga på dagordningen, är det faktum att europeiska producenter dominerar på den globala fordonsmarknaden för nyttofordon. Detta förslag är helt avgörande i det att det banar väg för en global norm för motorutsläpp från tunga fordon. Detta är viktigt eftersom tunga fordon till skillnad från bilar produceras i små volymer och är mycket komplexa.

Producenter för den globala marknaden kan mobilisera resurser och utnyttja utvecklingen för att producera en global lastbilmotor. Jag besökte ett sådant företag nyligen, och jag kan meddela er att det planerar att investera 1 miljard euro i en global uppsättning lastbilmotorer.

Detta måste uppmuntras genom den lagstiftning som vi föreslår, och vi vill också att kommissionen ska se till att denna förordning blir en global lagstiftning, vilket ingår i paketet som lagts fram i dag.

Matthias Groote, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla mina kolleger i parlamentet för denna livliga debatt. Inledningsvis skulle jag vilja tacka kommissionen, genom kommissionsledamot Günter Verheugen, för att ha presenterat förklaringen om genomförandeåtgärderna här i parlamentet i dag. Denna fråga hade gett oss en del huvudvärk och hade varit ett bekymmer. Det var bra att den togs upp offentligt här igen.

Många ledamöter har talat om hur miljönormer skulle kunna öka eller definitivt kommer att öka försäljningen eftersom denna specifika industrisektor för närvarande befinner sig i kris. Urszula Krupa beskrev för oss hur klimat- och energipaketet, men också denna lagstiftning, kommer att driva ut små tillverkare från marknaden och hur den kommer att knäcka dem. Jag ser det inte så, eftersom Euro-normen och Euro-normerna för avgaser har varit en framgång och eftersom tekniska innovationer alltid har drivit marknaden och stimulerat konsumenterna att köpa nya fordon.

Zuzana Roithová talade om anpassning i efterhand. Anpassning i efterhand är något positivt, men det kräver ett harmoniserat förfarande för att komma igång, och jag skulle än en gång vilja uppmana kommissionen att sörja för detta. Om vi utrustar fordon med dieselpartikelfilter producerar de i slutändan mer kväveoxid. Med detta i åtanke är det som vi behöver en förnuftig kombination av dessa två faktorer och en enhetlig reglering av anpassningar i efterhand.

Under de kommande åren är det mycket viktigt att något görs i detta avseende, att vi får en enhetlig standard också på detta område, att det inte bara är nya fordon som kan utrustas med denna särskilt miljövänliga teknik utan att det också ska finnas ett enhetligt, standardiserat förfarande för begagnade fordon.

Än en gång tack till alla som varit inblandade och som deltog i diskussionerna. Det är bara med er hjälp som det har blivit möjligt för oss att sannolikt slutföra denna lagstiftningsprocess i morgon vid första behandlingen och att ge industrin och EU-medborgarna säkerhet så de kan planera och veta vad som är på gång. Därför, än en gång, mitt uppriktiga tack!

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

19. ERUF, ESF, Sammanhållningsfonden (inkomstgenererande projekt) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Stavros Arnaoutakis, för utskottet för regional utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1083/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden i fråga om vissa inkomstgenererade projekt (13874/2008 – C6-0387/2008 – 2008/0186(AVC)) (A6-0477/2008).

Stavros Arnaoutakis, föredragande. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De nya reglerna om ekonomisk förvaltning i den allmänna förordningen (EG) nr 1083/2006 inkluderar bestämmelser om ekonomiskt stöd från fonderna och särskilt om inkomstgenererande projekt (artikel 55), projekt som, eftersom det finns en klar risk att de överfinansieras, behöver en särskild behandling för att ta hänsyn till inkomsterna när man beräknar den maximala procentandelen för gemenskapsfinansieringen. En metod behöver därför fastställas för att beräkna inkomsten från sådana projekt. Under den föregående perioden 2000–2006 tillämpades denna princip i praktiken med hjälp av en schablonmässig beräkningsmetod. Under den nya programperioden tillämpas enligt kommissionens förslag, som rådet har godkänt, en mer exakt och stringent metod när man beräknar gemenskapsfinansieringen av inkomstgenererande projekt. Denna nya strategi grundas på beräkning av maximala stödberättigande utgifter i stället för en schablonmässig minskning av medfinansieringens procentandel. Enligt artikel 55 avses för perioden 2007–2013 med inkomstgenererande projekt ”en insats som omfattar en investering i infrastruktur, vars användning innebär avgifter som användarna betalar direkt eller varje annan insats som omfattar försäljning eller uthyrning eller utarrendering av mark eller byggnader eller varje annat tillhandahållande av tjänster mot betalning”. En viktig skillnad är därför, för den nya perioden, att enligt definitionen i stycke [...], bestämmelserna i artikel 55 gäller en bred uppsättning projekt som beskrivs som inkomstgenererande projekt och inte bara som projekt för att investera i infrastruktur som genererar stora nettointäkter, såsom var fallet under perioden 2000–2006.

Enligt resultatet av kommissionens informella samråd med medlemsstater är bestämmelserna i artikel 55 klart olämpliga för projekt som medfinansieras av Europeiska socialfonden, som huvudsakligen finansierar obestämda insatser snarare än infrastrukturprojekt. Samma sak gäller mindre projekt som genomförs med medfinansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden. För dessa projekt innebär de tillsynsregler som måste följas – såsom det faktum att inkomster kan tas i beaktande under tre år efter avslutandet av det operativa programmet – en oproportionerlig administrativ börda i förhållande till de förväntade beloppen och utgör en allvarig risk under programmets genomförande. Efter att man hade rådfrågat medlemsstaterna ansåg därför kommissionen att det var nödvändigt att söka godkännande av en ändring av förordning (EG) nr 1083/2006, som begränsas till artikel 55.5 och som bara gäller följande två punkter: Undantag från bestämmelserna i artikel 55 för insatser som medfinansieras av Europeiska socialfonden och fastställandet av tröskelvärdet 1 miljon euro, under vilket projekt som finansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden eller Sammanhållningsfonden skulle vara undantagna från bestämmelserna i artikel 55 när det gäller beräkningen av maximala stödberättigande utgifter och i fråga om tillsynen. De övriga bestämmelserna i artikel 55 har inte ändrats.

Med tanke på att det är så viktigt att skydda införandet av gemensamma regler för projekts genomförande under hela programperioden har en retroaktiv giltighetsklausul inkluderats, så att den reviderade bestämmelsen gäller från den 1 augusti 2006. Denna tekniska ändring kommer att förenkla hanteringen av inkomstgenererande projekt där detta är möjligt, genom att begränsa den administrativa bördan i enlighet med proportionalitetsprincipen.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Den 15 november antog kommissionen ett förslag till översyn av artikel 55 i den allmänna förordningen om strukturfonderna, som gäller villkoren för att ta hänsyn till inkomstgenererande projekt inom ramen för programmet om sammanhållningspolitiken. Syftet med förändringen var att förenkla de administrativa förfarandena. Den första faktiska insats som genomfördes i enlighet med artikel 55 visade att det fanns allvarliga svårigheter med ett effektivt genomförande. Dessa svårigheter, såsom de rapporterats av medlemsstaterna, visade att det fanns en bristande proportionalitet i tillämpningen av förfarandena för att ange maximala berättigade belopp för det så kallade ”finansieringsgapet” och i tillsynen av projekt.

Målet med ändringen av förordningen i fråga är att undanta alla insatser som medfinansieras av Europeiska socialfonden samt små projekt med totala utgifter på mindre än 1 miljon euro som medfinansieras från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden genom tillämpning av artikel 55. Beslutet att införa ett tak på 1 miljon euro fattades på grundval av preliminära undersökningar och syftade till att behålla den allmänna karaktären hos artikel 55.

Tack vare denna förenkling, som utgör en typ av "de minimis"-bestämmelse, hoppas vi kunna påskynda administrationen av fonderna för medlemsstaterna och deras regioner, särskilt i samband med de mest innovativa insatserna inom områden som forskning och stöd till förnybara energikällor etc.

Inte desto mindre var det viktigt att undvika rättslig osäkerhet, som på ett orättvist sätt skulle ha försenat betalningsprocessen. Osäkerheten hade kunnat få projektens förvaltare att avbryta genomförandet av operativa program, vilket till varje pris måste undvikas.

Mot bakgrund av detta beslutade kommissionen att bara föreslå en förändring av teknisk karaktär. Detta beslut ledde till goda resultat eftersom vi färdigställde översynsprocessen på bara tre månader, tack vare arbetet inom rådet och parlamentsutskotten för regional utveckling och för sysselsättning. För kommissionens räkning skulle jag vilja uttrycka min uppriktiga tacksamhet till er föredragande Stavros Arnaoutakis. Tack vare vårt produktiva samarbete hoppas jag på att säkra Europaparlamentets samtycke och på så sätt göra det möjligt att slutföra översynen senast i slutet av detta år. Det skulle möjliggöra för de förvaltande myndigheterna att fortsätta med sitt arbete, som är en nödvändig aspekt av denna förenkling.

Översynen av artikel 55 har också visat kvaliteten i det arbete för att främja den politiska sammanhållningen som utfördes i samarbete med generaldirektoratet för regionalpolitik och generaldirektoratet för sysselsättning. Detta samarbete har aldrig försämrats. Beviset på detta är att vi inom ramen för planen att stödja den europeiska ekonomiska återhämtningen har samarbetat med kommissionsledamot Danuta Hübner om ett förslag till tre nya grundläggande ändringar om strukturfondsbestämmelserna. Dessa ändringsförslag kommer också att debatteras.

Jan Olbrycht, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Framför oss har vi vad som väsentligen är en mycket kort och koncis förordning. Den har dock mycket stor betydelse. Dess betydelse gäller villkoren för förändringen.

Genom denna förändring visar för det första de europeiska institutionerna att de kan reagera på ett flexibelt sätt på de svårigheter som uppkommer vid genomförandet av en viss politik. En beredskap att verkligen förenkla och underlätta förfaranden för förmånstagarna antyder att Europeiska kommissionen, i samverkan med Europaparlamentet och rådet, verkligen är beredd att anpassa bestämmelserna till de rådande villkoren.

För det andra, denna förordning är också betydelsefull i den utsträckning som den innebär ändring av en förordning under programperioden. Detta är särskilt viktigt eftersom det inte är den slutliga förändringen, och debatter om ändring av denna förordning kommer att vara viktiga i samband med förberedelsen av ett ändringspaket med koppling till krisen.

För det tredje har Europeiska kommissionen upprepade gånger kritiserats för hur den övervakar tilldelningen av resurser. Revisionsrättens kritik gällde huvudsakligen överdrivet komplicerade förfaranden.

Dagens förordning antyder att djärva och beslutsamma åtgärder krävs, så att man kan öka effektiviteten och visa att det är möjligt att tilldela EU-medel på ett snabbt, effektivt och målinriktat sätt.

Jean Marie Beaupuy, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Som min kollega Jan Olbrycht just sade är detta en bra förenkling – åtminstone hoppas vi det. Det är utan tvekan det faktum att det snart är jul som inspirerar oss att göra detta framsteg, att ge denna gåva till européerna.

Men som Jan Olbrycht just sade hoppas vi framför allt på att denna gåva inte är den enda i sitt slag, och i mars nästa år måste vi ge vårt omdöme om återhämtningsplanen så att vi i ljuset av finanskrisen har mer produktiva initiativ med vars hjälp vi kan se fram emot en EU-omfattande återhämtning.

När det gäller dessa förslag, som vi kommer att rösta om i mars, är vi övertygade om att kommissionen kommer att föreslå nya förenklingsverktyg för oss, särskilt när det gäller våra småskaliga aktörer, våra små och medelstora företag. Det är helt nödvändigt. Om den politik som vi diskuterar och som vi har arbetat med i månader och år ska vara verkligt effektiv får denna vilja och denna dynamik som vi eftersträvar inte hindras av några avskräckande administrativa aspekter.

Herr kommissionsledamot! Ni betonade just det goda arbete som särskilt har gjorts med parlamentets utskott för regional utveckling. Ni vet att vi, de övriga ledamöterna i parlamentet, är mycket angelägna att arbeta med kommissionen. Därför vill jag än en gång betona att vi hoppas kunna göra mycket stabila framsteg mot nya förenklingar under det kommande året.

Emellertid, bortsett från det arbete som vi gör är det vår önskan på EU-nivå att – särskilt genom er i kommissionen – medlemsstaterna tar sin del av ansvaret. När det gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Europeiska jordbruksfonden och så vidare vet vi alla att det är medlemsstaterna som lägger till ytterligare komplexiteter till vår egna administrativa komplexiteter inom Europa.

Genom vår åtgärd och genom vår debatt i kväll hoppas vi inte bara på att EU:s initiativ kommer att bli föremål för åtgärder på EU-nivå, utan också att vi blir hörda på medlemsstatsnivå och att de också gör en tydlig insats för att förenkla.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Den resolution från Europaparlamentet som vi debatterar i dag har en formell och teknisk karaktär. Inte desto mindre behandlar den viktiga frågor när det gäller användningen av EU-stöd. Den föreslagna förordningen gäller artikel 55 i rådets förordning med allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden. De nuvarande formuleringarna i punkt 5, där det hänvisas till ett belopp på 200 000 euro som den maximala kostnaden för tillsynsförfarandet, ersätts med en text där bestämmelserna om inkomstgenererande projekt bara kommer att tillämpas på insatser som finansieras från Europeiska regionala utvecklingsfonden eller Sammanhållningsfonden, om deras utgifter inte överstiger 1 miljon euro.

Med detta i åtanke skulle jag vilja ställa följande fråga: Är det belopp som anges rätt belopp? Är det inte för högt eller för lågt? Jag är övertygad om att detta kan vara ett sätt att undvika onödiga byråkratiska bördor i samband med en stor grupp mindre verksamheter. Det bör leda till en mer operativ förvaltning av projekt som ofta inbegriper lokala myndigheter och som till exempel gäller miljöskydd, innovation och energi. Som ett exempel skulle jag kunna nämna att vi i Polen har över ett hundra olika typer av institutioner som hanterar genomförandet av EU:s fonder. Ett effektivt utnyttjande av detta stöd beror på om dessa institutioner drivs effektivt.

Jag är också övertygad om att antagandet av detta initiativ kommer att leda till ytterligare förenklingar i framtiden, såsom kommissionen var vänlig nog att ange. För gruppen Unionen för nationernas Europa skulle jag vilja uttrycka uppskattning för denna kreativa syn på bestämmelserna, som möjliggör att unionens resurser kan användas på det mest rationella sätt som är möjligt.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Stavros Arnaoutakis' förslag visar tydligt att förenkling är en möjlighet, och detta är något som parlamentet har efterfrågat många gånger. Det tar också i vissa fall mycket lång tid för projekt att slutföras i medlemsstaterna, och för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater är detta ett bra exempel på effektiv förenkling.

Denna gång kom önskan om förändring från medlemsstaterna och från kommissionen. Men det finns mer kvar att göra. Jag råkar veta att en arbetsgrupp för regioner och städer har inrättats inom Regionkommittén, vars uppdrag är att identifiera och ta itu med dessa flaskhalsar och som ska lägga fram förslag i detta syfte. Jag anser att vi faktiskt bör utnyttja just dessa erfarenheter och notera ytterligare förändringar under 2009.

Kommissionen har presenterat hela paketet, inklusive den ekonomiska återhämtningsplanen, där medel bland annat kan spenderas snabbare. I parlamentet kommer vi denna vecka att diskutera Jutta Haugs betänkande inom ramen för budgeten, där det uttrycks en önskan att fortsätta arbeta i denna riktning och att öka farten när andra kontroll- och förvaltningsrelaterade aspekter undersöks.

Slutligen vill jag ta upp ett ämne som också togs upp av Jean Marie Beaupuy: Medlemsstater kan göra väldigt mycket genom till exempel förklaringen om ekonomisk förvaltning, eller genom att ta politiskt ansvar för utnyttjandet av anslag. Till följd av detta skulle vi i våra resolutioner kunna förenkla förfarandena ännu mer. Från vanliga medborgares sida finns det stora krav på förändring. Med tanke på nästa års val bör vi kunna säga att EU gör bra saker, men EU bör också göra dessa saker på rätt sätt. Medlemsstaternas förklaringar är ett steg i denna riktning.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Syftet med förordningarna om utnyttjandet av EU-anslag är att se till att dessa källor kommer att utnyttjas på bästa möjliga sätt och tilldelas till de mest lämpade platserna. Med andra ord ska medlen inte bara spenderas, utan spenderas för verkliga, inkomstgenererande investeringar. Emellertid inrättar vi ofta ett så pass byråkratiskt system av bestämmelser i detta syfte att det mer utgör ett hinder mot effektivt utnyttjande och en onödig börda för både företagen och administrationen.

Effektiviseringen av inkomstgenererande förordningar är fördelaktig på två sätt. Ett större antal små och medelstora företag kan lättare få tillgång till EU-medel för ekonomisk stimulans, medan administrationen snabbare och enklare kan avgöra om dessa medel används på rätt sätt. Vi måste lita på våra företagare, som får ekonomin att fungera. Vi kan bara klara oss igenom denna kris om vi samarbetar och hjälper varandra. Jag stöder förslaget, och samtidigt ber jag kommissionen att fortsätta på samma väg och rensa ut onödiga administrativa hinder från stödprogrammet. Jag hoppas verkligen att detta inledande program kommer att följas av andra lika goda initiativ.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja rikta uppmärksamheten mot fyra frågor i debatten om ändring av rådets förordningar om strukturfonderna.

För det första, de rättsliga bestämmelser som reglerar det ekonomiska stödet från Europeiska regionala utvecklingsfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska socialfonden är ofta så komplicerade att de avskräcker potentiella stödmottagare från att ansöka om dessa resurser. De tidigare nämnda rättsliga bestämmelserna kan också hindra projektens genomförande och redovisning.

För det andra är det därför helt på sin plats att Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag om att ändra artikel 55 i denna förordning. En av effekterna av ändringen skulle vara att inkomstgenererande projekt som finansieras genom Sammanhållningsfonden inte skulle omfattas av artikel 55. Denna förändring bör underlätta genomförandet av åtgärder såsom projekt som syftar till socialt deltagande eller tillhandahållande av omsorgstjänster.

För det tredje, tillämpningsområdet för artikel 5 i förordningen skulle också begränsas när det gäller små projekt som medfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden när det handlar om att beräkna det maximala beloppet av stödberättigande utgifter och tillsynen av dessa projekt. Alla dessa åtgärder skulle dessutom gälla retroaktivt från den 1 augusti 2006.

För det fjärde är alla dessa förslag ett positivt exempel på hur bestämmelser som gäller strukturfonderna kan förenklas och på så sätt möjliggöra att de utnyttjas mer effektivt. Enligt min åsikt tjänar detta inte bara stödmottagarnas intressen, utan det gynnar också alla EU-medborgare.

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Det lagförslag som diskuteras behandlar problemen med inkomstgenererande projekt. Detta problem påverkar direkt många sökande som får medel från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden. De nuvarande rättsliga arrangemangen har medfört en betydande administrativ börda och har också skapat en situation med rättslig osäkerhet, eftersom inkomster från projekt enligt dessa regler kan tas i beaktande under hela tre år efter avslutandet av ett operativt projekt. Om inkomsterna överskrider en fastställd miniminivå finns det en risk att sökanden och i slutändan också staten kommer att behöva återbetala medlen.

Jag tror fullt och fast att en sådan stelbent strategi inte har någon plats, särskilt för små projekt och projekt som finansieras genom Europeiska socialfonden. När det särskilt gäller den andra kategorin projekt finns det inga inkomster av kommersiell karaktär, bara inkomster från lokala myndigheter och ideella organisationer som erhålls i form av administrativa avgifter eller andra avgifter. Eftersom dessa inkomster sedan tjänar till att genomföra mål som är i allmänhetens intresse är det ingen poäng att återbetala dessa till EU.

Enligt min mening är det vår uppgift att förenkla mekanismen för att erhålla pengar från strukturfonderna samtidigt som vi naturligtvis behåller de kontroller som är nödvändiga för tillsynen av den öppna hanteringen av EU:s finansiella medel. Därför välkomnar jag beslutet att undanta projekt som finansierats genom Europeiska socialfonden från övervakningsmekanismen för inkomster och beslutet att öka utgiftsgränsen från 200 000 euro till 1 miljon euro när det gäller projekt som finansieras med hjälp av Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden. Detta steg kommer otvivelaktigt att förenkla administrationen och effektivisera genomförandet av dessa projekt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden är instrument som har tillhandahållits för medlemsstaterna för att stödja den ekonomiska utvecklingen i olika europeiska regioner. Intrycket är dock att utnyttjandet av dessa finansiella instrument innebär en hel del byråkrati.

För perioden 2007–2013 används en strategi som grundar sig på beräkning av maximala stödberättigande utgifter i stället för en påtvingad minskning i graden av medfinansiering. Syftet med förslaget om ändring av förordningen är att ersätta det arrangemang som grundas på proportionalitet för övervakning av insatser under 200 000 euro genom att inte tillämpa bestämmelserna i artikel 55 för insatser som medfinansieras

av Europeiska socialfonden och insatser som medfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden eller Sammanhållningsfonden, där den totala kostnaden understiger 1 000 000 euro. Den retroaktiva tillämpningen av denna ändring förenklar förvaltningen av insatser som medfinansierats av strukturfonderna, både när det gäller beräkningen av maximala stödberättigande utgifter och tillsynen.

Att minska den oproportionerliga administrativa bördan kommer att särskilt gynna små och medelstora företag som förvaltar projekt inom områdena miljö, socialt deltagande, forskning, innovation eller energi. Tack.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! För små projekt som medfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden, och även för insatser som medfinansieras av Europeiska socialfonden, utgör de aktuella övervakningsmekanismerna otvivelaktigt en alltför stor administrativ börda, som är oproportionerlig till beloppen i fråga och en betydande riskfaktor för genomförandet av dessa program. Enligt övervakningsmekanismen kan inkomster tas i beaktande under så lång tid som tre år efter att programmet avslutats.

Kommissionen har därför erkänt, med rätta, att det är nödvändigt och viktigt att anta ändringar av artikel 55.5 i förordning 1083/2006. Syftet med dessa ändringar är att effektivt förenkla de befintliga bestämmelserna om strukturfonder i medborgarnas intresse och till deras fördel. Dessa förändringar skulle gälla på viktiga områden såsom naturmiljön, socialt deltagande, forskning, konkurrenskraft och energi.

I samband med den aktuella finansiella och ekonomiska krisen görs stora insatser i Polen för att se till att strukturfonderna kan användas så tidigt som möjligt. Målet är att möjliggöra tilldelning av anslag så snart som möjligt. Särskilt för de nya medlemsstaterna är detta ett potentiellt sätt att motverka den ekonomiska krisen. Strukturfonderna måste användas snabbt och effektivt.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag och många småskaliga företagare skulle vilja uttrycka vår uppskattning för att kommissionen har reagerat med förvånansvärd snabbhet, kraft och rättframhet på förslag från både medlemsstater och Europaparlamentets ledamöter genom att lägga fram denna ytterligare klausul till förordning 1083. Förenklingen av lagen, tillsammans med den retroaktiva tillämpningen, är framför allt goda nyheter för den stora majoritet företag med projekt till ett värde på upp till 1 miljon euro som skulle kunna bidra med ett stort mervärde för konkurrenskraften och sysselsättningen i Europa. Jag ser kommissionens flexibla strategi som ett förebud om ytterligare goda nyheter i fråga om avbyråkratisering av de komplexa övervakningsförfarandena för små projekt.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Jag skulle vilja tacka er för debatten. Jag anser att argumenten till stöd för förslaget har kommit från många håll. Jag har inget att tillägga till dessa. Det ställdes dock en fråga om metoden för att fastställa siffran en miljon. Låt mig därför beröra detta helt kort. För det första hade vi erfarenheten av tidigare perioder, och för det andra stod vi inför utmaningen att förenkla systemet utan att rubba dess övergripande jämvikt. Därför föreslog man en specifik gräns, och samtidigt genomförde kommissionen en undersökning av dessa frågor. Grundat på dessa idéer och även på rekommendationerna av den 3 juli 2008 från arbetsgruppen för strukturåtgärder, angav kommissionen i förslaget ett belopp som, efter vad jag har hört i debatten, allmänt ses som godtagbart.

Stavros Arnautakis, föredragande. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Att förenkla förfaranden och se till att mekanismer är flexibla är extremt viktigt under denna allvarliga finanskris. Sammanhållningspolitiken har en viktig roll att spela. Ändringen av artikel 55 är ett bra exempel på ett utmärkt samarbete mellan EU:s institutioner. Därför vill jag särskilt tacka kommissionsledamot Danuta Hübner och Europaparlamentets talman för att de har antagit förslaget så att det kan röstras igenom senast vid årsslutet. Som en ledamot sade är detta beslut en julklass.

Förenklingen kommer att fungera positivt för EU-medborgarna, och i kväll skickar vi ut ett budskap om att vi kan ändra några förordningar till förmån för EU-medborgarna. Denna metod med direkt ändring måste användas igen i framtiden, eftersom det har visats att byråkratiska förfaranden gör det svårt att genomföra projekt. Jag är säker på att de nya bestämmelserna kommer att bidra till att förbättra tillämpningen av sammanhållningspolitikens prioriteringar.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

20. Turismens inverkan i kustregionerna (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort redogörelse av ett betänkande av Jamila Madeira, för utskottet för regional utveckling, om turismens inverkan i kustregionerna – de regionala utvecklingsaspekterna (2008/2132(INI)) (A6-0442/2008).

Jamila Madeira, föredragande. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är mycket nöjd över att vara här inför er och förklara det arbete som alla har gjort när det gäller detta initiativbetänkande. Enligt min åsikt, och enligt alla som bidrog till att utveckla detta betänkande, är det tydligt att vi har gjort vårt arbete. Jag måste tacka alla, särskilt skuggföredragandena från de olika politiska grupperna som kämpade så hårt för att uppnå lovande kompromisser, de personer som arbetar med utveckling av regioner, som alltid är redo att hjälpa till, inte minst Miguel Tell Cremades och Elisa Daffarra, personalen vid socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Petros Koupekgos, Lila Bettin och även Europeiska kommissionen. Kommissionen, som alltid företrädd av de olika generaldirektorat som ett sådant vittomfattande betänkande involverar, hade hela tiden noggrann uppsikt över vårt arbete och gjorde en stor insats för att säkra ett framgångsrikt resultat. Jag måste också uppriktigt tacka hela mitt kontor, särskilt Joana Benzinho, för en mer harmonisk och strukturerad utveckling för kustregionerna och för turismen inom EU.

EU:s 27 medlemsstater har en över 89 000 kilometer lång kuststräcka. Detta innebär en stor variation av mycket specifika egenskaper som, beroende på plats, präglas av kosmopolitism, såsom i städerna Lissabon, Köpenhamn eller Stockholm, eller av svårigheterna hos randområden eller yttersta randområden, såsom Algarve, Ligurien, Kanarieöarna eller Madeira, som kämpar för att upprätthålla en anknytning till de större städerna eller som lider av tilltagande ökenspridning. På ett eller annat sätt identifierar sig alla med begreppet kustlinje och kustregioner och upplever fördelarna och nackdelarna i samband med dessa varje dag.

Enligt tillgängliga uppgifter kommer omkring 75 procent av mänskligheten att vara bosatt i kustregioner 2010. Med tanke på kopplingarna och förbindelserna emellan definierar vi dessa regioner som de första 50 kilometerna på en rät linje inåt landet från kustlinjen. Dessa är regioner och inte strandremsor. De saknar den helhetssyn som de så desperat behöver och som våra förfäder också stod bakom. Här samlas en hel befolkning, i jakt på möjligheter och ekonomisk samverkan och i många fall med den enda förhoppningen att dessa kommer att kretsa kring turismen. Det är grunden till varför det klara behovet av en pragmatisk och integrerad syn på turismens inverkan på kustregionerna fick fäste i vårt medvetande och fick oss att börja arbeta.

Under den aktuella finanskrisen där inverkan på realekonomin blir allt svårare att övervinna verkar turismen vara en sektor med mycket stor risk för att allvarligt påverkas, antingen direkt eller indirekt. I de regioner som är helt beroende eller mycket beroende av turismen för sin utveckling hotas företagen, och de står inför en osäker framtid, särskilt eftersom turismen för närvarande inte är ett av EU:s behörighetsområden. Ändå kan och måste helhetsorienterade åtgärder vidtas, och den anda som genomsyrar Lissabonfördraget är i linje med denna idé. Men att vänta på att fördraget ska träda i kraft innan man agerar skulle vara att vänta på den tid när vi kan gråta över spild mjölk.

Det rådande läget inom turismen och den ömtåliga situationen för de regioner som är beroende av denna kräver att vi agerar brådskande och effektivt. Faktum är att dessa regioner är strukturellt beroende av turism för att skapa sysselsättning, även om endast säsongsbunden sådan, och en arbetsgivare för intensivt arbete får inte glömmas bort i en situation med press på stadsområden och arbetslöshet. Detta betänkande som vi nu lägger fram för er var redan mycket angeläget och brådskande när utskottet för regional utveckling beslutade att utarbeta det. Nu har det blivit något av en prioritering för Europeiska kommissionen och Europeiska rådet. Vi måste prioritera de oräkeliga initiativ som finns medtagna i detta betänkande, tillsammans med de initiativ som redan utvecklas av andra institutioner, som betänkandet ger uttryckligt stöd åt, i linje med åtgärderna i kommissionens krisplan. Bland dessa måste jag belysa översynen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, där frågorna i samband med denna sektor och de effekter den drabbas av just nu måste behandlas tydligt.

Det är mycket viktigt att säkra utvecklingen av nya ekonomiska segment i dessa kustregioner, och på så sätt säkra deras sociala och miljömässiga hållbarhet och främja verklig integration inom de olika sektorerna, med hänsyn till deras viktiga bidrag till EU:s ekonomi. Dessa sektorer inkluderar till exempel sjöfartssektorn, transport, energi, redan befintliga sammanhållningsinstrument, den nya kvalitetsproduktpolitiken som inkluderats i översynen av den gemensamma jordbrukspolitik, såsom meddelats i rapporten om hälsokontrollen, och nya turismprodukter i dessa kustregioner. När det gäller denna politik måste man inom EU så snart som möjligt uppnå ett lämpligt helhetsperspektiv.

Avslutningsvis kan bara en tydlig integrering av dessa instrument och snabba och effektiva åtgärder som inbegriper alla intressenter garantera att vi kommer att ha en hållbar sektor för kustturism inom EU, med en verklig framtid.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka föredraganden, Jámila Madeira, för betänkandet och gratulera henne till kvaliteten hos hennes viktiga arbete. Kustregionerna är mycket viktiga för EU eftersom en stor del av den ekonomiska aktiviteten koncentreras i dessa områden.

Betänkandet ger vidare en allsidig strategi för kustregionernas turism eftersom det inkluderar frågor såsom havs- och kustmiljön, sjöfart, sysselsättning i kustregionerna, stöd till små och medelstora företag och stöd till fisket. Det bekräftar behovet av en stark och integrerad havspolitik för EU, som Europeiska kommissionen har arbetat med sedan 2005 och som betonar sambanden mellan regionalpolitiken, den territoriella sammanhållningen och havspolitikerna.

För att ge politiken en konkret form antog kommissionen i oktober 2007 "Handlingsplan för en integrerad havspolitik för Europeiska unionen", som tillämpas successivt. Vissa av de steg som kommissionen nu genomför är en direkt reaktion på de problem och krav som uttrycks i betänkandet, särskilt följande:

1) Grundat på kraven på fullständig insyn i finansieringen till kustregionerna ska en databas för de projekt som stöds av olika gemenskapsfonder upprättas senast hösten 2009. Hur pass bra och fullständig denna databas kommer att vara beror på regionernas villighet att tillhandahålla information.

2) Stärkande av det interregionala samarbetet inom turismen i kustregionerna. Programmet Interreg IVC möjliggör inrättandet av ett nätverk med regioner i samband med de 30 prioriterade temana, av vilka två har koppling till sjöfartsfrågor, inklusive turism. För er information har en andra inbjudan utfärdats om att skicka in förslag inom ramen för IVC-programmet fram till mitten av januari 2009. Jag uppmanar kustregionerna att lämna in projekt för att skapa nätverk i syfte att stärka framläggandet och genomförandet av väl beprövade förfaranden som gäller kustregionerna.

Jag är mycket glad över att kunna säga att betänkandet också innehåller ett tydligt erkännande av den gynnsamma effekten av EU:s sammanhållningspolitik på kustregionernas utveckling. Programperioden 2007–2013 uppvisar många reella möjligheter för dessa regioner och tillhandahåller en ram för europeiskt tekniskt och ekonomiskt stöd för deras utvecklingsplaner. Tack vare den aktuella definitionen av sammanhållningspolitiken kan kustregionerna investera i utveckling av sina kustområden och öar, då politiken prioriterar investeringar i hamnar, havsforskning, energi från källor längs kusterna, det maritima arvet och naturligtvis kustturismen. Utanför högsäsongen kan särskilt turismen bidra till att kompensera lägre lokala nivåer inom fiske, jordbruk, tung industri och transport.

Jag skulle dock vilja nämna att det är upp till kustregionerna att välja de bästa projekten för att öka konkurrenskraften hos sin ekonomi och för att stödja hållbar turism på lokal nivå. Kommissionen tar mycket konkreta steg som syftar till att minska den säsongsbundna karaktären inom turistverksamheten, såsom pilotprojektet för framstående europeiska resmål ("Eden"). Ett av syftena med detta initiativ är att bidra till att uppnå ett mer regelbundet flöde i antalet turister och att styra dem mot icke-traditionella destinationer för att stödja alla europeiska länder och regioner.

Sammanfattningsvis, låt mig tacka föredraganden för det fina arbete hon har gjort med betänkandet och notera att turismen har en positiv inverkan på kustregionerna förutsatt att den kontrolleras ordentligt ur hållbarhetsperspektiv.

I detta sammanhang kan jag med glädje meddela att kommissionen, grundat på det intresse som uttryckts i Jámila Madeiras betänkande, kommer att kunna anordna diskussioner i ämnen med koppling till turism i kustområden inom ramen för den konferens som ska hållas under Havets Dag i Europa, den 19–20 maj 2009. Låt mig passa på att uppmana parlamentsledamöterna att delta i decentraliseringen av aktiviteterna under Havets Dag 2009, som kommissionen stöder helt och fullt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En ansenlig del av EU:s befolkning lever i kustregioner. De flesta inser inte att det europeiska fastlandets kuststräcka är nästan 90 000 kilometer lång. Utvecklingen av hållbar turism i motsats till säsongsbunden turism måste uppmuntras. Det kan bara uppnås genom produktdiversifiering och alternativa former av turism med anknytning till affärsverksamhet, konferens, kultur, medicin, idrott, jordbruk, språk och havet.

Att främja traditionell kustturism är dock fortfarande en prioritering. I mitt land försöker vi öka storleken på sandstränderna och antalet sandstränder. Dessvärre har detta hittills gjorts på ett amatörmässigt sätt. Att dumpa sand på befintliga stränder eller skapa nya sandstränder utan att vidta de nödvändiga infrastrukturarbetena är bara slöseri med resurser. I många andra länder och territorier har man i årtal utvidgat eller skapat sandstränder. Skillnaden är att detta gjordes genom att först utföra de nödvändiga infrastrukturarbetena för att samla sand på naturligt sätt och förhindra dess erosion. I detta sammanhang finns det ytterligare en viktig aspekt som förefaller saknas i samband med aktuella förslag som gäller Maltas största sandstrand I-Ghadira – nämligen respekt och känslighet för den omgivande miljön.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det är ett känt faktum att ekonomin i många kustregioner i EU är mycket beroende av turism. För att se till att framtida generationer också kan dra nytta av våra vackra stränder och vår kustnära landsbygd måste vi dock agera. Våra kustområdens hållbarhet och framtid är inte en självklarhet. Miljöförstöring och felaktig planering orsakar allvarlig skada på kustregioner. Vi måste undvika överdrivet byggande av hus och hotell, och vi måste se till att alla sådana konstruktioner går hand i hand med förbättrad infrastruktur, särskilt avlopps- och avfallshanteringssystem. Enkelt uttryckt måste vi göra vårt yttersta för att bevara och skydda kustregionerna. Ett alternativ är att främja program som fokuserar på ekoturism och att lansera ett bättre system med bästa praxis i kustregionerna. En sak som blir tydlig är att vi måste förhindra all miljöförstöring. Särskilt är jag mycket bekymrad över oljeanläggningar och liknande anläggningar som utgör en allvarlig risk för våra kustregioner. Därför uppmanar jag alla medlemsstater att se till att sådana anläggningar överensstämmer med den senaste tillgängliga tekniken och inte orsakar några miljörisker för våra kustregioners ömtåliga ekosystem.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Turismens inverkan på kustregionerna är viktig ur ett perspektiv av territoriell, ekonomisk och social sammanhållning, något som kommer att beaktas vid halvtidsöversynen av budgeten för perioden 2007–2013.

Rumänien har en betydande kustregion vid Svarta havet, liksom också Bulgarien, Ukraina och Turkiet.

Om man tar denna situation som utgångspunkt, tillsammans med att man också beaktar flodmynningarna mot havet, är det viktigt att den integrerade nationella turismplan som gäller särskilt för denna region syftar både till hållbar turism och till bättre livskvalitet på lokal nivå.

De rumänska nationella myndigheterna, tillsammans med regionala och lokala myndigheter, kommer att prioritera utnyttjandet av strukturfonder för att utveckla hållbar turism i Svarta havets kustregion. Samarbete och samverkan på regional nivå är helt avgörande för detta, med samarbete som inkluderar tillämpningen av europeiska politiska instrument.

En helhetsstrategi är nödvändig som en del av gemenskapens politik för sammanhållning, transport, energi, social välfärd, hälso- och sjukvård, jordbruk, hav och fiske, men framför allt miljön, för att skapa samverkan och undvika sinsemellan motstridiga åtgärder.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Turismen erbjuder stora förutsättningar för social och ekonomisk utveckling samt för social och territoriell sammanhållning. Vi måste ta hänsyn till kustregionernas särskilda geografiska egenskaper. Deras utveckling beror i stor utsträckning på de inkomster som genereras från verksamheter med koppling till deras närhet till havet, mynnings- eller deltaområden, samt inkomster från turism, fiske och transport.

I allmänhet kan kustregionerna bara bli tillgängliga om det finns en effektiv, modern transportinfrastruktur. Det är viktigt för medlemsstaterna att utforma särskilda strategier och inleda konkreta åtgärder för att utveckla kustregionernas turism, med hänsyn till den specifika karaktären hos den omgivande miljön och i syfte att skydda denna.

Medlemsstaterna behöver diversifiera sina turisttjänster med utgångspunkt i de särskilda särdragen hos varje region (kultur, sport, semesterorter vid kusten, historia) för att minska den negativa inverkan på säsongsturismen.

För att utveckla turismen rekommenderar jag att medlemsstaterna inte bara utnyttjar strukturfonder för regional utveckling, utan också för ekonomisk konkurrenskraft och förnyelse.

21. Mediekunskap i en digital värld (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort redogörelse för ett betänkande av Christa Prets, för utskottet för kultur och utbildning, om mediekunskap i en digital värld (2008/2129(INI)) (A6-0461/2008).

Christa Prets, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! I denna sena timme är medierna inte längre här, men mediekunskap är fortfarande nödvändig!

Vad är mediekunskap, och varför är det så viktigt att vi uppmärksammar detta mer? Den digitala utvecklingen, den nya tekniken och informationstekniken har faktiskt redan kört om oss i utvecklingen. Faktum är att vi släpar efter i vår hantering av dessa och i hur vi undervisar och lär oss. Mediekunskap innebär att man har möjlighet att använda medierna, att förstå och kritiskt utvärdera mediernas och medieinnehållets olika aspekter och att kommunicera i olika sammanhang.

Utöver dessa utbildningsmässiga delar spelar utrustning och tillgång till ny teknik också en helt avgörande roll, och i detta avseende finns det stora skillnader, till exempel mellan de olika EU-medlemsstaterna och mellan landsbygdsområden och stadsområden. Fortfarande behöver stora investeringar göras i infrastrukturen i detta avseende. Därmed kan mediekunskap också förstås i den vidare betydelsen av tillgång till ny informationsteknik och kritisk hantering av det innehåll som denna teknik tillhandahåller. Alla medieanvändare är målgrupper – vare sig de är unga eller gamla. Målen är att se till att vi har förmågan att göra kritiska analyser. Med detta i åtanke sätter vi upp tre mål: att garantera tillgången till information och kommunikationsteknik, analys och kritisk hantering av medieinnehållet och mediekulturen tillsammans med oberoende reflexion samt produktion av medietexter och säkert samspel med tekniken.

Mediekunskap måste bli en viktig färdighet – vilket betyder att det måste ingå i både lärarutbildningen och skolutbildningen. Mediekunskap bör ingå i lärarutbildningen så att lärarna själva kan lära sig och så att de kan lära ut denna kunskap. Vi rekommenderar också på detta område att medieundervisningsmodulerna ständigt uppdateras så att de också säkrar återkommande utbildning på detta område.

I skolorna måste mediekunskapen utgöra en väsentlig del av schemat på alla nivåer. Vi befinner oss nu på ett stadium där de flesta barn lär varandra hur man ska hantera medier och ny teknik, men utbildning i denna hantering, och framför allt också konsekvenserna av att använda medierna, är tyvärr inte tillräckligt välkända för närvarande.

Man måste också ta hänsyn till äldre, och mediekunskapen måste bli en självklar och väsentlig del av livslångt lärande, eftersom det är särskilt viktigt för äldre att kunna hålla jämna steg med denna teknik, för att förbli oberoende och för att under längre tid kunna fortsätta delta i gemenskapslivet.

Alla framsteg som följer med denna teknik har visserligen dåliga sidor, såsom allt annat i livet. På grund av detta tror jag att det också finns oupptäckta faror som lurar just nu, särskilt med tanke på konsekvenserna när barn kommunicerar med andra på detta nya sätt, vare sig det gäller bloggar eller något annat. När de gör detta måste de vara medvetna – liksom också alla vuxna – om att allt på Internet kan tas fram när som helst. När jag lägger ut mina personuppgifter på Internet gör jag dessa tillgängliga för alla, och detta innebär att alla individer därute kan använda mina uppgifter, eller andra användares uppgifter, för att skapa en bild av min personlighet som kan ha en inverkan på meritförteckningar eller ansökningar som jag gör och som skulle kunna ha en helt avgörande inverkan på mitt framtida yrkesliv.

Den situation som vi bör uppnå, och som vi siktar på, är en där vi använder medierna på ett kompetent sätt men inte själva exploateras, och det är vad vi bör eftersträva.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen välkomnar verkligen Europaparlamentets betänkande om mediekunskap i en digital värld.

Låt mig först av allt gratulera föredraganden, Christa Prets, och utskottet för kultur och utbildning till deras arbete.

Europeiska kommissionen anser att medieutbildning är en viktig del av europeernas aktiva deltagande i dagens innovations- och informationssamhälle.

En högre grad av medieutbildning kan bidra på ett viktigt sätt till att uppnå Lissabonmålen.

Rådet delar också denna åsikt. Det gav uttryck för denna vid mötet med rådet (audiovisuella frågor) den 21 maj 2008, genom att anta slutsatser om digital kompetens.

I parlamentets betänkande betonas med rätta vikten av medieutbildning i europeernas mobilisering och demokratiska deltagande, men också för främjandet av interkulturell dialog och på konsumentskyddsområdet.

Kommissionen håller med parlamentet om att medieutbildning gäller alla medier, inklusive television, film, radio, inspelad musik, den tryckta pressen, Internet och all ny digital kommunikationsteknik.

Medieutbildning är en grundläggande kompetens som bör förvärfvas av unga men också av deras föräldrar, av lärare och av yrkesverksamma inom medier samt av äldre.

Under 2009 kommer kommissionen att fortsätta främja utbytet av bästa praxis genom att bland annat stödja befintliga verksamheter såsom Media 2007, den förberedande åtgärden Media International och direktivet om sändningsverksamhet för television, AVMS-direktivet. Särskilt, och i samband med rapporteringsskyldigheterna enligt AVMS-direktivet, har en undersökning inletts för att utveckla bedömningskriterier för de olika graderna av mediekunskap. Medlemsstaterna ska informeras om läget för denna undersökning i morgon vid mötet med kontaktkommittén för AVMS-direktivet. Den slutliga rapporten ska komma i juli 2009.

Avslutningsvis är jag mycket glad över att kommissionen och parlamentet erkänner behovet av att anta en rekommendation om mediekunskap under loppet av 2009.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

22. Oseriösa katalogföretag (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av ett betänkande av Simon Busuttil, för utskottet för framställningar, om betänkandet om oseriösa katalogföretag (framställningarna 0045/2006, 1476/2006, 0079/2003, 0819/2003, 1010/2005, 0052/2007, 0306/2007, 0444/2007, 0562/2007 med flera) (2008/2126(INI)) (A6-0446/2008).

Simon Busuttil, föredragande. – (MT) Detta betänkande utarbetades eftersom Europaparlamentet fick över 400 framställningar från sina medborgare, närmare bestämt från småföretag som hade blivit offer för annonseringsbedrägerier genom att mot sin vilja inkluderas i en kommersiell katalog. Offren fick en blankett såsom denna och ombads att fylla i den, samtidigt som de lurades att tro att de skrev under på ett gratis omnämnande i katalogen. Därefter fick de dock ett brev och insåg att de utan sin vetskap ingått ett avtal som binder dem att betala omkring 1 000 euro under tre år. Detta är vad som händer offren för dessa kataloger som vi anser vara olagliga. Jag skulle vilja tillägga att det företag som äger katalogen "European City Guide" är det som oftast nämns i dessa framställningar. Det bör noteras att detta företag också har satt avsevärd press på Europaparlamentets ledamöter i ett försök att stoppa eller undergräva de betänkanden som vi lägger fram i dag. Lyckligtvis lyckades inte detta, trots att det inte alltid gav oss korrekt information.

Vilka blev resultaten av detta betänkande? Vi upptäckte att det finns ett verkligt och utbrett problem som kan spåras över hela EU. Vad som också har kommit fram är att detta påverkar många småföretag samt yrkesverksamma och andra individer som inte nödvändigtvis äger ett företag. Vi upptäckte att detta problem påverkar företag på ett gränsöverskridande sätt och att det inte bara har en kraftig ekonomisk effekt utan också en allvarlig psykologisk effekt på offren för denna bluff, som luras att underteckna denna blankett och senare jagas av företaget för att genomföra betalningen.

Vad föreslår vi i detta betänkande? För det första att man upprättar en förteckning över åtgärder för att öka medvetenheten och därmed minska antalet offer som faller i fällan. För det andra behöver vi se till att den befintliga EU-lagstiftningen verkställs som den ska. Det bör noteras här att kommissionen varje gång som denna fråga togs upp svarade att det var upp till medlemsstaternas bedömning att genomföra EU-lagstiftningen på nationell nivå. Vi är medvetna om denna bestämmanderätt, men jag skulle vilja påminna kommissionen om att det är Europeiska kommissionens skyldighet att se till att EU:s lagar genomförs effektivt i medlemsstaterna. Vi föreslår också att europeiska lagar ändras för att bättre ta itu med just detta problem. Vi noterade till exempel att den österrikiska modellen är exemplarisk eftersom Österrike ändrade sin nationella lagstiftning så att den skulle gälla specifikt i denna fråga om bedrägliga kommersiella kataloger.

Min sista kommentar gäller behovet av att stödja offren genom att råda dem att inte göra några betalningar till dessa kommersiella katalogföretag till dess att de har fått lämplig rådgivning. Innan jag avslutar skulle jag uppriktigt vilja tacka utskottet för framställningar för att det har gett sitt enhälliga stöd till detta betänkande, och jag skulle också vilja tacka all min personal. Jag tackar också uppriktigt utskottets sekreterare, David Lowe. Om betänkandet antas kommer det att sända ut två tydliga budskap – först av allt till de drabbade, genom att visa dem att vi förstår deras situation och helt och fullt står bakom dem, och för det andra till dessa bedrägliga kommersiella katalogföretag, med följande varning: "Sluta med era bedrägliga metoder omedelbart. Parlamentet är er tätt i hälarna."

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! Kommissionen berömmar Europaparlamentets insatser för utarbetandet av detta betänkande och kommer att aktivt studera dess slutsatser.

Såsom klart anges i betänkandet vill jag påpeka följande: I den utsträckning som problemet gäller förbindelser mellan företag är det inte möjligt att tillämpa en stor del av gemenskapslagstiftningen om konsumentskydd, inklusive direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter och förordning (EG) nr 2006/2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen.

En viss form av skydd tillhandahålls dock genom direktiv 2006/114/EG om vilseledande och jämförande reklam. Enligt dessa direktiv åligger det offentliga myndigheter med ansvar för tillsynen av lagstiftningens tillämpning och/eller behöriga domstolar i de medlemsstater från vilka dessa företag bedriver sin verksamhet att, från fall till fall, besluta huruvida den kommersiella kommunikationen är vilseledande och vidta lämpliga tvångsåtgärder.

Jag ska också betona att flera myndigheter och behöriga domstolar i Spanien och i Belgien, till exempel, redan har vidtagit tvångsåtgärder mot metoderna och uppnått flera goda resultat.

Direktivet om otillbörliga affärsmetoder omfattar inte affärsmetoder företag emellan eftersom det inte finns något stöd för att till fullo harmonisera nationell lagstiftning som gäller otillbörlig konkurrens. Ett helt harmoniserat direktiv om otillbörliga affärsmetoder mellan företag och konsumenter var redan ett mycket ambitiöst förslag som skulle ha misslyckats om omfattningen hade utvidgats till otillbörliga affärsmetoder företag emellan.

Det samråd som ledde till förslaget och arbetet inom rådet har visat att det knappast fanns något stöd för att utvidga direktivets omfattning till otillbörliga affärsmetoder företag emellan. Samtidigt som vissa medlemsstater var positiva till att utvidga direktivets omfattning till otillbörlig konkurrens uttryckte andra sitt stöd för konsumentskydd men motsatte sig införandet på EU-nivå av ytterligare ett harmoniserat regelsystem om otillbörliga affärsmetoder.

Trots att kommissionen inte kan vidta åtgärder mot de företag som använder sig av sådana metoder har den försökt att göra företag medvetna om detta problem genom att informera olika europeiska branschorganisationer om detta. Ämnet har specifikt tagits upp inom stödnätverket för företag. Samtidigt uppmanas medlemsstaterna i småföretagsakten ("Small Business Act") att skydda sina små och medelstora företag från otillbörliga affärsmetoder. Kommissionen kommer att fortsätta undersöka andra metoder för att öka företagens medvetenhet om den anser att detta är lämpligt.

Dessutom har kommissionen skrivit till de behöriga myndigheterna i berörda medlemsstater – Spanien, Österrike och Tyskland – för att uppmärksamma dem på att situationen är pågående och be dem om ytterligare information. De svar som har mottagits tydliggör att de nationella myndigheterna är medvetna om problemet och att de har lagstiftning för att hantera det. Där det är nödvändigt har de redan använt de åtgärder som finns.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 16 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Richard Corbett (PSE), *skriftlig*. – (EN) Efter att ha kämpat mot dessa bedrägliga organisationer i årtal stöder jag med nöje detta betänkande.

Detta är ett gränsöverskridande problem. Varje år luras tusentals företag, välgörenhetsorganisationer och frivilligorganisationer i EU att underteckna vad som ser ut som ett helt oskyldigt inkluderande i en katalog.

I verkligheten luras de in i ett komplext kontrakt och får sedan aggressiva betalningskrav, utan något erbjudande om att upphäva kontraktet.

Det är nödvändigt att stänga till de rättsliga kryphål som gör det möjligt för dessa bedrägliga företag att verka. Särskilt uppmanar jag kommissionen att följa den huvudsakliga rekommendationen i detta betänkande och att för parlamentet lägga fram direktivet om otillbörliga affärsmetoder i utvidgad omfattning, för att specifikt förbjuda inkludering av annonser i sådana kataloger om inte de potentiella kunderna klart informerats i reklamen om att de erbjuds ett avtal mot betalning.

Dessa rekommendationer är rättsligt okomplicerade – Österrike har redan lagt till ytterligare föreskrifter till sitt införlivande av direktivet om otillbörliga affärsmetoder för att inkludera just denna bestämmelse – men de skulle ge ett mycket bättre skydd för företag och andra organisationer som blir offer för dessa bedrägerier samt sända ut en tydlig signal till katalogbedrägerierna att deras dagar är räknade.

23. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

24. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.35.)